www.virtual-project.eu

Michelle Paver

Frăţia lupilor

Primul volum din seria Cronici din Ţinuturi Întunecate

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză Ostafi Lucia-Iliescu

Wolf Brother
2006

Michelle Paver s-a născut în Nyasaland (acum Malawi) în Africa Centrală dar s-a mutat în Anglia pe când era copil. A absolvit facultatea Oxford cu diplomă în biochimie. A lucrat la o firma de avocatură dar în cele din urmă a ajuns să scrie. A fost pasionată dintotdeauna de animale şi natură.

N
W
E
S
THE SEA
TO THE SEAL ISLANDS
SEAL CLAN
EAGLE CLAN
THE OPEN FOREST
INCLUDES ROVING CLANS
SUCH AS WOLF
PTARMIGAN CLAN
BOAR CLAN
RAVEN CAMP
WHALE CLAN
RAVEN CLAN
TUMBLEROCK
SALMON CLAN
WILLOW CLAN
REDWATER
VIPER CLAN

E FAR NORTH
FOX, NARWAL,
GAN, WALRUS CLANS
MOUNTAIN OF
THE WORLD
SPIRIT
RAVINE
RAVEN
CAMP
ICE
CLIFFS
ICE
VER
MOUNTAIN
HARE CLAN
HILLS
ICE
RIVER
SWAN
CLAN
THE HIGH MOUNTAINS
THE
DEEP
FOREST
AUROCH, LYNX,
FOREST HORSE,
RED DEER,
BAT CLANS
WATER
WOLF DEN
ROCK ROCK
ROWAN
CLAN
MOORS

1

Cu o tresărire, Torak se trezi dintr-un somn în care nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar fi fost posibil să cadă.

Focul aproape se stinsese. Se ghemui în fragila scoică de lumină şi privi cu atenţie spre întunericul ameninţător al codrului. Nu putea să vadă nimic. Nu putea să audă nimic. Oare s-a întors? Era tot acolo, privindu-l cu ochii lui răi, de ucigaş?

Se simţea singur şi îi era frig. Avea o foame de lup şi braţul îl durea, iar ochii îl usturau de oboseală, dar pe el, pe ucigaş, chiar nu putea să-l simtă. Toată noaptea a păzit ce mai rămăsese din adăpostul din crengi de molid şi şi-a privit tatăl sângerând. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Nu mai departe de ieri – şi-au ridicat tabăra în amurgul vineţiu al toamnei. Torak a făcut o glumă şi tatăl a râs. Apoi tot codrul a început să se agite. Corbii ţipau. Pinii trosneau. Şi, din umbra întunecată a copacilor, se ivi o umbră şi mai întunecată: o ameninţare urlând cu furie, sub forma unui urs.

Într-o clipă, moartea a năvălit peste ei. Un vârtej de gheare. Un tumult de sunete ce-ţi spărgeau timpanele. Într-o clipă, creatura le-a făcut praf adăpostul, într-o clipă, l-a spintecat pe tatăl lui, făcându-i o rană îngrozitoare. Apoi a plecat, pierzându-se în pădure, la fel de tăcut ca o umbră.

Dar ce fel de urs vânează oameni, ca apoi să dispară, fără să-i ucidă? Ce fel de urs se joacă aşa cu prada?

Şi acum unde e?

Torak nu putea să vadă dincolo de flăcările focului, dar ştia că luminişul, la rândul lui, era o învălmăşeală de arbuşti distruşi şi de ferigi călcate în picioare. Simţea mirosul sângelui pinilor şi al pământului răscolit de gheare. Auzea clipocitul râului, vag şi trist, cu treizeci de paşi mai departe. Ursul putea fi oriunde.

Alături de el, tatăl gemea. Încet, deschise ochii şi-şi privi fiul, fără să-l recunoască.

Lui Torak i se strânse inima.

— Eu… eu sunt, se bâlbâi el. Cum te simţi?

Durerea îi schimonosi faţa îngustă şi măslinie a tatălui. Obrajii îi erau cenuşii, făcând ca tatuajul clanului să pară şi mai livid. Sudoarea îi îmbibase părul negru şi lung.

Rana era atât de adâncă încât, deşi Torak o oblojise neîndemânatic cu muşchi, văzu intestinele tatălui licărind în lumina focului. Trebui să-şi încleşteze dinţii, ca să nu vomite. Spera ca Pa să nu fi observat, dar în mod sigur acesta îl văzuse. Pa era vânător. Lui nu-i scăpa nimic.

— Torak… gâfâi el.

Întinse mâna, degetele lui fierbinţi apucându-le pe ale lui Torak, la fel de nerăbdător ca un copil. Torak înghiţi în sec. Fiii se agaţă de mâinile taţilor, nu invers.

Încercă să fie practic: să fie bărbat, nu băiat.

— Mai am câteva frunze de coada şoricelului, zise el bâjbâind cu mâna liberă după punga cu medicamente. Poate vor opri…

— Păstrează-le. Şi tu sângerezi.

— Nu mă doare, minţi Torak.

Ursul îl izbise de trunchiul unui mesteacăn, învineţindu-i coastele şi sfâşiindu-i braţul stâng.

— Torak, pleacă! Acum. Înainte să se întoarcă.

Torak se holbă la el. Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— Trebuie! adăugă tatăl.

— Nu. Nu. Nu pot…

— Torak, eu mor. O să închid ochii înainte de răsăritul soarelui.

Torak apucă punga cu medicamente. În urechi încă îi mai răsuna răcnetul.

— Pa…

— Dă-mi ce e necesar pentru Călătoria Morţii. Apoi adunăţi lucrurile.

„Călătoria Morţii. Nu. Nu.“

Dar figura tatălui era severă.

— Arcul, zise el. Şi trei săgeţi. Păstrează restul. Unde mă duc eu, vânătoarea e mai uşoară.

Exista o ruptură la genunchiul pantalonilor din piele de cerb ai lui Torak. Îşi înfipse unghia degetului mare în carne. Durea. Se forţă să se concentreze asupra durerii.

— Mâncarea, gâfâi tatăl. Carnea uscată, ia-o pe toată.

Genunchiul lui Torak începu să sângereze. Continuă să-l scormonească. Încerca să nu-şi imagineze tatăl în Călătoria Morţii. Încerca să nu se imagineze singur în codru. Avea doar douăsprezece primăveri. Nu putea supravieţui singur. Nu ştia cum.

— Torak! Mişcă-te!

Clipind cu tristeţe, Torak apucă armele tatălui şi le aşează lângă el. Despărţi săgeţile, înţepându-şi degetele în vârful ascuţit din cremene. Apoi îşi săltă pe umăr tolba şi arcul, şi pipăi printre resturi după mica secure din bazalt negru. Cum desaga din scoarţă de alun fusese distrusă în timpul atacului, trebuia să-şi înghesuie toate celelalte lucruri sub pieptar sau să le prindă la cingătoare.

Întinse mâna după sacul de dormit din piele de ren.

— Ia-l pe al meu, şopti tatăl. N-ai reuşit niciodată să-l repari pe al tău. Şi schimbă cuţitele.

Torak era îngrozit.

— Cuţitul tău, nu. O să ai nevoie de el.

— Tu vei avea şi mai mare nevoie. Şi va fi bine să am cu mine ceva de-al tău în Călătoria Morţii.

— Pa, te rog. Nu…

În codru trosni o rămurea.

Torak se răsuci.

Bezna era absolută. Oriunde privea, umbrele prindeau

forma ursului.

Nici o adiere.

Niciun ciripit de pasăre.

Doar trosnetul flăcărilor şi bătăile inimii lui. Însuşi codrul îşi ţinea respiraţia.

Tatăl lui îşi linse transpiraţia de pe buze.

— Nu e încă aici, zise el. Curând. Va veni curând după mine… Repede. Cuţitele.

Torak nu voia să schimbe cuţitele. Asta ar fi însemnat sfârşitul. Dar tatăl îl privea cu o intensitate ce nu admitea refuz. Încleştându-şi fălcile atât de puternic încât îl duru, Torak îşi luă cuţitul şi-l puse în mâna lui Pa. Apoi deznodă teaca din piele de cerb de la cingătoarea tatălui. Cuţitul lui Pa era frumos şi ascuţit, cu o lamă zimţată din ardezie albastră, în formă de frunză de salcie, şi un mâner din corn de cerb roşu, înfăşurat cu tendon de elan pentru a putea fi apucat mai ferm. Când coborâ ochii, Torak înţelese adevărul. Se pregătea pentru o viaţă fără Pa.

— Nu te părăsesc, strigă el. Am să mă lupt cu el. Eu…

— Nu. Nimeni nu poate să se lupte cu ursul ăsta!

Nişte corbi îşi luară zborul din copaci.

Lui Torak îi stătu inima.

— Ascultă-mă, şuieră tatăl. Un urs – oricare urs – este cel mai puternic vânător din codru. Ştii asta. Dar acest urs e mai mult decât atât.

Torak simţi cum i se ridică părul pe braţe. Privind în jos, în ochii tatălui, văzu minusculele vase stacojii de sânge şi în mijloc punctul negru adânc.

— Ce vrei să spui? şopti el. Ce…

— Este… posedat. Figura tatălui era neîndurătoare; nu mai semăna cu Pa cel cunoscut Ceva – un demon din Lumea de Dincolo – a intrat în el şi l-a transformat în diavol.

Un tăciune pocni. Copacii întunecaţi se aplecară mai aproape pentru a asculta.

— Un demon? se miră Torak.

Tatăl închise ochii, adunându-şi forţele.

— Trăieşte doar pentru a ucide, zise el în sfârşit Cu fiecare

omor devine şi mai puternic. Va măcelări tot. Vânatul. Clanurile. Totul va fi distrus. Codrul va muri… Era epuizat. Într-o lună va fi prea târziu. Demonul – prea puternic.

— O lună? Dar ce…

— Gândeşte, Torak! Când ochiul roşu se află în partea cea mai de sus a cerului nopţii, atunci demonii sunt mai puternici. Ştii asta. Atunci ursul ăsta va fi invincibil.

Făcea eforturi să respire. În lumina focului, Torak văzu cum îi bate pulsul de la gât. Foarte slab: ca şi cum s-ar fi putut opri în orice moment.

— Vreau să faci un jurământ, continuă Pa.

— Orice.

Pa înghiţi.

— Îndreaptă-te spre miazănoapte. Un drum de mai multe zile. Găseşte Muntele Spiritului Pământului.

Torak se uită la el fix.

— Ce?!?

Ochii tatălui se deschiseră şi privi îndelung printre ramurile de deasupra capului, ca şi cum acolo vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu putea să le vadă.

— Găseşte-l, mai zise el. E singura speranţă.

— Dar… nimeni nu l-a găsit vreodată. Nimeni nu poate.

— Tu poţi.

— Cum? Eu nu…

— Călăuza ta te va găsi.

Torak era uluit. Niciodată înainte tatăl n-a vorbit în felul acesta. Era un om practic; un vânător.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! strigă băiatul. Ce călăuză? De ce trebuie să găsesc eu Muntele? Voi fi în siguranţă acolo? Asta e? La adăpost de urs?

Încet, privirea tatălui părăsi cerul şi veni să se odihnească pe chipul fiului. Arăta ca şi cum s-ar fi întrebat cât de multe mai poate suporta Torak.

— Vai, eşti prea tânăr, zise el. Am crezut că mai am încă destul timp. Atât de multe lucruri nu ţi-am spus! Nu, să nu mă urăşti pentru asta, mai târziu.

Torak îl privi cu oroare. Apoi sări în picioare.

— Nu pot face asta de unul singur. N-ar trebui să încerc să-i găsesc…?

— Nu! rosti tatăl cu putere. Toată viaţa te-am ţinut departe chiar şi de clanul nostru – clanul Lupului. Stai departe de oameni! Dacă află ce poţi face tu…

— Ce vrei să spui? Eu nu…

— Nu mai e vreme, îl opri tatăl. Acum jură! Pe cuţitul meu. Jură că vei găsi muntele sau vei muri încercând!

Torak îşi muşcă buzele cu putere. La răsărit, printre copaci, lumina creştea cenuşie. „Nu încă, gândi el panicat. Te rog, nu încă!“

— Jură! şuieră tatăl.

Torak îngenunche şi ridică apoi cuţitul. Era greu: cuţit de bărbat, prea mare pentru el. Neîndemânatic, îl atinse de rana de la braţ. Apoi îl puse pe umăr, acolo unde o fâşie din blană de lup, creatura ce reprezenta clanul său, era cusută pe pieptar. Cu o voce nesigură făcu legământul:

— Jur pe sângele meu de pe această lamă şi pe fiecare dintre cele trei suflete ale mele că voi găsi Muntele Spiritului Pământului sau voi muri încercând!

Tatăl rosti cu răsuflarea tăiată:

— Bine. Bine. Acum pune însemnele morţii pe mine. Repede. Ursul nu e departe.

Torak simţi gustul sărat al lacrimilor. Le şterse cu furie.

— Nu am niciun pic de ocru, mormăi el.

— Ia-l pe al meu.

Ca prin ceaţă, Torak găsi micul cornet de medicamente din corn de cerb, ce fusese al mamei lui. Ca prin ceaţă, smulse dopul negru din lemn de stejar şi scutură în palmă puţin lut roşu.

Brusc se opri.

— Nu pot.

— Ba poţi. Pentru mine.

Torak scuipă în palmă şi făcu o pastă lipicioasă de ocru, sângele pământului roşu-închis, apoi desenă mici cercuri pe pielea tatălui, care vor ajuta sufletele lui să se recunoască între ele şi să rămână împreună după moarte.

Întâi, cât de delicat putu, îi scoase încălţările din piele de castor şi desenă câte un cerc pe fiecare călcâi, pentru a marca sufletul-nume. Apoi desenă alt cerc deasupra inimii, pentru a marca sufletul-clan. Aceasta n-a fost uşor, deoarece pe pieptul tatălui era o cicatrice de la o rană mai veche, aşa că Torak nu reuşi decât un oval asimetric. Spera să fie suficient de bun.

La urmă făcu cel mai important semn din toate, un cerc pe frunte, pentru a-l marca pe nanuak, sufletul-univers. Când termină îşi înghiţi lacrimile.

— E mai bine, murmură tatăl.

Dar Torak văzu terorizat că pulsul de la gâtul lui bătea şi mai slab.

— Nu poţi să mori! izbucni el.

Tatăl îl privi cu durere şi drag.

— Pa, eu nu te părăsesc. Eu…

— Torak, ai făcut un jurământ. Închise ochii: Acum păstrează cornetul de medicamente. Eu nu mai am nevoie de el. Ia-ţi lucrurile. Adu-mi apă de la râu. Apoi pleacă!

„N-am să plâng“, îşi spuse Torak în timp ce rula sacul de dormit al tatălui şi-l prindea de-a curmezişul pe spate; îşi fixă apoi securea în cingătoare şi îndesă punga cu medicamente sub pieptar.

Se ridică în picioare şi-şi căută burduful cu apă. Fusese rupt în fâşii. Va trebui să aducă apă într-o frunză de ştevie. Era gata să plece, când tatăl îi şopti numele.

Torak se întoarse.

— Da, Pa?

— Adu-ţi aminte. Când vânezi, uită-te în spatele tău. Eu întotdeauna ţi-am spus. Făcu un efort să zâmbească: Tu întotdeauna ai uitat. Priveşte în urma ta. Bine?

Torak dădu din cap. Încercă să-i zâmbească la rândul lui. Apoi se poticni printre tufişurile ude, spre râu.

Se lumina, iar aerul mirosea frumos, a proaspăt în jurul lui, copacii sângerau: sângele pinilor era de un galben pământiu, de la crestăturile făcute de urs.

Unele dintre spiritele copacilor gemeau liniştite în briza zorilor.

Torak ajunse la râu, unde ceaţa plutea deasupra tufişurilor şi sălciile îşi plimbau degetele prin apa rece. Aruncând o privire rapidă în jur, înşfacă o frunză de ştevie şi păşi mai departe, încălţămintea lui scufundându-se în noroiul roşu şi moale.

Încremeni.

Exact lângă gheata dreaptă descoperi o urmă de urs. Laba din faţă: de două ori mai mare decât capul lui şi atât de proaspătă, încât putea să vadă punctele unde ghearele lungi şi înspăimântătoare muşcaseră profund din noroi.

„Uită-te în spatele tău, Torak.“

Se întoarse.

Sălcii. Arini. Brazi.

Niciun urs.

Un corb veni în zbor să se aşeze pe o creangă din apropiere, făcându-l să tresară. Pasărea îşi strânse aripile negre şi aspre şi-l fixă cu ochii de mărgică. Apoi îşi întoarse capul, croncăni o dată şi zbură mai departe.

Torak privi fix în direcţia pe care părea că i-o indicase pasărea.

Tisă întunecată. Molid picurând. Des. De nepătruns.

Dar, adânc printre acestea, nu mai departe de zece paşi – agitaţie printre crengi. Acolo era ceva. Ceva uriaş.

Încercă să-şi stăpânească gândurile panicate, să n-o ia razna, dar mintea i se golise.

„Adevărul despre un urs – spunea întotdeauna tatăl său – este că poate să se mişte tot atât de tăcut precum respiră. Poate să te privească de la zece paşi şi tu să nu-ţi dai seama. Împotriva unui urs n-ai cum să te aperi. Nu poţi să alergi mai iute. Nu poţi să te cațeri mai sus. Nu poţi să te lupţi singur cu el. Tot ce poţi să faci este să-i cunoşti cărările şi să încerci să-l convingi că nu eşti nici ameninţare, nici pradă. “

Torak îşi impuse să stea liniştit „Nu fugi. Nu fugi. Poate că nu ştie că eşti aici. “

Un şuierat grav. Din nou se agitară crengile.

Auzi foşnetul furiş, când creatura se îndreptă spre adăpost spre tatăl lui. Aşteptă într-o tăcere îngheţată, până trecu.

„Laşule! strigă în sinea lui. Îl laşi să se ducă, fără măcar să încerci să-l salvezi pe Pa! “

„Dar ce ai putea tu să faci? răspunse mica parte din mintea lui, care mai putea încă să gândească raţional. Pa a ştiut că asta se va întâmpla. De aceea te-a trimis după apă. Ştia că vine după el… “

— Torak! se auzi strigătul sălbatic al tatălui. Fugi!

Corbii o zbughiră printre copaci. Un răcnet zgudui codrul, iar şi iar, până când capul lui Torak fu gata să plesnească.

— Pa! ţipă el.

— Fugi!

Din nou se zgudui codrul. Din nou se auzi strigătul tatălui. Apoi, brusc, se frânse.

Torak îşi muşcă pumnul.

Pe locul unde fusese înainte adăpostul, zări printre copaci o umbră neagră, uriaşă.

Se întoarse şi o luă la fugă.

2

Torak pătrunse în desişul de arini şi se cufundă până la genunchi în smârcuri. Mestecenii vorbeau în şoaptă despre trecerea lui. În tăcere, îi rugă să nu-i spună nimic ursului.

Rana de la braţ îl ardea şi, cu fiecare respiraţie, coastele învineţite îl dureau înfiorător, dar nu îndrăzni să se oprească. Codrul era plin de ochi. Parcă îl vedea pe urs venind după el. Continuă să alerge.

Sperie un mistreţ tânăr, care râma după alune porceşti, şi mormăi o scuză rapidă, pentru a evita un atac. Mistreţul îi adresă un grohăit slab şi-l lăsă să treacă.

O wolverină[1] îi arătă colţii pentru a-l ţine departe şi el mârâi la rândul lui cât de tare putu, pentru că aceste animale nu ascultă decât de ameninţări. Wolverina hotărâ că băiatul vorbea serios şi se urcă intr-un copac.

La răsărit, cerul era cenuşiu ca blana de lup. Tunetul bubuia. În lumina fulgerului, copacii erau de un verde strălucitor. „Plouă în munţi, gândi Torak amorţit. Ai grijă la viiturile bruşte.”

Se forţă să se gândească la asta ca să alunge din minte groaza. Dar n-a mers. Continuă să fugă.

Până la urmă, trebui să se oprească, pentru a respira. Se prăbuşi lângă un stejar. Când ridică ochii, pentru a se uita la frunzele verzi care foşneau, copacul murmura împiedicându-i vederea.

Pentru prima oară în viaţă era cu adevărat singur. Nu se mai simţea parte din codru, ci i se părea că sufletul-univers din el şi-a rupt legăturile cu toate celelalte fiinţe vii: copac şi pasăre, vânător şi pradă, râu şi piatră. Nimeni pe lume nu ştia cum se simte el. Nimănui nu-i păsa.

Durerea din braţ îl smulse din gânduri. Din punga cu medicamente luă ultima fâşie de lemn de mesteacăn şi-şi bandajă cum putu mai bine rana. Apoi se trase de lângă trunchiul copacului şi privi în jur.

Crescuse în această parte a codrului. Fiecare colină, fiecare poiană îi erau cunoscute. În vale, spre apus, curgea Apa Roşie: prea puţin adâncă pentru a o străbate în canoe, dar bună pentru pescuit primăvara, când somonul urca din mare. La răsărit, pe tot parcursul, până la marginea Codrului Adânc, se întindeau păduri întinse şi însorite, unde toamna prada era grasă, iar boabele şi nucile se găseau din abundenţă. Spre miazăzi, unde erau mlaştinile, iarna renii se hrăneau cu muşchi.

Pa spunea că totuşi cel mai bun lucru despre această parte a codrului era că aici veneau foarte puţini oameni. Poate doar ramura mai ciudată a clanului Sălciei de la apus, de lângă mare, sau clanul Viperei, care venea de la miazăzi, dar nu rămânea niciodată multă vreme. Treceau doar, vânând nestingheriţi, aşa cum făceau toţi în codru, fără să ştie că Torak şi Pa vânau şi ei aici.

Înainte, Torak nu şi-a pus niciodată întrebări despre toate acestea. A trăit aşa cum a trăit întotdeauna: singur cu Pa, departe de clanuri. Acum totuşi tânjea după oameni. Voia să strige; să ţipe după ajutor.

Dar Pa l-a avertizat să stea departe de ei.

Şi în afară de asta, strigătele puteau atrage ursul.

Ursul.

Panica îi puse un nod în gât înghiţi în sec. Respiră adânc şi începu din nou să alerge, de data aceasta mai susţinut, îndreptându-se spre miazănoapte.

În timp ce fugea, observă urme de vânat. Urme de elan. Balegă de bizon. Zgomotul făcut de caii sălbatici mişcându-se

prin tufişuri. Ursul nu i-a speriat şi n-au fugit. Cel puţin nu încă.

Deci, să fi greşit tatăl lui? Inteligenţa l-a părăsit până la urmă?

— Tatăl tău e nebun! au râs copiii de Torak, în urmă cu cinci veri, când el şi Pa au făcut o călătorie la malul mării, pentru a participa la adunarea anuală a clanurilor.

Pentru Torak a fost prima întâlnire cu ei şi a fost un dezastru. Pa nu l-a mai luat niciodată.

— Se spune că a înghiţit respiraţia unei fantome, îşi băteau joc copiii. De aceea şi-a părăsit clanul şi trăieşte singur.

Torak fusese furios. Ar fi fost în stare să se bată cu toţi, dacă tatăl său n-ar fi venit şi nu i-ar fi alungat.

— Torak, nu-i băga în seamă, a râs Pa. Habar n-au ce vorbesc.

Şi a avut dreptate, desigur.

Dar avea dreptate şi în privinţa ursului?

Mai departe, copacii se deschiseră într-un luminiş. Torak se împletici spre soare, într-o duhoare îngrozitoare de hoit.

Se ascunse pentru a face o pauză.

Caii sălbatici zăceau unde îi azvârlise ursul, ca pe nişte jucării stricate. Niciun hoitar nu îndrăznise să se înfrupte din ei. Nici măcar muştele nu-i atinseseră.

Nu semăna cu nici o altă vânătoare de urşi pe care o văzuse Torak vreodată. Când un urs obişnuit se hrăneşte, întâi jupoaie pielea de pe pradă şi ia doar măruntaiele şi părţi din spate, apoi ascunde restul pentru mai târziu. Ca oricare alt vânător, nu risipeşte nimic. Dar ursul acesta n-a muşcat decât o îmbucătură din fiecare carcasă. N-a ucis de foame. A ucis de plăcere.

La picioarele lui Torak zăcea un mânz mort, cu micile lui copite încă acoperite de nămolul râului unde se adăpase ultima dată. Stomacul i se răscoli. Ce fel de creatură măcelăreşte o herghelie întreagă? Ce fel de creatură ucide de plăcere?

Îşi amintea ochii ursului, zăriţi timp de numai o clipă, o clipă îngrozitoare. Nu văzuse niciodată astfel de ochi. În

spatele lor nu se afla nimic altceva decât o furie fără margini şi ură împotriva tuturor fiinţelor vii. Haosul fierbinte şi neliniştit al Lumii de Dincolo.

Sigur că tatăl său a avut dreptate. Acesta nu era un urs. Era un demon. Ar ucide şi iar ar ucide, până ce codrul ar muri.

„Nimeni nu se poate lupta cu acest urs“, i-a spus tatăl. Oare asta înseamnă condamnarea codrului la pieire? Şi de ce trebuia ca el, Torak, să găsească Muntele Spiritului Pământului, muntele pe care nimeni nu l-a văzut niciodată? "

Vocea tatălui încă îi mai răsuna în urechi. „Călăuza ta te va găsi. “

Cum? Când?

Torak părăsi poiana şi se cufundă din nou în umbra de sub copaci. Şi începu iar să fugă.

Alergă întruna. Alergă până ce nu-şi mai simţi picioarele. Dar până la urmă ajunse la o colină lungă împădurită şi trebui să se oprească: aplecat, respirând greu.

Deodată simţi că e mort de foame. Căută pe bâjbâite punga cu merinde şi gemu. Era goală. Îşi aduse aminte prea târziu de rulourile delicioase din carne uscată de căprioară, uitate în adăpost.

„Torak, prostule! Să încurci astfel lucrurile, în prima ta zi de singurătate!” Singur.

Nu era posibil. Cum a putut Pa să plece, să plece pentru totdeauna?

Încet-încet deveni conştient de un sunet slab, ca un mieunat, ce venea din partea cealaltă a colinei.

Îl auzi din nou. Vreun pui de animal plângea după mama lui.

Îi tresări inima „O, mulţumesc, Spiritule!” îi va fi uşor să-l omoare. Stomacul i se strânse la gândul cărnii proaspete. Nu-i păsa ce e. Se simţea atât de flămând, că ar fi putut să mănânce şi un liliac.

Torak căzu la pământ şi se târâ printre mesteceni, până în vârful colinei.

Privi în jos şi descoperi un canal îngust, prin care curgea un râuşor rapid. Îl recunoscu: Apa Repede. Mai departe, spre

apus, el şi Pa făcuseră deseori tabără vara, pentru a aduna scoarţă de tei din care să facă funii, dar partea aceasta nu i se părea familiară. Apoi îşi dădu seama de ce.

Cu câtva timp în urmă, o viitură bruscă a năvălit vuind din munţi. Apoi apele s-au retras, lăsând în urmă un hăţiş de lăstari uzi, arbuşti şi iarbă smulsă. Apele distruseseră şi o vizuină de lupi, pe partea cealaltă a canalului. Acolo, sub un bolovan mare şi roşu ce părea un bizon adormit, zăceau doi lupi înecați, cu blana udă. Într-o băltoacă mai pluteau trei pui morţi.

Cel de al patrulea stătea lângă ei, tremurând.

Puiul de lup părea să aibă cam trei luni. Era subţirel şi ud, şi plângea încet cu un smiorcăit uşor şi neîntrerupt.

Torak se înfioră. Dintr-odată, sunetul îi aduse în minte o viziune ce-l făcu să tresară. Blană neagră, întuneric cald. Lapte gros şi bogat. Mama lingându-l pentru a-l curăţa. Zgârieturile gheruţelor mici şi ghionturile năsucurilor reci. Pui pufoşi cățărându-se pe el: cel mai nou pui din culcuş.

Viziunea era atât de reală, ca lumina unui fulger. Ce însemna oare?

Mâna i se încleştă pe cuţitul tatălui. „Nu contează ce înseamnă, îşi spuse el. Viziunile nu te ţin în viaţă. Dacă nu mănânci puiul, vei fi prea slăbit pentru a vâna. Şi, de fapt, pentru a evita înfometarea, e permis să ucizi creatura ce reprezintă clanul tău. Ştii asta.”

Puiul îşi înălţă capul şi scoase un urlet lung şi uimit.

Torak ascultă şi atunci înţelese.

Într-un mod ciudat, pe care nu putea să şi-l explice nicicum, recunoscuse sunetele înalte şi şovăitoare. Mintea lui ştia ce însemnau. Îşi aducea aminte de ele.

„Nu se poate“, gândi el.

Ascultă în continuare urletele puiului. Îl chinuiau.

„De ce nu vreţi să vă jucaţi cu mine? întreba puiul haita lui moartă. Acum ce-am mai făcut?”

Spunea întruna acelaşi lucru. În timp ce Torak asculta, ceva se trezi în el. Muşchii cefei i se încordară. Adânc în gât simţi luând naştere răspunsul. Şi se lupta cu nevoia de a-şi da capul

pe spate ca să urle.

Ce se întâmpla? Nu se mai simţea Torak. Nu băiat, nu fiu, nu membru al clanului Lupului – sau nu numai toate acestea. O parte din el era lup.

Brusc simţi o adiere înfiorându-i pielea.

În aceeaşi clipă, puiul de lup se opri din urlat şi se întoarse spre el. Ochii lui nu vedeau prea bine, dar urechile mari erau ciulite şi adulmeca aerul. Îl mirosise.

Torak se uită în jos la micul pui îngrijorat şi se îmbărbătă. Scoase cuţitul de la cingătoare şi începu să coboare colina.

3

Puiul de lup nu înţelegea absolut deloc ce s-a întâmplat. Tocmai explora movila de deasupra vizuinii, când Torentul Rapid s-a dezlănțuit vuind, iar acum mama şi tatăl lui, ca şi fraţii de haită, stăteau întinşi în noroi şi nici nu-l băgau în seamă.

Cu mult înainte de a apărea lumina, îi amuşinase şi îi muşcase de cozi, dar tot nu s-au mişcat. Nu scoteau niciun sunet şi miroseau ciudat: cum miroase prada. Dar nu prada care fuge, ci aceea fără suflare: cea de mâncat.

Puiul era rece, ud şi foarte înfometat. De câteva ori a lins trufa mamei, rugând-o să fie bună să-i verse ceva de mâncare, dar ea nu s-a clintit. Ce a făcut rău de data aceasta?

Ştia că el e cel mai neascultător pui din culcuş, întotdeauna era dojenit, dar asta nu-l ajuta. Îi plăcea să experimenteze tot felul de lucruri noi. Aşa că acum totul părea cam nedrept, pentru că stătea lângă vizuină ca un pui cuminte şi totuşi nimeni nici măcar nu-l observa.

Merse până la marginea băltoacei unde erau întinşi fraţii lui de haită şi lipăi puţin din Torentul Liniştit. Avea gust rău.

Apoi mâncă nişte iarbă şi vreo doi păianjeni.

Se întreba ce să facă în continuare.

Începuse să-i fie frică. Îşi dădu capul pe spate şi urlă. Urlatul îi mai dădu puţin curaj, pentru că îi aminti de toate reprizele de urlat pe care le-a avut împreună cu haita.

Cam pe la jumătatea urlatului, se opri. Simţise miros de lup.

Se întoarse, uitând puţin de foame. Ciuli urechile şi adulmecă. Da. Lup. Îl putea auzi coborând zgomotos colina, de partea cealaltă a Torentului Rapid. După miros îşi dădu seama că era un mascul tânăr care nu făcea parte din haită.

Dar era ceva ciudat cu el. Mirosea a lup, dar şi a ne-lup. Mirosea a ren, a cerb roşu, a castor şi a sânge proaspăt şi a încă ceva: un miros nou pe care nu-l învăţase încă.

Asta era ceva foarte curios. Numai dacă nu însemna cumva că lupul ne-lup era, de fapt, un lup care mâncase o mulţime de prăzi diferite şi acuma îi aducea şi puiului ceva de mâncare!

Tremurând de nerăbdare, puiul dădu din coadă şi schelălăi un bun-venit vesel.

Pentru moment, lupul cel ciudat se opri. Apoi continuă să înainteze. Puiul nu putea să-l vadă foarte clar, pentru că ochii lui nu erau la fel de ageri ca nasul şi urechile, dar când îl auzi pe nou-venit trecând prin torentul rapid, descoperi că acesta era într-adevăr un lup foarte ciudat.

Mergea pe labele dinapoi. Blana de pe cap era neagră şi atât de lungă încât îi ajungea drept până pe umeri. Şi cel mai ciudat dintre toate, n-avea coadă!

Totuşi, scheuna ca un lup. Scosese un chiot de bucurie grav şi prietenesc, care semăna puţin cu „totul e în ordine, îţi sunt prieten”. Asta era ceva liniştitor, chiar dacă nou-venitul scotea schelălăielile ascuţite, cu care puiul era obişnuit.

Şi totuşi, ceva nu era în ordine. Sub masca prieteniei exista o undă de încordare. Şi, cu toate că lupul ciudat zâmbea, puiul era sigur că de fapt acesta nu avea cele mai bune intenţii.

Salutul de bun-venit al puiului se transformă într-un smiorcăit. „Vrei să mă vânezi? De ce? “

„Nu, nu “, veni răspunsul celuilalt, amabil şi nu prea.

Apoi lupul ciudat se opri din chiuit şi înaintă într-o linişte înspăimântătoare.

Prea slab să fugă, puiul se dădu doar înapoi.

Lupul ciudat se aplecă, apucă puiul de ceafă şi-l ridică.

Slab, puiul dădu din coadă pentru a încerca să evite un atac.

Lupul ciudat ridică şi cealaltă labă din faţă şi apăsă o gheară uriaşă pe burta puiului.

Puiul scânci. Apoi, rânjind terorizat şi îşi vârî coada între picioare.

Dar lupul ciudat era şi el speriat. Labele din faţă îi tremurau şi înghiţea în sec, dezvelindu-şi dinţii. Puiul simţi singurătate, nesiguranţă şi durere.

Deodată, lupul cel ciudat înghiţi din nou şi-şi luă gheara uriaşă de pe burta puiului. Apoi se aşeză greoi în noroi şi strânse puiul la piept.

Groaza puiului dispăru. Din ciudata piele fără blană, care mirosea mai mult a ne-lup decât a lup, putea să audă un ticăit reconfortant, ca sunetul pe care-l auzea când se cocoţa pe spinarea tatălui, pentru a trage un pui de somn.

Puiul se zbătu pentru a se elibera din strânsoarea lupului ciudat şi-şi puse labele din faţă pe pieptul lui, aşezându-se pe labele din spate. Apoi începu să lingă botul lupului ciudat.

Furios, acesta îl împinse într-o parte şi el căzu. Se ridică de jos şi rămase uitându-se la lupul ciudat.

Aşa o faţă curioasă, teşită şi fără blană! Buzele nu erau negre, ca ale lupilor adevăraţi, ci palide. Şi urechile erau tot palide şi nu se mişcau deloc. Dar ochii erau cenuşii ca argintul şi plini de lumină: ochi de lup.

Puiul nu se mai simţise aşa de bine dinainte de venirea Torentului Rapid. Îşi găsise un nou frate de haită.

***

Torak era furios pe sine însuşi. De ce n-a ucis puiul? Acum ce-o să mănânce?

Puiul îşi vârî nasul în coastele lui învineţite, făcându-l să ţipe.

— Pleacă, strigă dându-i un picior. Nu te vreau! înţelegi? Nu-mi eşti de niciun folos. Pleacă!

N-a încercat nici măcar s-o spună în graiul lupilor, pentru că şi-a dat seama că de fapt nu vorbeşte prea bine. Cunoştea doar gesturile simple şi unele dintre sunete. Dar puiul prinsese

înţelesul destul de bine. Fugi câţiva paşi plănuiţi, apoi se aşeză şi-l privi plin de speranţă, măturând pământul cu coada.

Torak se ridică şi lumea se clătină odată cu el. Trebuia să mănânce imediat.

Îşi aruncă ochii în jur, pe malul râului, după ceva de mâncare, dar nu văzu decât lupii morţi, care miroseau prea rău pentru a-i trece măcar prin minte să-i mănânce. Îl cuprinse disperarea. Soarele coborâse. Ce trebuia să facă? Să-şi ridice tabăra aici? Dar unde era ursul? A terminat cu Pa şi vine după el?

Ceva i se răsuci dureros în piept „Nu te mai gândi la Pa. Gândeşte-te ce trebuie să faci. Dacă ursul te-ar fi urmărit până acuma te înhăţa. Aşa că, poate vei fi în siguranţă aici, cel puţin în noaptea asta. “

Carcasele lupilor erau prea grele pentru a le muta, aşa că hotărâ să-şi facă tabăra mai departe, în amonte. În primul rând însă, va folosi una dintre carcase drept momeală, în speranţa că peste noapte se va prinde un animal în cursă, pe care să-l poată mânca.

A fost o adevărată luptă să pună capcana: să proptească o piatră plată pe un băţ, apoi să facă o fantă în alt băţ şi să-l aşeze transversal, pentru a acţiona ca un trăgaci. Dacă are noroc, la noapte poate veni o vulpe să doboare piatra. Nu va avea un gust prea bun, dar era mai bine decât nimic.

Tocmai terminase, când puiul veni spre el şi adulmecă curios capcana Torak îl apucă de bot şi-l trânti la pământ.

— Nu, zise el hotărât. Stai deoparte!

Puiul se scutură şi se retrase cu un aer ofensat.

„Mai bine ofensat decât mort “, gândi Torak.

Ştia că n-a fost corect: ar fi trebuit mai întâi să mormăie, pentru a-l avertiza pe pui să nu se apropie şi să-l apuce de bot doar dacă n-ar fi ascultat. Dar era prea obosit pentru a-şi mai face griji cu aşa ceva.

În afară de asta, de ce şi-ar fi bătut capul să-l avertizeze? De ce i-ar păsa lui dacă la noapte puiul s-ar duce acolo orbeşte şi ar fi strivit? Ce îi păsă dacă puiul îl înţelege sau de ce îi pasă? La ce-i foloseşte?

Se ridică în picioare şi genunchii aproape îi cedară. „Uită de pui. Găseşte ceva de mâncare. “

Se forţă să urce colina din spatele pietrei celei mari şi roşii, pentru a căuta mure pitice. Numai când ajunse acolo îşi aminti că murele pitice cresc în mlaştini şi mocirle, nu în mestecăniş, şi că e o perioadă a anului prea târzie pentru ele.

Observă că în unele locuri terenul era acoperit de găinaţul cocoşilor de munte, aşa că instala câteva capcane din fire de iarbă răsucite: două pe pământ şi două pe un fel de butuci, de-a lungul cărora cocoşii alergau uneori, având grijă să ascundă firele bine sub frunze, în aşa fel ca aceştia să nu le poată descoperi. Apoi se înapoie la râu.

Ştia că n-avea multe şanse de reuşită dacă ar fi încercat să săgeteze un peşte, aşa că în loc de asta instală un rând de cârlige de pescuit, făcute din spini de muri, cu momeală din melci de apă. Apoi urcă în sus pe râu, să caute alte boabe şi rădăcini.

O vreme puiul îl urmă; apoi se aşeză şi scânci să se întoarcă. Nu voia să-şi părăsească haita.

Bine, gândi Torak. Stai acolo. Nu vreau să mă baţi la cap. “

În timp ce căuta, soarele coborâ spre apus. Aerul se răci. Pieptarul îi lucea de la respiraţia încărcată de ceaţă a codrului. Îi trecu vag prin cap gândul că ar fi trebuit să construiască un adăpost, în loc să umble după mâncare, dar îl înlătură din minte.

În sfârşit, găsi un pumn de boabele ciorii şi le înghiţi imediat. Apoi, nişte merişor târziu, vreo doi melci, o mână de ciuperci galbene de mlaştină puţin cam viermănoase, dar nu prea rele.

Aproape se înnoptase, când avu noroc să dea peste un pâlc de aluni porceşti. Cu un băţ ascuţit săpă cu grijă, urmând tulpinile întortocheate până la mica rădăcină noduroasă. O mestecă pe prima: avea gust dulce de nucă, dar nu-i ajunse nici pe-o măsea. După mai multe săpături epuizante, mai descoperi încă patru, mâncă două şi două le înghesui sub pieptar, pentru mai târziu.

Cu ceva hrană în stomac, îi reveni puţină putere în

picioare, dar mintea îi era încă straniu de confuză. „Ce să fac în continuare? se întrebă el. De ce e atât de greu să gândesc? “

„Adăpost. Asta e. Apoi foc. Apoi somn. “

Puiul îl aştepta în luminiş. Tremurând şi schelălăind de bucurie, se aruncă spre el cu un zâmbet larg de lup. Nu numai că-şi zbârcise nasul şi îşi descoperise dinţii; zâmbea cu tot trupul. Îşi dădu urechile pe spate şi-şi înclină capul într-o parte; îşi flutură coada şi se legănă pe labele din faţă, apoi făcu tumbe mari în aer.

Privindu-l, Torak ameţi, aşa că îl ignoră. Şi, în afară de asta, trebuia să ridice un adăpost.

Se uită în jur după crengi uscate, dar viitura cărase la vale cea mai mare parte dintre ele. Ar fi trebuit să taie câţiva puieţi, dacă ar mai fi avut putere.

Scoţându-şi securea de la cingătoare, se îndreptă spre un pâlc de mesteceni şi puse mâna pe cel mai mic. Mormăi un avertisment rapid către spiritul copacului, pentru ca acesta să-şi găsească iute alt cămin, apoi începu să taie.

Efortul făcu să i se învârtească capul şi mai tare. Tăietura de la antebraţ pulsa sălbatic. Se forţă să continue să taie.

Se trezi într-un tunel întunecat, fără sfârşit, din mlădiţe tăiate şi jupuite, dar continuă să taie. Însă, când braţele i se acoperiră de transpiraţie şi nu mai putu să facă nimic, văzu alarmat că reuşise să taie doar doi puieţi subţiri de mesteacăn şi un molid mic şi plăpând.

Trebuia să-i ajungă.

Legă puieţii cu ajutorul unei fâşii din rădăcină de molid şi făcu un plan înclinat scund şi şubred; apoi îl acoperi din trei părţi cu crengi de molid şi trase înăuntru alte câteva crengi, pe care să se întindă.

N-avea prea multă încredere în ce făcuse, totuşi trebuia să funcţioneze. Nu mai avea putere să-i pună pe acoperiş pământ amestecat cu frunze, împotriva ploii. Dacă ploua, trebuia să se încreadă că-l va proteja sacul de dormit şi se rugă ca spiritul râului să nu trimită altă viitură, pentru că îşi construise adăpostul prea aproape de apă.

Mestecând încă o alună porcească, scrută luminişul după

lemne de foc. Dar de abia înghiţi aluna, că stomacul i se răscoli şi vomită tot.

Puiul schelălăi de plăcere şi lipăi resturile.

„De ce am vărsat? gândi Torak. Am mâncat vreo ciupercă otrăvită?”

Dar nu părea să fie vorba de o ciupercă otrăvită. Semăna cu altceva. Transpirase, tremura şi, deşi nu-i mai rămăsese nimic în stomac, continua să se simtă rău.

O bănuială teribilă puse stăpânire pe el. Desfăcu bandajul de la antebraţ şi bănuiala se confirmă, învăluindu-l ca o ceaţă îngheţată. Rana era inflamată, roşie şi extrem de dureroasă. Mirosea urât. Putea să simtă fierbinţeala ce emana din ea. Când o atinse, aceasta zvâcni dureros.

Suspină. Fusese epuizat, flămând şi îngrozit, şi dorise din tot sufletul să nu-l piardă pe Pa. Dar acum avea un nou duşman.

Febra.

4

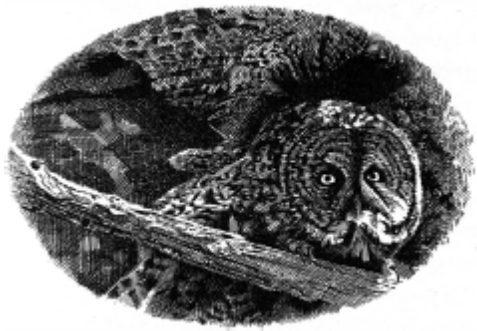

Torak trebuia să facă focul. Începu întrecerea între el şi febră. Trofeul era chiar viaţa lui.

Scotoci la cingătoare după punga cu iască. Mâinile îi tremurară când scoase câteva degete de scoarţă de mesteacăn tocată, se apucă să o lovească apoi cu cremenea, dar nu reuşi să aprindă focul. Mârâi supărat şi, în sfârşit, reuşi să dea naştere unei scântei.

În timp ce făcea focul, tremuratul deveni incontrolabil şi de-abia simţea căldura flăcărilor. Zgomotele se auzeau anormal de puternic: clipocitul râului, ţipătul unei bufniţe, schelălăitul înfometat al puiului furios. De ce nu-l lăsa în pace?

Se îndreptă clătinându-se spre râu, după apă. Îşi aduse aminte la timp ce i-a spus Pa: că nu trebuie să se aplece prea tare. „Când eşti bolnav, nu căuta niciodată să-ţi priveşti sufletul-nume în apă. Văzându-l, s-ar putea să ameţeşti. Poţi să cazi şi să te îneci. “

Cu ochii închişi, bău pe săturate, apoi se înapoie împleticindu-se spre adăpost. Tânjea după odihnă, dar ştia că trebuie să-şi îngrijească braţul, altfel nu va mai avea nici o şansă.

Luă puţină scoarţă de salcie uscată din punga cu medicamente şi o mestecă, simţind amăreala ei nisipoasă. Întinse această pastă pe antebraţ, apoi legă iar rana cu

bandajul din fâşii de lemn de mesteacăn. Durerea era atât de puternică, încât aproape leşină. Reuşi să-şi arunce din picioare încălţările şi să se târască în adăpost. Puiul încercă să se caţere şi el. Îl împinse deoparte.

Trist, cu dinţii clănţănindu-i, văzu puiul păşind spre foc şi studiindu-l curios. Întinse o labă lată şi cenuşie pentru a pipăi flăcările, apoi căzu cu un scâncet indignat.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, mormăi Torak. Puiul se scutură şi dispăru în întuneric.

Torak se ghemui ca o minge, legănându-şi braţul ce pulsa şi gândindu-se amărât ce se alesese de viaţa lui.

Întreaga viaţă a trăit în codru cu Pa, ridicând tabere pentru o noapte sau două, apoi pornind mai departe. Cunoştea regulile. „Să nu-ţi faci niciodată un adăpost de mântuială. Când aduni hrană, să nu depui niciodată mai mult efort decât e nevoie. Să nu întârzii niciodată să ridici tabăra. “

Era prima zi pe cont propriu şi le-a încălcat pe toate. Îngrozitor. Era la fel de grav ca şi cum ar fi uitat să meargă.

Cu mâna sănătoasă atinse tatuajul clanului său, urmând cele două rânduri fine de puncte de pe fiecare obraz. Pa i le făcuse când avea şapte ani, frecând pielea înţepată cu suc din strugurii ursului. „Nu le meriţi, îşi spuse Torak. Dacă mori, va fi doar din vina ta. “

Din nou durerea i se răsuci în piept. Niciodată în viaţa lui n-a dormit singur. Niciodată fără Pa. Pentru prima oară nu mai simţea atingerea mâinii aspre şi blânde, în semn de noapte bună. Nici mirosul familiar de piele de cerb şi sudoare.

Ochii începură să-l înţepe. Se sili să-i ţină închişi şi alunecă în coşmar.

Se afla cufundat până la genunchi într-un strat de muşchi, luptând să scape de urs. Ţipetele tatălui îi răsunau în urechi. Ursul venea după el.

Încercă să fugă, dar se afunda din ce în ce mai mult în muşchi. Îl trăgeau la fund. Tatăl ţipa. Ochii ursului ardeau ca focul mortal al Lumii de Dincolo – focul diavolului. Se ridică pe picioarele din spate; o ameninţare cât un munte, inimaginabil de mare. Fălcile lui uriaşe se deschid de când îşi

răcneşte ura, la lună…

Torak se trezi ţipând.

Ultimul răcnet al ursului încă mai stârnea ecoul în codru. N-a fost vis. A fost realitate.

Torak îşi ţinu respiraţia. Văzu lumina albastră a lunii printre crăpăturile adăpostului. Văzu că focul e aproape stins. Simţi cum îi bate inima.

Codrul se cutremură din nou. Copacii se încordară să asculte. Dar, de data aceasta, Torak realiză că răcnetele veneau de departe: la mai multe zile de mers, spre apus. Încet, dădu drumul aerului din piept.

La gura adăpostului, puiul îl privea. Ochii lui migdalaţi erau ciudaţi şi făcuţi parcă din aur brun. „Ambră “, gândi Torak, aducându-şi aminte de mica amuletă-sigiliu pe care Pa o purta agăţată de o cureluşă, în jurul gâtului.

Prezenţa puiului îl mai linişti. În definitiv, nu era singur.

Pe măsură ce bătăile inimii reveneau la normal, suferinţa cauzată de febră reveni şi ea. Pielea i se zbârci. Capul părea gata să-i explodeze. Luptă să mai ia scoarţă de salcie din punga cu medicamente, dar o scăpă din mână şi nu mai putu s-o găsească în întuneric. Mai puse o creangă pe foc, apoi se întinse la loc gâfâind.

Nu-şi putea scoate din minte răcnetele acelea. Unde era ursul acum? Poieniţa cailor morţi era mai la nord de nul unde a fost atacat Pa, dar acum ursul părea să fie la apus. Oare continua să se îndrepte spre apus? Sau a simţit mirosul lui Torak şi se întorcea? Cât va dura până va sosi aici şi-l va găsi zăcând neajutorat şi bolnav?

O voce calină şi fermă părea că-i şopteşte în minte, ca şi cum Pa ar fi fost cu el: „Dacă apare ursul, puiul te va avertiza. Adu-ţi aminte, Torak: nasul unui lup e atât de sensibil, încât poate mirosi respiraţia unui peşte. Auzul e atât de ascuţit, încât poate asculta cum trec norii. “

„Da, gândi Torak, puiul mă va anunţa. Asta e ceva. Vreau să mor cu ochii deschişi, luptând cu ursul ca un bărbat. Ca Pa. “

Undeva, foarte departe, un câine lătră. Nu un lup. Un câine.

Torak se încruntă. Câini înseamnă oameni, dar nu existau oameni în această parte a codrului.

Existau oare?

Se cufundă în întuneric. Înapoi, în îmbrăţişarea ursului.

5

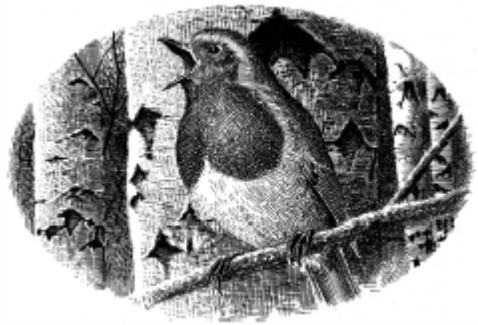

Când Torak se trezi, era aproape noapte. Dormise toată ziua.

Se simţea slăbit şi-i era îngrozitor de sete, dar rana era mai puţin fierbinte şi mai puţin dureroasă. Febra dispăruse.

Tot aşa era şi puiul.

Torak fu surprins să se trezească întrebându-se dacă acesta e bine. De ce i-ar fi păsat? Puiul nu însemna nimic pentru el.

Se împletici spre râu şi bău, apoi trezi focul adormit, punând pe el câteva surcele. Efortul îl făcu să tremure. Se odihni şi mâncă ultima alună porcească, precum şi câteva frunze de măcriș, pe care le găsise pe malul râului. Erau aspre şi foarte acre, dar îi dădură forţă.

Puiul tot nu se întorsese.

Se gândi să încerce să-l cheme cu un urlet. Dar dacă ar veni, n-ar face decât să-i ceară de mâncare. În afară de asta, urletul poate atrage ursul. Aşa că îşi puse încălţările şi se duse să controleze capcanele.

Cârligele pentru peşte erau goale, cu excepţia unuia, care avea în el oasele unui peştişor, perfect curăţate. Cu celelalte capcane a fost mai norocos. În una se afla un cocoş de munte, zbătându-se slab. carne.

Mormăind o mulţumire rapidă către spiritul păsării, Torak îi suci gâtul, îi deschise pieptul şi înghiţi ficatul crud şi cald. Era amar şi alunecos, dar Torak era prea înfometat să-i pese.

Simţindu-se puţin mai întărit, îşi agăţă pasărea la cingătoare şi se duse să controleze şi capcana pentru vulpe.

Spre uşurarea lui, puiul nu căzuse în ea. Acesta şedea lângă mama lui, lovindu-i uşor cu laba carcasa rău mirositoare. La apropierea lui Torak, porni spre el, apoi se uită înapoi la lupoaică, schelălăind indignat. Voia ca băiatul să pună lucrurile la punct.

Acesta oftă. Cum putea să-i explice moartea, când nici el însuşi n-o înţelegea.

— Vino, zise el nemaibătându-şi capul să vorbească în graiul lupilor.

Urechile mari ale puiului se mişcară pentru a prinde sensul.

— Nu e nimic aici, adăugă Torak nerăbdător. Să mergem!

Înapoi la adăpost, jumuli şi spintecă cocoşul de munte şi-l puse deasupra focului să se frigă. Puiul sări la el.

Torak îl apucă de bot şi-l trânti de pământ.

— Nu, mormăi el. E al meu.

Puiul rămase liniştit şi supus, dând din coadă. Când Torak dădu drumul botului, se rostogoli pe spate, expunându-şi burtica pufoasă şi deschisă la culoare şi oferindu-i un rânjet tăcut, de scuze. Apoi alergă cât îl ţinură picioarele la o distanţă mai sigură, cu botul în pământ, politicos.

Băiatul dădu din cap satisfăcut. Puiul trebuia să înveţe că el, Torak, e lupul-şef, altfel în viitor vor apărea neplăceri fără sfârşit.

„Care viitor?“ gândi el cu o privire duşmănoasă. Viitorul lui nu includea puiul.

Mirosul cărnii fripte alungă toate celelalte gânduri. Grăsimea sfârâia picurând în foc. Îi lăsă gura apă. Repede, răsuci un picior al cocoşului şi-l înfipse într-o creangă de mesteacăn, ofrandă pentru paznicul clanului. Apoi se aşeză să mănânce.

Nu gustase niciodată ceva atât de bun. Curăţă de pe oase fiecare fir de carne şi grăsime şi ronţăi fiecare bucată de piele crocantă şi sărată. Se forţă să ignore ochii mari de ambră, care urmăreau fiecare îmbucătură.

Când termină, îşi şterse gura cu dosul palmei. Puiul

continua să-i supravegheze mişcările.

Torak trase puternic aer în piept.

— Aşa, e bine, mormăi el.

Sfâşie piciorul rămas desprinzându-l de carcasă şi i-l aruncă puiului. Acesta îl ronţăi într-o clipă. Apoi îl privi pe Torak plin de speranţă.

— Nu mai am, zise el.

Puiul schelălăi nerăbdător şi-şi aruncă ochii la carcasa din mâinile lui.

Curăţase oasele, dar puteau fi folosite drept ace şi cârlige de prins peşte, precum şi pentru supă; deşi, fără un vas, nu putea să facă din ele niciun fel de supă.

Simţind că puiul s-ar putea să-i provoace necazuri, aruncă jumătate din carcasă.

Acesta o sfărmă în fălcile puternice, apoi se făcu covrig şi adormi imediat: o minge mai grea, din blană cenuşie şi fierbinte.

Torak voia să se culce şi el, dar ştia că nu poate. Cum se făcuse noapte şi venise frigul, stătea privind focul. Acum că scăpase de febră şi mâncase ceva carne, putea în sfârşit să judece limpede.

Se gândi la poieniţa cailor morţi şi la ochii ursului bântuit de demon. E posedat, a spus Pa. Un demon a intrat în el şi l-a transformat în diavol."

„Dar ce este, de fapt, un demon?" se întrebă Torak. Nu ştia. Ştia doar că demonii urăsc tot ce e viu şi uneori scapă din Lumea de Dincolo, ieşind din pământ pentru a răspândi boli şi dezastre.

În timp ce se gândea la toate acestea, realiză că, deşi ştia destul de multe despre vânătoare şi pradă despre lincşi şi wolverine, bizoni, cai şi cerbi, ştia foarte puţine lucruri despre celelalte creaturi ale codrului.

Ştia doar că paznicii clanului veghează asupra locurilor de tabără şi că, în nopţile furtunoase, fantomele suspină prin copacii desfrunziţi, căutându-şi veşnic clanurile pe care le-au pierdut. Ştia că Poporul Ascuns trăieşte în pietre şi în nuri, aşa cum clanurile trăiesc în adăposturi, şi că par frumoşi până îţi

întorc spatele, găunoase ca nişte copaci putreziţi.

Dar despre Spiritul Pământului, care trimite ploaia, zăpada şi prada, Torak ştia cel mai puţin. Până acum nici măcar nu s-a gândit la el. Era prea străin de toate: un spirit inimaginabil de puternic, care trăia departe, pe muntele lui; un spirit pe care nimeni nu l-a văzut vreodată, despre care se spunea că umblă vara ca un bărbat cu coarne de cerb şi iarna ca o femeie cu părul din ramuri roşii de salcie.

Torak îşi plecă, aşadar, capul până la genunchi. Povara jurământului făcut lui Pa îl apăsa ca un bolovan.

Deodată, puiul sări cu un mârâit încordat.

Torak se ridică.

Ochii puiului erau fixaţi în întuneric: urechile rigide, blana de la ceafă zbârlită. Apoi plecă de lângă foc şi dispăru în goană.

Torak rămase foarte liniştit cu mâna încleştată pe cuţitul lui Pa. Simţea cum îl privesc copacii. Îi auzea cum şuşotesc între ei.

Undeva, nu prea departe, un prihor începu să-şi intoneze cântul tânguios de noapte. Puiul reapăru liniştit, zâmbind uşor.

Torak slăbi strânsoarea de pe cuţit. Indiferent ce a fost, acum ori plecase, ori nu constituia o ameninţare. Dacă ursul ar fi undeva aproape, prihorul acesta n-ar cânta. Ştia asta foarte bine.

Se aşeză din nou.

„În următoarea lună, trebuie să găseşti Muntele Spiritului Pământului, îşi spuse. Asta a spus şi Pa: Când ochiul roşu este cel mai sus… atunci demonii sunt mai puternici ca oricând. Ştii asta “.

„Da, ştiu, gândi Torak. Ştiu despre ochiul roşu. L-am văzut. “

În fiecare toamnă, Marele Bizon, cel mai puternic demon din Lumea de Dincolo scapă pe cerul nopţii. La început ţine capul plecat, scormonind pământul, astfel încât doar licărul strălucitor de pe umăr său poate fi văzut. Dar cum vine iarna, se ridică şi creşte mai puternic. Atunci poţi să-i vezi coarnele

strălucind şi ochiul roşu injectat. Steaua roşie a iernii.

Iar în luna sălciei roşii se ridică şi mai sus, şi diavolul e şi mai puternic. Atunci bântuie demonii. Atunci ursul va fi de neînvins.

Aruncându-şi privirea printre ramuri, Torak văzu licărul rece al stelelor. La orizont, spre răsărit, chiar deasupra umbrei negre şi depărtate a Munţilor înalţi, îl descoperi: umărul strălucitor al Marelui Bizon.

Acum era pe sfârşite luna renilor răcnitori. În luna următoare, luna porumbarului, va apărea ochiul roşu şi puterea ursului va creşte şi mai mult. Iar în luna sălciei roşii, va fi invincibil.

„Îndreaptă-te spre miazănoapte, a spus Pa. Mai multe zile de mers. “

Torak nu voia să meargă mai departe, spre miazănoapte. Astfel ar ieşi din mica porţiune din codru pe care o cunoştea şi s-ar avânta în necunoscut. Totuşi, Pa trebuie să-şi fi închipuit că ar avea o şansă, altfel nu l-ar fi pus să jure.

Întinse mâna după un băţ şi răscoli tăciunii.

Ştia că Munţii înalţi erau departe, spre răsărit, dincolo de Codrul Adânc, şi că se curbau de la miazănoapte la miazăzi, arcuindu-se în jurul codrului ca spinarea unei balene uriaşe. Şi mai ştia că despre Spiritul Pământului se spunea că trăieşte în partea cea mai de nord a muntelui. Dar nimeni n-a ajuns vreodată aproape de el, pentru că Spiritul întotdeauna îi alungă cu ajutorul viscolelor urlătoare şi al căderilor de stânci, atât de înşelătoare.

Toată ziua, Torak alergase spre miazănoapte, dar se afla abia la poalele cele mai sudice ale Munţilor înalţi. Nu avea idee cum va reuşi să ajungă atât de departe singur. Era încă slăbit de febră şi nu se simţea în stare să înceapă o nouă călătorie.

„Aşa că n-o face, gândi el. Nu face de două ori aceeaşi greşeală: nu intra în panică şi nu îţi risca viaţa din cauza unei prostii crase. Stai aici încă o zi sau cam aşa ceva. Capătă putere. Apoi porneşte.”

Luarea unei hotărâri îl făcu să se simtă puţin mai bine.

Puse mai multe surcele pe foc şi, spre surpriza lui, descoperi că puiul îl privea. Ochii lui erau serioşi, nu chiar de pui: ochi de lup.

Din nou vocea lui Pa căpătă ecou în memoria lui. „Ochii unui lup nu seamănă cu ai nici unei alte creaturi, cu excepţia oamenilor. Lupii sunt fraţii noştri cei mai apropiaţi, Torak, şi asta se vede în ochii lor. Singura diferenţă e culoarea. Ai lor sunt aurii, în timp ce ai noştri sunt cenuşii. Dar lupul nu-şi dă seama de asta, deoarece el nu vede lumea în culori. La el totul e doar argintiu şi cenuşiu."

Torak îl întrebase de unde ştia asta, dar Pa a zâmbit şi a clătinat din cap, spunându-i că-i va explica când va fi mai mare. Erau o mulţime de lucruri pe care trebuia să i le explice când va fi Torak mai mare.

Torak se încruntă şi-şi frecă obrazul.

Puiul continua să-l privească.

Deja avea ceva din frumuseţea unui lup matur: botul subţire de un cenuşiu-deschis, urechile mari, argintii, cu marginile negre, ochii elegant tiviţi cu o culoare mai închisă.

Ochii aceştia. Tot atât de limpezi ca lumina soarelui oglindită în apele primăverii…

Brusc, Torak avu strania senzaţie că puiul ştie la ce se gândește.

„Mai mult decât oricare alt vânător din codru, şoptea Pa în mintea lui, lupii seamănă cu noi. Vânează în haite. Le place să vorbească şi să se joace. Au o dragoste profundă pentru perechea şi puii lor. Şi fiecare lup munceşte din greu pentru binele haitei.”

Torak se ridică. Asta era ceea ce încercase Pa să-i spună?

„Călăuza ta te va găsi. “

Ar putea însemna că puiul e călăuza lui?

Hotărâ să-l supună unui test. Dregându-şi glasul, se aşeză în patru labe. Nu ştia cum să spună „munte “în limba lupilor, aşa că încercă gesticulând cu capul şi întrebând – cu un chiot grav şi intens, ce făcea parte din graiul lupilor – dacă puiul ştie drumul.

Acesta ciuli urechile şi se uită la el, apoi îşi îndreptă

privirea în altă direcţie, deoarece în graiul lupilor a privi prea insistent însemna a ameninţa. Apoi se ridică, se întinse şi dădu leneş din coadă.

Nimic din mişcările lui nu-i dovedeau lui Torak că i-a înţeles întrebarea. Era doar, din nou, un simplu pui.

Sau poate nu?

Era oare posibil ca băiatul să-şi fi imaginat doar privirea aceea serioasă?

6

Au trecut multe lumini şi întunecimi de când a apărut Marele Făr-de-Coadă.

La început, acesta a dormit tot timpul, dar acum devenise aproape un lup normal. Când s-a simţit trist, a tăcut. Când a fost furios, a mârâit. Îi plăcea să se joace de-a prinselea cu o bucată de piele de iepure şi, atunci când puiul l-a împins, s-a rostogolit la pământ scoţând chiote ciudate, despre care puiul şi-a dat seama că e felul lui de a râde.

Uneori Marele Făr-de-Coadă i se alătura puiului la urlat, cântându-şi sentimentele faţă de codru. Urletul Marelui Fără de-Coadă era aspru şi cam discordant, dar plin de simţăminte.

Restul graiului lui era tot aşa: aspru, dar expresiv. Desigur, nu avea coadă şi nu putea să-şi mişte urechile, nici să-şi scuture blana, nici să scoată schelălăieli înalte. Dar de obicei se făcea înţeles.

Aşa că, sub multe aspecte, era ca oricare alt lup.

Erau şi lucruri care îl deosebeau. Bietul Mare Făr-de-Coadă putea cu greu să miroasă sau să audă bine şi în timpul întunecimii îi plăcea să se uite la bestia-strălucitoare-ce-muşcă-fierbinte. Uneori îşi scotea labele din spate şi, la un moment dat, şi-a dat jos chiar şi pielea, ceea ce a fost cumplit. Cel mai ciudat dintre toate era că dormea ani întregi. Părea că nu ştie că un lup trebuie să doarmă foarte puţin şi să se scoale des, întinzându-se şi rătăcind prin împrejurimi, oricând gata de acţiune.

Puiul a încercat să-l înveţe pe Marele Făr-de-Coadă să se trezească mai des, înghiontindu-l şi muşcându-l de urechi. Dar, în loc să-i fie recunoscător, Marele Făr-de-Coadă a fost foarte, foarte supărat. Până la urmă, puiul l-a lăsat să doarmă şi, în lumina următoare, Marele Făr-de-Coadă s-a sculat, după un somn exagerat de lung, foarte prost dispus. Ei bine, aşa-i trebuie, dacă nu şi-a lăsat fratele de haită să-l trezească!

Astăzi, Marele Făr-de-Coadă s-a trezit înainte să apară lumina, într-o dispoziţie foarte diferită. Puiul i-a simţit nervozitatea.

Plin de curiozitate, puiul îl văzu pe Marele Făr-de-Coadă că porneşte pe poteca făcută de haită, care ducea spre torent. La vânătoare?

Puiul sări după el, apoi îi schelălăi să se oprească. Asta nu era vânătoare. Şi Marele Făr-de-Coadă mergea pe un drum greşit. Nu doar pentru că se îndrepta spre Torentul Rapid, pe care puiul îl ura acum şi de care se temea mai mult decât de orice. Dar era un drum greşit, pentru că… pentru că nu era drumul cel bun. Drumul bun era peste deal, apoi mai departe, multe lumini şi întunecimi de-a rândul.

Puiul habar n-avea cum de ştie asta, dar simţea totul în el: o chemare slabă, dar profundă, asemănătoare chemării vizuinii când se depărta prea mult de ea; doar că puţin mai slabă, deoarece provenea de la o depărtare aşa de mare.

În faţa lui, Marele Făr-de-Coadă mergea cu paşi fermi, fără să ştie ce-l aşteaptă.

Puiul pufni ca să-l avertizeze, aşa cum obişnuia mama lui, când îl voia înapoi la vizuină.

Marele Făr-de-Coadă se întoarse. Întrebă ceva pe limba lui. Suna ca şi cum ar fi fost: „Ce e? “

Puiul pufni din nou. Apoi merse până la poalele dealului şi se uită spre cărarea cea bună. După care îşi aruncă ochii la Marele Făr-de-Coadă şi înapoi la cărare.

„Nu pe acolo. Pe aici. “

Nerăbdător, Marele Făr-de-Coadă repetă întrebarea. Puiul îl aşteptă să prindă înţelesul. Apoi Marele Făr-de-Coadă se scărpină în cap. Mai zise ceva pe limba celor făr-de-coadă.

Apoi se îndreptă spre pui.

***

Torak se uită la trupul încordat al lupului.

Urechile îi erau îndreptate înainte. Nasul lui negru se încreţise. Torak îi urmări privirea. Nu putea să vadă nimic prin încâlceala alunişului şi a răscoagei, dar ştia că totuşi cerbul se află acolo, deoarece lupul ştia asta, iar Torak învăţase să aibă încredere în el.

Lupul îşi aruncă privirea spre Torak, ochii lui de ambră întâlnindu-se cu ai băiatului. Apoi privirea i se îndreptă spre codru.

În tăcere, Torak rupse vârful câtorva fire de iarbă şi le strivi în palmă cu degetul mare, lăsând seminţele fine să zboare în adierea vântului. Era bine. Vuitul nu bătea însă înspre cerb, aşa că acesta nu le simţise încă mirosul. Şi, înainte de a-l vâna, Torak îşi camuflă ca de obicei mirosul, frecându-și pielea cu cenuşă.

Fără zgomot, scoase o săgeată din tolbă şi o potrivi în arc. Era doar un căprior mic, dar, dacă ar putea să-l doboare, ar fi primul lui vânat mare, de când rămăsese singur. Avea nevoie de asta. Prada era greu de procurat în această perioadă a anului.

Capul puiului se aplecă.

Torak se ghemui.

Împreună se târâră mai departe.

Urmăriseră căpriorul toată ziua. Vreme de mai multe ceasuri, Torak i-a luat urma după rămurelele rupte şi după amprenta copitelor, încercând să simtă ce simţea acesta, să ghicească încotro se va îndrepta în continuare.

„Pentru a urmări prada, trebuie în primul rând să înveţi să o cunoşti, ca şi cum i-ai fi frate. Cu ce se hrăneşte, când şi cum, unde poposeşte, cum se mişcă.” Pa îl învăţase bine pe Torak. Ştia cum să urmărească prada. Ştia că trebuie să te opreşti des şi să asculţi: să-ţi deschizi toate simţurile spre ceea ce-ţi spune codrul…

Chiar acum, ştia că totuşi cerbul e obosit. Mai devreme, în cursul zilei, cele două părţi ce formau amprenta micii lui

copite erau adânci şi depărtate, ceea ce însemna că galopa. Acum, cele două părţi erau mai uşor imprimate şi mai adunate: încetinise fuga, mergea.

Probabil că era flămând, deoarece nu avusese timp să pască, şi însetat, deoarece se ţinuse în siguranţa desişurilor adânci, unde nu există apă.

Torak căută semnele unui curs de apă. La apus, în aluniş, cam la treizeci de paşi de potecă, zări un pâlc de arini. Arinii cresc doar lângă apă. Într-acolo trebuie că se îndrepta căpriorul.

În linişte, el şi puiul se strecurară prin lăstăriş. Făcându-şi mâna pâlnie la ureche, prinse un slab clipocit de apă.

Deodată, lupul încremeni: cu urechile orientate înainte, cu o labă ridicată.

Da. Acolo. Printre arini. Căpriorul s-a oprit să bea apă.

Cu grijă, Torak ţinti.

Căpriorul înălţă capul, cu apa picurându-i de pe bot.

Torak îl văzu adulmecând aerul şi răscolindu-şi alarmat blana decolorată de sub codiţă. Încă o clipă şi ar fi dispărut. Slobozi săgeata.

Străpunse coastele căpriorului. Cu o înfiorare plină de graţie, acesta îşi îndoi genunchii şi căzu la pământ.

Torak scoase un strigăt şi se îndreptă spre el prin lăstăriş. Lupul se luă la întrecere cu băiatul şi câştigă cu uşurinţă, dar apoi se retrase şi-l lăsă pe Torak să ajungă primul. Puiul învăţase să-l respecte pe lupul-şef.

Gâfâind, Torak se opri lângă căprior. Încă mai respira, dar moartea era pe-aproape. Cele trei suflete ale sale erau gata să-l părăsească.

Torak înghiţi în sec. Trebuia să facă acum ceea ce-l văzuse pe Pa făcând de nenumărate ori. Dar pentru el va fi pentru prima oară şi trebuia să se descurce bine.

Îngenunchind lângă căprior, întinse mâna şi-i mângâie blând obrazul aspru şi asudat. Animalul zăcea sub palma lui.

— Te-ai descurcat bine, i-a spus Torak, cu vocea nesigură. Ai fost curajos şi inteligent, şi ai alergat toată ziua. Promit să respect acordul încheiat cu Spiritul Pământului şi să te tratez

cu toată stima. Acum, mergi în pace.

Văzu moartea smălţuind ochii cei mari şi întunecaţi.

Se simţea recunoscător faţă de căprior, dar şi mândru. Acesta a fost primul lui mare vânat. Indiferent unde se află Pa în Călătoria Morţii, va fi încântat.

Torak se întoarse spre lup şi-şi înclină capul într-o parte, zbârcindu-şi nasul şi dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet lupesc. „Bine lucrat, mulţumesc."

Lupul îl îmboldi pe Torak, aproape doborându-l. Torak râse şi-i dădu un pumn de coacăze negre din punga cu merinde. Lupul le înghiţi pe nerăsuflate.

Trecuseră şapte zile de când părăsiseră Apa Repede şi încă nu dăduseră peste nici o urmă de urs. Niciun semn. Nici blană agăţată în muri. Nici răcnete care să cutremure codrul.

Ceva nu era în regulă. În această perioadă a anului, codrul trebuia să răsune de mugetele cerbilor roşii şi de trosnetul coarnelor lor, ce se izbeau în timp ce luptau pentru femele. Dar peste tot era linişte. Ca şi cum codrul se golea treptat, prada fugind din calea unei ameninţări nevăzute.

În şapte zile, singurele creaturi pe care le întâlnise Torak au fost păsările şi câteva rozătoare mari şi, o dată, ivindu-se brusc şi speriindu-l, un grup de vânători: trei bărbaţi, două femei şi un câine. Spre norocul lui, a reuşit să se strecoare mai departe, înainte de a fi descoperit. „Stai departe de oameni, l-a avertizat Pa. Dacă află ce poţi tu să faci… "

Torak nu ştia ce înseamnă asta, dar ştia că Pa a avut dreptate. Crescuse departe de oameni şi nu voia să aibă nimic de a face cu ei. În afară de asta, acum îl avea pe lup. Cu fiecare zi care trecea, se înţelegeau din ce în ce mai bine.

Torak ajunsese să afle că graiul lupilor e o combinaţie complexă de gesturi, priviri, mirosuri şi sunete. Gesturile pot fi făcute cu nasul, urechile, labele, coada, umerii, blana sau cu tot trupul. Multe sunt foarte subtile: o aplecare sau o smucitură. Multe nu implică sunete. Acum Torak cunoştea o mulţime dintre ele, fără să le înveţe de la lup. I se părea că nu trebuia decât să şi le reamintească.

Totuşi, era ceva pe care ştia că nu va fi niciodată în stare

să-l stăpânească, nefiind lup. E vorba despre ceea ce obişnuia el să numească „simţul lupului”: abilitatea misterioasă a puiului de a-i citi gândurile şi starea sufletească.

Lupul avea şi el manifestările lui. Uneori era pui, simţind o plăcere copilărească de a mânca bobiţe şi neputând să stea liniştit: ca atunci când s-a agitat întruna, în timp ce Torak îndeplinea pentru el ritualul de numire, apoi şi-a lins tot sucul roşu de arin, cu care îi erau mânjite labele. Spre deosebire de Torak, care fusese emoţionat pentru că oficia un ritual atât de important, lupul nu părea impresionat deloc: mai curând nerăbdător să se termine totul.

Altă dată totuşi, el a fost călăuza: misterios de sigur de drumul pe care trebuia să-l urmeze. Atunci când Torak a încercat să-l întrebe de unde ştie drumul, puiul n-a dat un răspuns satisfăcător. „Pur şi simplu, ştiu. “Asta a fost tot.

În acest moment, lupul nu era călăuză, ci pui. Botul îi era roşu de la sucul de coacăze negre şi schelălăia insistent că mai vrea.

Torak râse şi-l izgoni.

— Destul! Am treburi de făcut!

Lupul se scutură şi zâmbi, apoi se duse la culcare.

I-au trebuit lui Torak două zile întregi pentru a tranşa carcasa. Îi făcuse căpriorului o promisiune şi trebuia să şi-o ţină, nerisipind nimic. Acesta era un pact vechi de ani de zile dintre vânători şi Spiritul Pământului. Vânătorii trebuiau să trateze prada cu respect şi, drept răsplată, Spiritul le trimitea şi mai mult vânat.

Era o sarcină extrem de grea. Era nevoie de multe veri de practică, pentru a folosi bine prada. Torak nu făcu o treabă prea bună, dar îşi dădu toată osteneala.

În primul rând, a despicat burta căpriorului şi a desprins o bucată de ficat destinată paznicului clanului. Restul ficatului l-a tăiat în felii şi l-a pus la uscat. Apoi, fiind astfel mai liniştit, a tăiat o bucată pentru lup, care a devorat-o zgomotos.

În continuare, Torak a jupuit carcasa, răzuind blana de orice urmă de carne cu răzuitorul din corn. Apoi a spălat blana în apă amestecată cu scoarţă de stejar fărâmiţată,

pentru a-i da jos părul, şi a întins-o între doi puieţi, astfel încât lupul să nu poată ajunge la ea. A răzuit părul – neîndemânatic şi făcând nenumărate găuri – şi a înmuiat pielea frecând-o cu creierul terciuit al căpriorului. După încă o rundă finală de înmuiere şi uscare, obţinu o piele acceptabilă, pentru frânghii şi gută de undiţe.

În timp ce pielea se usca, tăie carnea în felii subţiri şi o atârnă deasupra fumului de la un foc din lemn de mesteacăn. Când feliile fură uscate, le presă între două pietroaie, pentru a le face şi mai subţiri, apoi le răsuci în mici rulouri compacte. Carnea era delicioasă. Un astfel de rulou îi ajungea pentru o jumătate de zi.

Spălă măruntaiele, le înmuie în apă cu scoarţă de stejar şi le atârnă într-un tufiş de ienupăr pentru a se usca. Din stomac se putea face un burduf pentru apă, din vezică o pungă de rezervă pentru iască; în intestine se pot păstra alunele. Plămânii urmau să fie partea lupului. Întâi Torak îi va mesteca, atât la mesele de zi, cât şi la mesele de seară, apoi îi va scuipa puiului. Şi, pentru că nu avea vas de gătit pentru a face clei, îi dădu lupului copitele. Acesta se jucă o vreme neobosit cu ele, înainte de a le sfărâma în bucăţele.

Mai departe, Torak spălă tendoanele lungi de la spate, pe care le salvase de la tranşare, apoi le presă, după care meliţă fibrele înguste din care să facă aţă: uscându-le şi frecându-le cu grăsime, pentru a fi subţiri. Nu erau nici netede şi nici subţiri ca aţa pe care obişnuia tatăl s-o facă, dar puteau fi folosite. Şi erau atât de rezistente, încât vor dura mai mult decât orice îmbrăcăminte cusută cu ele.

În final, răzui şi curăţă coarnele şi oasele lungi, şi le legă într-un mănunchi, pentru a le aşchia mai târziu, ca să le transforme în cârlige de prins peşte, ace şi capete de săgeţi.

A terminat toată treaba a doua zi. Apoi se aşeză lângă foc, sătul de carne, şi ciopli un fluier dintr-o bucată de os de cocoş de munte. Avea nevoie de un mod mai silenţios de a-l chema pe pui, când acesta era plecat într-una din călătoriile lui solitare: adică, într-un fel mai potolit decât urlând. Grupul acela de vânători mai putea fi încă prin apropiere. Nu putea să

rişte să urle.

Termină de cioplit şi încercă fluierul. Spre groaza lui, acesta nu scoase niciun sunet. Pa cioplise nenumărate fluiere exact ca acesta şi întotdeauna scoteau triluri clare, ca de pasăre. De ce nu şi al lui?

Frustrat, Torak încercă din nou, suflând cât putu de tare. Tot fără rezultat Dar, spre surpriza lui, lupul sări ca şi cum ar fi fost înţepat de o viespe.

Torak îşi mută privirea de la puiul speriat la fluier. Mai suflă o dată.

Tot fără sunet. De data aceasta, lupul scoase un mârâit scurt, apoi un scheunat, pentru a demonstra că era cam plictisit de insistenţa lui, însă nu voia să-l ofenseze pe Torak.

Acesta se scuză scărpinând blând lupul sub bărbie, şi puiul se lungi la pământ. Expresia lui era clară: Torak nu trebuia să-l cheme, dacă nu o făcea cu un scop.

***

Ziua următoare se ivi frumoasă şi strălucitoare, şi, în timp ce constata aceasta, moralul lui Torak crescu.

Trecuseră douăsprezece zile de când ursul îl ucisese pe Pa. În acest timp, Torak s-a luptat cu foamea şi a învins febra, l-a găsit pe lup şi a ucis primul său vânat mare. A făcut şi o mulţime de greşeli. Dar era încă viu.

Îşi imagină tatăl în călătoria spre Tărâmul Morţii – locul unde săgeţile se găsesc din belşug, iar vânătoarea e întotdeauna încununată de succes. „Cel puţin, gândi Torak, are cu el armele lui şi cuţitul meu drept însoţitor. Şi toată carnea aceea uscată. “Gândul acesta îi mai domoli puţin din violenţa durerii.

Torak ştia că suferinţa aceasta nu-l va părăsi niciodată, că o va purta în sufletul lui toată viaţa, ca pe un bolovan. Dar, în dimineaţa aceasta, bolovanul nu părea chiar atât de greu. A supravieţuit până acum, deci tatăl lui ar fi mândru.

Se simţea aproape fericit în timp ce înainta prin lăstăriş, pe cărarea din pădure smălţuită cu pete de soare. O pereche de sturzi se dondăneau deasupra capului său. Puiul, sătul şi fericit, se ţinea aproape lipit de el, cu coada argintie şi

stufoasă ridicată.

Sătul, fericit şi fără griji.

Torak auzi o ramură trosnind în spatele lui, chiar în momentul în care o mână mare îl apucă de pieptar şi-l sălta de la pământ.

7

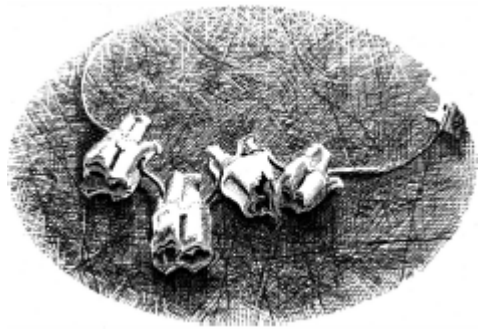

Trei vânători. Trei arme mortale făurite din cremene. Toate aţintite asupra lui.

Lui Torak i se învârtea capul. Nu putea să se mişte. Nu-l putea vedea pe lup.

Omul care îl apucase de pieptar era uriaş. Barba lui roşcovană era încâlcită ca un cuib de pasăre; un obraz era tras în jos de o cicatrice urâtă şi persoana care i-o făcuse îi rupsese şi una din urechi. În mâna liberă, ţinea un cuţit cu tăişul din cremene şi vârful proptit sub falca lui Torak.

Lângă el stăteau un tânăr înalt şi o fată cam de vârsta lui Torak. Amândoi aveau părul roşcat, feţe calme, dar nemiloase, şi săgeţile din cremene îndreptate spre inima lui.

Încercă să înghită. Spera să nu arate atât de speriat pe cât se simţea.

— Lasă-mă, gâfâi el.

Balansându-se, încercă să-l lovească pe omul cel mare, dar rată.

Omul mare grohăi:

— Deci, iată-l pe hoţul nostru!

Îl ridică pe Torak şi mai sus, gata să-l sufoce.

— Nu sunt hoţ! tuşi Torak, apucându-se cu mâna de gât.

— Minte! zise tânărul cu răceală.

— Ne-ai luat căpriorul! rosti şi fata, care se adresă apoi omului mare: Oslak, am impresia că-l sugrumi.

Oslak îl lăsă pe Torak jos, în picioare. Dar nu-i dădu drumul şi cuţitul lui era tot la beregata lui Torak.

Cu grijă, fata îşi băgă săgeata în tolbă şi-şi puse arcul pe umăr. Tânărul nu făcu la fel. Din strălucirea ochilor lui, era clar că se distra de minune, şi n-ar fi ezitat să tragă.

Torak tuşi şi-şi masă gâtul, căutându-şi pe furiş cuţitul.

— Le iau eu, zise Oslak.

Continuând să-l ţină pe Torak, îl uşură de arme, pe care i le dădu fetei.

Ea studie curioasă cuţitul lui Pa.

— Şi pe ăsta l-ai furat?

— Nu, răspunse Torak. A fost al tatălui meu.

În mod clar, nu-l credeau.

O privi pe fată.

— Ai spus că v-am luat căpriorul. Dar cum putea să fie al vostru?

— Aceasta este partea noastră de codru, zise tânărul.

Torak era uluit.

— Ce vrei să spui? Codrul nu aparţine nimănui…

— Acum aparţine, se repezi tânărul. S-a stabilit la adunarea clanurilor. Din cauza… se opri brusc cu o privire duşmănoasă. Ceea ce contează este că ne-ai luat prada. Asta înseamnă moarte.

Pe Torak îl trecură toate năduşelile. Moarte? Cum poate luarea unui căprior să însemne moarte?

Gura îi era atât de uscată, că de-abia putea vorbi.

— Dacă… dacă voi umblaţi după căprior, zise el, luaţi-l şi lăsaţi-mă în pace. E în desaga mea. N-am mâncat prea mult din el.

Oslak şi fata schimbară o privire, dar tânărul dădu din cap cu dispreţ.

— Nu e chiar atât de simplu. Eşti prizonierul meu. Oslak, leagă-i mâinile. Îl ducem la Fin-Kedinn.

— Unde e asta? întrebă Torak.

— Nu e un loc, răspunse Oslak, e un om.

— Chiar nu ştii nimic? spuse batjocoritor fata.

— Fin-Kedinn este unchiul meu, rosti tânărul. E

conducătorul clanului nostru. Eu sunt Hord, fiul fratelui său.

— Care clan? Unde mă duceţi?

Nu răspunseră.

Oslak îi dădu un brânci care-l făcu să cadă în genunchi. În timp ce se chinuia să se ridice, îşi aruncă privirea peste umăr şi descoperi cu groază că lupul se înapoiase, pentru a-l căuta. Stătea şovăind cam la douăzeci de paşi depărtare, adulmecând mirosul străinilor.

Aceştia nu-l depistaseră. Ce ar fi făcut dacă-l vedeau? Probabil că şi ei respectau legea străveche, care interzicea uciderea altui vânător. Dar ce va fi, dacă-l vor alunga? Torak şi-l imagină pierdut în codru. Flămând. Urlând.

Pentru a-l avertiza pe lup să stea în afara privirii lor, băiatul pufni grav. „Pericol!”

Oslak fu foarte surprins.

— Ce-ai spus?

Torak pufni din nou. Dar, spre groaza lui, lupul nu se retrase. În schimb, îşi dădu urechile pe spate şi se îndreptă în fugă spre Torak.

— Ăsta cine mai e? mormăi Oslak.

Se aplecă şi-l apucă pe lup de ceafă.

Lupul se agită şi-şi arătă colţii, în timp ce se bălăbănea în mâna mare şi roşie.

— Lasă-l în pace! strigă Torak zbătându-se. Lasă-l să plece sau te ucid!

Oslak şi fata izbucniră în râs.

— Lasă-l să plece! Nu vă face niciun rău!

— Alungă-l şi hai să plecăm, interveni Hord iritat.

— Nu! ţipă Torak. E prietenul meu, nu!

Fata îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Cee?!

— E cu mine, mormăi Torak.

Ştia că nu trebuie să dezvăluie că e în căutarea muntelui sau că poate vorbi cu lupul.

— Haide, Renn, mârâi Hord. Ne pierdem vremea.

Dar Renn continua să se uite la Torak. Apoi se întoarse spre Oslak.

— Dă-mi-l mie. Din desaga ei scoase o traistă din piele de cerb în care vârâ puiul, strângând-o la gură cu putere. În timp ce-şi atârna de umăr traista agitată şi urlătoare, i se adresă lui Torak: Tu ar fi mai bine să vii de bunăvoie, altfel îl izbesc de un copac.

Torak o privi. Probabil că n-ar fi făcut-o, dar astfel se asigură de supunerea lui necondiţionată, cu mai multă eficienţă decât Oslak sau Hord.

Oslak îl împinse din nou pe Torak şi porniră pe un făgaş de cerbi, îndreptându-se spre nord-vest.

Legăturile din piele netăbăcită erau foarte strânse şi încheieturile lui Torak începură să-l doară. „Lasă-le aşa, “gândi el. Era furios pe el însuşi. „Uită-te în spatele tău “, l-a povăţuit tatăl. Şi el n-a ascultat, iar acum plătea pentru asta, şi la fel şi lupul. Din traistă nu se mai auzeau urlete înăbuşite. Oare s-a sufocat? E deja mort?

Torak o rugă pe Renn să desfacă traista şi să lase aerul să intre.

— Nu e nevoie, zise ea fără să se întoarcă. Tocmai l-am simţit mişcând.

Torak strânse din dinţi şi se împiedică. Trebuia să găsească un mod de a scăpa.

Oslak se afla în spatele lui, iar Hord era în frunte. Părea de nouăsprezece ani, bine făcut şi arătos. Era pe cât de arogant, pe atât de agitat: disperat să fie primul, dar îngrozit că va ajunge doar al doilea, îmbrăcămintea lui era elegantă şi foarte colorată, pieptarul şi pantalonii cusuţi cu tendon răsucit sub formă de şnur vopsit roşu şi tiviţi cu un fel de piele de pasăre, colorată în verde. Pe piept purta un colan magnific din dinţi de cerb roşu.

Torak era uluit. De ce ar fi vrut un vânător atâta culoare? Şi colierul acela zornăia, acesta fiind ultimul lucru de care avea nevoie.

Renn semăna cu Hord la chip şi Torak se întrebă dacă nu cumva erau frate şi soră, deşi Renn era mai tânără cam cu patru sau cinci primăveri. Tatuajul clanului ei – trei linii bleumarin subţiri pe obraji – foarte vizibil pe pielea ei palidă,

îi dădea un aer dur, în care nu te puteai încrede. Torak nici nu se gândi că ar putea să-i ceară ajutor.

Pieptarul şi pantalonii din piele de cerb erau pătaţi, dar arcul şi tolba erau minunate, iar săgeţile împodobite meşteşugit cu pene de bufniţă, pentru un zbor silenţios. Pe primele două degete ale mâinii stângi purta apărători din piele şi, legată cu o cureluşă pe antebraţul drept, era o apărătoare pentru încheietură din ardezie verde lustruită. Torak ghici că astfel de apărători pentru încheieturi erau purtate de oamenii care trăiau doar pentru arcurile lor. Asta e tot ce contează pentru ea, gândi el. Nu îmbrăcămintea frumoasă, ca a lui Hord. “

Dar cărui clan îi aparţinea? Cusut pe partea stângă a pieptarului ei – ca şi pe ale lui Hord şi Oslak – se afla pielea creaturii clanului lor: o fâşie cu pene negre. Lebădă? Vultur? Penele erau prea zdrenţuite. Torak nu putea să-şi dea seama.

Merseră toată dimineaţa fără să se oprească, nici pentru a mânca, nici pentru a bea: traversând văi mlăştinoase sufocate de plopi şoptitori şi urcând dealuri întunecate de pini veşnic treji. Când Torak trecea pe dedesubt, copacii suspinau îndoliaţi, ca şi cum deja îi jeleau moartea.

Norii acopereau soarele şi el îşi pierduse direcţia. Ajunseseră la o colină unde codrul era înţesat de muşuroaiele înalte până la piept ale furnicilor de pădure. Şi cum furnicile de pădure construiau doar în partea de sud a copacilor, Torak realiză că se îndreptau spre apus.

În sfârşit, făcură o pauză la un pârâu, pentru a bea apă.

— Mergem prea încet, mormăi Hord. Mai aveam o vale întreagă de traversat, înainte de a ajunge la Râul Vântului.

Torak ciuli urechile. Poate că va afla ceva folositor…

Renn îşi dădu seama că el asculta.

— Râul Vântului, i se adresă ea rar, ca şi cum ar fi vorbit unui copil, este spre apus, în valea următoare. E locul unde ridicăm tabără toamna. Şi la vreo două zile de mers spre miazănoapte e Apa întinsă, unde ne facem tabără vara. Pentru somoni. Ăştia sunt nişte peşti. Poate că ai auzit de ei.

Torak simţi cum se roşeşte. Dar acum ştia încotro se

îndreptau: spre tabăra de toamnă a răpitorilor săi. Nu suna bine. O tabără însemna mai mulţi oameni şi mai puţine şanse de scăpare.

În timp ce mergeau, soarele coborâ spre orizont şi răpitorii lui Torak deveniră mai nervoşi, făcând pauze dese pentru a asculta şi a privi în jur. El bănui că ştiau de urs. Poate de aceea au adoptat măsura aceea nemaiauzită de „a lua în proprietate" prada. Pentru că se obţinea cu greu; ursul o speriase, gonind-o.

Coborâră într-o vale întinsă plină de stejari, frasini şi pini, şi curând ajunseră la un râu întins, argintiu. Acesta trebuie să fie Râul Vuitului.

Deodată, Torak simţi miros de fum. Se apropiau de tabără.

8

În timp ce toţi patru treceau râul pe un podeţ de lemn, Torak privi în jos, spre apa curgătoare, şi se gândi cum ar fi să sară în ea. Mâinile îi erau legate. S-ar fi înecat. Şi, în afară de asta, nu-l putea părăsi pe lup.

Cam la zece paşi în aval, copacii dădeau într-un luminiş. Torak simţi mirosul fumului de pini şi al sângelui proaspăt. Văzu patru mari adăposturi din piele de cerb, care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci, şi un număr impresionant de oamenii muncind cu toţii din greu şi aparent fără să-şi dea seama de existenţa lui. Cu o acurateţe născută din frică, înregistră fiecare amănunt.

Pe malul râului, doi oameni jupuiau un mistreţ atârnat de un copac. După ce îi despicaseră burta, îşi băgaseră cuţitele în teacă şi jupuiau pielea cu mâinile, pentru a n-o sfâşia. Amândoi aveau piepturile goale, şi peste pantaloni purtau şorţuri din piele de peşte. Arătau teribil de puternici, cu cicatrici în zigzag pe braţele lor musculoase. Din carcasă, sângele picura încet într-o găleată din scoarţă de mesteacăn.

În vad, două fete cu tunici din piele de cerb chicoteau clătind intestinele mistreţului, în timp ce doi copilaşi pregăteau solemn plăcinte din noroi şi le ornau cu frunze de platan. Două canoe din piele lustruită erau trase la mal. Terenul din jurul lor sclipea de solzii peştilor. Doi dulăi căutau ceva de mâncare.

În mijlocul luminişului, lângă un foc puternic din pini, mai multe femei stăteau pe rogojini din ramuri de salcie, discutând cu glas scăzut în timp ce dezghiocau alune de pădure şi alegeau boabe de ienupăr dintr-un coş. Niciuna dintre ele nu semăna cu Hard sau cu Renn; imediat Torak se întrebă dacă nu cumva cei doi îşi pierduseră părinţii, ca şi el.

Puţin mai departe de ele, o bătrână făcea săgeţi: crăpa aşchiile cremenei, fine ca nişte ace, apoi le lipea în vârful săgeţilor, cu pastă făcută din răşină de pin şi ceară de albine. O amuletă rotundă din os, gravată cu o spirală, era cusută pe partea din faţă a pieptarului. După amuletă, Torak ştia că trebuie să fie magul clanului. Pa îi vorbise despre magi: oameni care pot vindeca boli, pot visa unde se află prada şi cum va fi vremea. Bătrâna aceasta arăta ca şi cum ar fi putut să facă lucruri mult mai periculoase de-atât.

Lângă foc, o fată frumoasă, cu părul încreţit de abur, era aplecată peste un burduf pentru gătit: folosea un băţ bifurcat pentru a arunca înăuntru pietre înroşite în foc pentru a încălzi apa. Mirosul de carne gătită îi făcu poftă lui Torak.

În genunchi lângă ea, un om mai în vârstă frigea doi iepuri. Ca şi Hord, avea părul roşcat şi o barbă scurtă roşie, dar asemănarea se oprea aici. Erau izbitoare liniştea şi forţa care se citeau pe chipul lui, ceea ce-l făcu pe Torak să se gândească la o sculptură în gresie. Uită de mirosul mâncării. Ştia, fără să i se spună, că acest om deţinea puterea.

Oslak îl dezlegă pe Torak şi-l împinse în luminiş. Câinii săriră, lătrând feroce. Bătrâna făcu o mişcare scurtă cu mâna şi câinii se liniştiră mârâind. Toţi se uitau la Torak. Toţi, cu excepţia omului de lângă foc, care continua calm să frigă iepurii. Doar când termină, îşi frecă mâinile cu praf şi se ridică în picioare, aşteptându-i în linişte să se apropie.

Fata frumoasă îi aruncă lui Hard o privire şi zâmbi ruşinată.

— Ţi-am păstrat nişte supă, zise ea.

Torak ghici că ori era prietena lui, ori dorea să devină.

Renn se întoarse şi-şi dădu ochii peste cap spre Hord.

— Dyrati ţi-a păstrat nişte supă, îl ironiză ea.

„În mod cert e sora lui “, se gândi Torak.

Hord le ignoră pe amândouă şi se duse să stea de vorbă cu omul de lângă foc. Îi relată repede ce s-a întâmplat. Torak observă că lăsase de înţeles că el, şi nu Oslak, ar fi prins „hoţul “. Lui Oslak nu părea să-i pese, dar Renn îşi fulgeră fratele cu o privire acră.

Între timp, câinii simţiseră mirosul lupului. Cu părul de la ceafă zbârlit, avansară spre Renn.

— Înapoi! porunci ea.

Ei se supuseră. Renn intră în cel mai apropiat adăpost şi ieşi cu un colac de frânghie din scoarţă împletită. Legă un capăt în jurul gurii traistei unde se afla lupul, iar celălalt capăt îl aruncă peste o creangă dintr-un stejar şi trase traista în sus, ca să nu ajungă la ea de câinii.

„Şi nici eu “, se gândi Torak. Aşa că acum, chiar dacă ar fi avut vreo şansă de scăpare, nu putea s-o folosească. Nu, fără lup.

Renn îi surprinse privirea şi strâmbă din nas.

El se încruntă la rândul lui. În realitate, îi era foarte frică.

Hord terminase de vorbit. Omul de lângă foc dădu din cap o dată şi aşteptă ca Oslak să-l împingă pe Torak spre el. Ochii lui de un albastru intens, nu clipeau fiind extrem de vii pe faţa aceea de nepătruns. Torak descoperi că era greu să te uiţi în ei, dar şi mai greu să-i eviţi.

— Cum te cheamă? întrebă omul, cu o voce care era într-un fel şi mai înfricoşătoare, fiind atât de calmă.

Torak îşi umezi buzele.

— Torak. Dar pe tine?

Îi trecu prin minte că ştia deja răspunsul.

Hord a fost cel care a răspuns:

— E Fin-Kedinn. Conducătorul clanului Corbului. Şi tu, mică stârpitură mizerabilă, ar trebui să înveţi să fii mai respectuos…

Fin-Kedinn îl reduse pe Hord la tăcere cu o privire, apoi se întoarse spre Torak.

— Din ce clan faci parte?

Torak ridică bărbia cu trufie.

— Din clanul Lupului.

— Ei bine, ce surpriză! remarcă Renn şi mai mulţi oameni râseră.

Fin-Kedinn nu se număra printre ei. Îl ţintuia în continuare cu privirea pe Torak.

— Ce cauţi în această parte a codrului?

— Merg spre nord, spuse băiatul.

— I-am spus că această parte a codrului ne aparţine, se grăbi să adauge Hord.

— De unde era să ştiu? replică Torak. N-am fost la adunarea clanurilor.

— De ce? întrebă Fin-Kedinn.

Torak nu răspunse.

Ochii conducătorului Corb îi sfredeliră pe ai săi.

— Unde e restul clanului tău?

— Nu ştiu, spuse Torak adevărul. N-am locuit niciodată cu ei. Stau… am stat cu tatăl meu.

— El unde e?

— A murit. A fost ucis de un urs.

Un freamăt trecu printre privitori. Unii îşi aruncară privirea plină de spaimă peste umăr; alţii atinseră pielea creaturii clanului lor sau făcură un semn din mână pentru a alunga diavolul. Bătrâna îşi părăsi săgeţile şi veni spre ei.

Pe figura lui Fin-Kedinn nu se citea nici o emoţie.

— Cine a fost tatăl tău?

Torak înghiţi în sec. Ştia – şi tot aşa trebuie că ştia şi Fin-Kedinn – că este interzis să se pronunţe numele unei persoane decedate, timp de cinci veri după ce a murit. În loc de asta, puteai să te referi la el doar numindu-i părinţii. Pa nu prea vorbise despre familia lui, dar Torak le cunoştea numele şi de unde proveneau. Mama lui Pa făcuse parte din clanul Focii, iar tatăl lui, din clanul Lupului. Torak îi numi pe amândoi.

Recunoaşterea e una dintre expresiile cel mai greu de ascuns. Nici chiar Fin-Kedinn n-a putut să şi-o mascheze pe deplin.

„L-a cunoscut pe Pa “, gândi Torak îngrozit. Dar cum? Pa nu-i pomenise niciodată de el sau de clanul Corbului. Ce putea

să însemne asta?

ÎI privi pe Fin-Kedinn plimbându-şi încet degetul mare peste buza inferioară. Era imposibil să spui dacă tatăl lui Torak îi fusese cel mai bun prieten al lui sau duşmanul de moarte.

În sfârşit, Fin-Kedinn vorbi.

— Împarte lucrurile băiatului tuturor, i se adresă el lui Oslak. Apoi du-l în josul râului şi ucide-l.

9

Lui Torak i se înmuiară genunchii.

— Ce…? gâfâi el. Nici măcar n-am ştiut că e cerbul vostru! Cum pot să am vreo vină, dacă n-am ştiut?

— Asta e legea, zise Fin-Kedinn.

— De ce? De ce? Pentru că spui tu?

— Pentru că o spun clanurile.

Oslak puse o mână grea pe umărul lui Torak.

— Nu! ţipă Torak. Ascultă! Spui că asta e legea, dar mai există şi altă lege, nu-i aşa? Tuşi: Judecată prin luptă. Noi… ne vom lupta pentru asta.

Nu era sigur dacă reţinuse prea bine, Pa o menţionase doar o dată, când îl învăţa legea clanurilor, dar ochii lui Fin-Kedinn se îngustară.

— Am dreptate, nu-i aşa? insistă Torak forţându-se să-l privească pe conducătorul Corb, tot aşa cum îl privea şi el. Nu eşti sigur că sunt vinovat, din pricină că nu ştii dacă am avut într-adevăr idee că e al vostru cerbul. Aşa că hai să ne luptăm. Tu şi cu mine. Înghiţi din nou: Dacă voi câştiga, sunt nevinovat. Şi voi trăi. Vreau să spun eu şi lupul. Dacă pierd, vom muri.

Unii dintre bărbaţi chicoteau. O femeie făcu un semn spre frunte, dând din cap.

— Nu mă lupt cu băieţii, rosti Fin-Kedinn.

— Dar are dreptate, nu-i aşa? întrebă Renn. E cea mai veche lege dintre toate. Are dreptul să lupte.

Hord făcu un pas înainte.

— Mă voi lupta eu cu el. Sunt mai aproape de vârsta lui. Va fi mai corect.

— Nu prea, rosti Renn sec.

Stătea sprijinită de copacul în care era agăţată traista cu lupul. Torak văzu că mai slăbise puţin gura traistei, aşa încât capul lupului ieşise afară. Era murdar şi privea curios în jos, la cei doi câini care salivau sub el.

— Ce spui, Fin-Kedinn? întrebă magul clanului. Băiatul are dreptate. Lasă-i să lupte.

Finn-Kedinn întâlni privirea bătrânei şi, pentru o clipă, păru că între cei doi a avut loc o confruntare de voinţe. Încet, el aprobă din cap.

Torak răsuflă uşurat.

Toţi păreau emoţionaţi de perspectiva luptei. Discutau între ei, bătând din picioare, cu răsuflarea transformată în aburi de aerul rece al serii.

Oslak îi întinse lui Torak cuţitul tatălui său.

— O să ai nevoie de el. Şi de o lance şi o apărătoare pentru braţ.

— O ce? întrebă Torak.

Omul cel mare îşi scărpină cicatricea, acolo unde fusese urechea.

— Ştii cum să lupţi, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Torak.

Oslak îşi roti privirea în jur. Apoi se îndreptă spre cel mai apropiat adăpost şi se întoarse cu o lance din lemn de frasin, având la capăt un vârf ascuţit din bazalt, şi ceva ce părea a fi o bucată lungă din piele de ren, dar de trei ori mai groasă.

Torak luă nesigur lancea şi privi uluit cum Oslak îi leagă strâns pielea cea tare în jurul antebraţului drept. Era grea şi dificil de mânuit ca o pulpă de cerb. Se întrebă ce se presupunea că ar trebui să facă acum cu ea.

Oslak făcu un semn cu capul spre bandajul de la celălalt braţ al lui Torak şi se strâmbă.

— Se pare că norocul e împotriva ta.

„Doar puţin “, gândi Torak.

Când a sugerat lupta, avea în minte un tur de confruntări, eventual aruncări de cuţite în joacă, aşa cum el şi Pa obişnuiau să practice destul de des, dar numai pentru amuzament. Pentru cei din clanul Corbului însă, în mod cert o luptă însemna altceva. Torak se întrebă dacă existau şi reguli speciale şi dacă ar părea prea slab, în caz că ar întreba.

Fin-Kedinn aţâţă focul, făcând scânteile să zboare în toate direcţiile. Torak îl vedea prin licărul aburilor fierbinţi.

— Există o singură regulă, zise Fin-Kedinn ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu poţi folosi focul, înţelegi?

Ochii lui prinseră privirea lui Torak şi o susţinură.

Torak dădu distrat din cap. Să nu folosească focul era cea din urmă grijă a sa. În spatele lui Fin-Kedinn putea să-l vadă pe Hord legându-şi apărătoarea pentru braţ. Îşi scosese pieptarul. Arăta solid şi înfricoşător de puternic. Torak se hotărâ să nu-şi scoată pieptarul. Nu era nevoie să iasă în evidenţă contrastul dintre ei.

Îşi desprinse tot ce avea la cingătoare şi le aşeză grămadă pe pământ. Apoi îşi legă mai multe fire de iarbă împletită în jurul frunţii, pentru ca părul să nu-i cadă în ochi. Mâinile îi erau umede din cauza transpiraţiei. Se opri şi le frecă cu praf.

Cineva îl atinse pe umăr, făcându-l să sară în sus.

Era Renn. Ţinea în mână un pocal din coajă de mesteacăn.

Îl luă recunoscător şi bău. Spre surpriza lui, era socată: acidulată şi întăritoare.

Renn îi observă mirarea şi ridică din umeri.

— Şi Hord a băut. Aşa e corect. Arătă spre o găleată de lângă foc: Există şi apă, dacă ai nevoie.

Torak îi dădu înapoi pocalul.

— Nu cred că va dura prea mult.

Ea ezită.

— Cine ştie?

Se lăsă liniştea. Privitorii formaseră un cerc în jurul luminişului, cu Torak şi Hord la mijloc, lângă foc. Nu existau alte formalităţi. Lupta începu.

Prudenţi, îşi dădură ocol unul altuia.

Cu toată masivitatea lui, Hord se mişca cu graţia unui linx,

îndoind genunchii şi repoziţionându-şi degetele pe cuţit şi pe lance. Faţa lui era încordată, dar o urmă de zâmbet îi juca pe buze. Îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

Lui Torak, nu. Inima îi bătea între coaste ca un ciocan. Vag, îi putea auzi pe privitori strigându-i încurajări lui Hord, dar vocile le erau înăbuşite, ca şi cum s-a fi aflat sub apă.

Lancea lui Hord se îndreptă spre pieptul lui, iar el se dădu înapoi exact la timp. Simţi cum începe să-i curgă sudoarea pe frunte.

Torak încercă aceeaşi mişcare, sperând să nu pară că-l copiază pe Hord.

— Imitându-mă nu vei ajunge prea departe, îi strigă Renn.

Faţa lui Torak se aprinse.

Acum, atât el, cât şi Hord se mişcau mai repede. În unele locuri terenul era alunecos de la sângele mistreţului. Torak alunecă şi era gata să cadă.

Ştia că nu poate să învingă prin forţă. Trebuia să-şi folosească inteligenţa. Necazul era că nu cunoştea decât două trucuri de luptă, pe care le practicase doar de câteva ori.

„Să-i dăm drumul”, gândi el cu indiferenţă. Îşi repezi lancea la gâtul lui Hord. Cum era de aşteptat, braţul înfăşurat în piele al lui Hord se ridică pentru a o bloca. Torak încercă o mişcare rapidă pe sub el spre stomacul lui, dar Hard o pară cu o uşurinţă alarmantă şi lancea lui Torak alunecă pe apărătoarea braţului, fără să-l rănească.

„Pe ăsta îl ştia “, îşi dădu seama Torak. Cu fiecare mişcare devenea mai evident că Hord era un luptător experimentat.

— Haide, Hord, strigă un om. Înroşeşte-i pielea!

— Mai dă-mi puţin timp, îi răspunse Hord strâmbând din buze.

Un val de râsete.

Torak încercă şi cel de al doilea truc. Simulând o incompetenţă totală, ceea ce nu era greu deloc, izbi sălbatic, ademenindu-l pe Hord cu pieptul lui descoperit. Hord muşcă momeala, dar când lancea lui era gata să lovească, braţul protejat al lui Torak zvâcni de-a curmezişul pentru a-l bloca. Vârful lăncii lui Hord se înfipse în pielea groasă a scutului,

aproape doborându-l pe Torak, dar acesta reuşi să-şi continue planul, repezindu-şi braţul protejat în sus. Mânerul lancei lui Hord se rupse în două. Privitorii gemură. Hord se clătină, fără lance.

Torak era uimit. Nu se aşteptase să funcţioneze trucul lui.

Hord îşi reveni repede. Repezindu-se înainte, îşi înfipse cuţitul în mâna înarmată cu lance a lui Torak. Acesta ţipă când cremenea îl muşcă între degetul arătător şi cel mare. Se împiedică şi scăpă lancea. Hord atacă din nou. Torak reuşi doar să se rostogolească la timp şi să sară în picioare.

Acum rămaseră amândoi fără lănci. Apelară la cuţite.

Pentru a câştiga puţin timp ca să respire, Torak ocoli focul prin spate. Pieptul îi era greu şi mâna rănită pulsa. Sudoarea îi curgea de-a lungul coastelor. Regreta amarnic că nu l-a imitat pe Hord şi nu şi-a scos pieptarul.

— Grăbeşte-te, Hord, ţipă o femeie. Termină-l!

— Haide, Hord! strigă şi un bărbat. Asta e tot ce te-au învăţat în Codrul Adânc?

Totuşi, nu toate strigătele erau adresate lui Hord. Exista o brumă de încurajare şi pentru Torak, deşi ghici că era mai puţin un sprijin adevărat, cât surpriza plăcută că a rezistat mai mult decât se aşteptau.

Ştia însă că nu va mai dura mult. Obosea repede şi-şi folosise deja trucurile. Hord preluase controlul.

„Iartă-mă, lupule “, îi spuse în gând prietenul său. Nu cred că vom reuşi să scăpăm de aici.

Cu coada ochiului, zări puiul sus în copac. Acesta se zbătea şi urla înconjurat de ceaţa respiraţiei lui aburinde. „Ce se întâmplă? întreba el. De ce nu vii să mă eliberezi?”

Torak sări într-o parte, la timp pentru a evita să fie tăiat de cuţitul îndreptat spre gâtul lui.

„Concentrează-te, îşi spuse cu severitate. Uită de lup. “

Şi totuşi, ceva îl sâcâia: ceva în legătură cu lupul. Oare ce?

Îşi aruncă din nou privirea spre animalul care urla în copac, cu respiraţia aburindă…

„Nu poţi folosi focul “, spusese Fin-Kedinn…

Brusc, mintea lui Torak se lumină şi ştiu ce are de făcut.

Împungând şi fentând, se retrase într-o parte, punând încă o dată focul între ei.

— Iar te ascunzi? zeflemisi Hord.

Torak îşi smuci capul spre găleata din scoarţă de mesteacăn, plină cu apă.

— Vreau să beau. E în regulă?

— Dacă trebuie, băiete…

Cu privirea aţintită asupra lui Hord, Torak se ghemui şi-şi făcu mâna căuş ca să bea. Proceda încet, pentru a-l face pe Hord să creadă că are un plan cu găleata cu apă şi astfel să-i distragă atenţia de la burduful de gătit, ce clocotea lângă foc.

Manevra dădu roade. Hord se apropie de foc, întinzându-se pentru a-l intimida pe Torak.

— Vrei şi tu să bei? întrebă băiatul, ghemuit în continuare.

Hord negă, dispreţuitor.

Deodată, Torak se aruncă asupra burdufului de gătit.

Înfipse cuţitul în pielea dură, după care îl ridică lăsând supa clocotită să curgă peste tăciunii albiţi de fierbinţeală. Nori şuierători de aburi tălăzuiră peste faţa lui Hord.

Privitorilor li se tăie resuflarea. Torak se folosi de ocazie şi înţepă încheietura adversarului. Orbit, Hord urlă de durere şi dădu drumul cuţitului. Torak îi dădu un picior îndepărtându-l, apoi se aruncă asupra lui Hord, trântindu-l la pământ.

În timp ce Hord zăcea răsuflând greu, Torak încăleca pe pieptul lui şi îşi puse genunchii pe braţele acestuia, ţintuindu-i-le la pământ. Pentru o clipă, privirea i se înceţoşă de sânge şi recunoscu impulsul de a ucide. Îşi apucă adversarul de păr şi-i izbi capul de pământ.

Atunci simţi mâini puternice pe umeri, trăgându-l.

— S-a terminat, zise Fin-Kedinn în spatele lui.

Torak luptă să se elibereze din strânsoare. Hord sări în sus, târându-se de-a buşilea după cuţit. Gâfâind, stăteau faţă în faţă privindu-se crunt.

— Am spus că s-a terminat! se repezi Fin-Kedinn.

Privitorii se revoltară. Nu voiau să accepte că întrecerea se terminase.

— A trişat! A folosit focul!

— Nu, a învins destul de cinstit!

— Cine o spune? Trebuie să continue lupta!

Atât Torak, cât şi Hord păreau îngroziţi de această perspectivă.

— Băiatul a câştigat, zise Fin-Kedinn dându-i drumul lui Torak.

Acesta se scutură şi-şi şterse sudoarea de pe faţă, în timp ce-l privea pe Hord băgându-şi cuţitul în teacă. Hord era furios, deşi era imposibil de spus dacă pe el însuşi sau pe Torak. Dyrati îi puse o mână pe braţ, dar el i-o dădu la o parte cu mânie şi-şi croi drum printre ceilalţi, dispărând într-unul din adăposturi.

Acum, că setea de sânge îl părăsise, Torak se simţea zguduit şi bolnav. Îşi băgă cuţitul în teacă şi privi în jur după lucrurile lui. Apoi îl văzu pe Fin-Kedinn uitându-se la el.

— Ai încălcat regula, zise calm conducătorul Corb. Ai folosit focul.

— Nu, n-am folosit focul, replică Torak. Suna mult mai încrezător decât se simţea: N-am folosit focul. Am folosit aburul.

— Aş fi preferat să fi folosit apă în loc de supă, reluă Fin-Kedinn. Asta înseamnă că ai risipit o mâncare bună.

Torak nu răspunse.

Fin-Kedinn îl studie şi pentru o clipă în ochii lui albaştri apăru un licăr de umor.

Oslak îşi croi drum spre ei, ţinând în mână traista cu lupul.

— Iată-ţi puiul! tună el şi îi îndesă traista în braţe, cu o forţă care-l făcu pe băiat să se clatine.

Lupul se agită lingând obrazul lui Torak şi povestindu-i băiatului cât de greu i-a fost agăţat în copac. Torak voia să-i spună ceva ca să-l liniştească, dar se opri. Ar fi o prostie să greşească tocmai acum.

— Legea e lege, zise cu vioiciune Fin-Kedinn. Ai câştigat. Eşti liber să pleci.

— Nu! răsună o voce de fată şi toate capetele se întoarseră. Era Renn. Nu poţi să-l laşi să plece! strigă ea alergând spre ei.

— Tocmai a făcut-o, replică Torak. L-ai auzit. Sunt liber.

Renn i se adresă unchiului ei:

— Nu putem să-i dăm drumul. E prea important. Ar putea să fie…

Îl trase pe Fin-Kedinn deoparte, şoptindu-i grăbită ceva.

Torak nu putea să-şi dea seama ce-i spune, dar, spre groaza lui, alţii se apropiaseră pentru a asculta. Magul clanului se încruntă şi dădu din cap. Chiar şi Hord ieşise din adăpost şi, când auzi ce discutau, îi aruncă lui Torak o privire stranie şi neîncrezătoare.

Fin-Kedinn o studia gânditor pe Renn.

— Eşti sigură de asta?

— Nu ştiu, zise ea. Poate că e. Poate că nu e. Avem nevoie de timp pentru a afla.

Fin-Kedinn îşi mângâie barba.

— Ce te face să bănuieşti…

— Felul în care l-a biruit pe Hord. Şi printre lucrurile lui am găsit asta. Întinse palma şi Torak văzu micul fluier din osul cocoşului de munte. La ce-l foloseşti? îl întrebă ea.

— Pentru a chema puiul, răspunse el.

Ea suflă în fluier şi lupul se răsuci în braţele băiatului. Un freamăt de nelinişte trecu prin mulţime. Renn şi Fin-Kedinn schimbară priviri.

— Nu se aude niciun sunet, zise ea cu un ton acuzator.

Torak nu răspunse. Îşi dădu seama cu o tresărire că ochii ei nu erau de albastru-pal ca ai fratelui ei, ci negri: negri ca un iaz cu turbă. Se întrebă dacă nu era şi ea mag.

Ea se întoarse spre Fin-Kedinn.

— Nu putem să-l lăsăm să plece, până nu ştim sigur.

— Are dreptate, interveni magul clanului. Ştii ce se spune, tot atât de bine ca şi mine. Toată lumea ştie.

— Ce se spune? întrebă Torak. Fin-Kedinn, am avut o înţelegere! Am fost de acord că, dacă învinge în luptă, eu şi lupul vom pleca liberi!

— Nu, rosti Fin-Kedinn. Am fost de acord că vei rămâne în viaţă. Şi chiar aşa va fi. Cel puţin, pentru moment. Oslak, leagă-l din nou!

— Nu! ţipă Torak.

Renn ridică bărbia.

— Ai spus că tatăl tău a fost ucis de un urs. Noi ştim ce e cu ursul ăla. Unii dintre noi chiar l-au văzut.

Alături de ea, Hord se cutremură şi începu să-şi roadă unghia degetului mare.

— A venit acum o lună, continuă calmă Renn. Ca o umbră, a întunecat codrul ucigând inutil, omorând chiar şi alţi vânători. Lupi. Un linx. A fost ca şi cum… ca şi cum căuta ceva. Făcu o pauză. Apoi, acum treisprezece zile, a dispărut. Un alergător din clanul Mistreţului i-a văzut urma spre miazăzi. Am crezut că a plecat. Aşa că i-am adus mulţumiri paznicului clanului nostru. Înghiţi. Acum s-a întors. Ieri, cercetaşii noştri au revenit dinspre apus. Au găsit o mulţime de cadavre, chiar acolo, la mare. Clanul Balenei le-a spus că acum trei zile ursul a luat un copil.

Torak îşi umezi buzele.

— Şi ce are asta de a face cu mine?

— În clanul nostru există o profeţie, continuă Renn ca şi cum el n-ar fi spus nimic. „O umbră atacă codrul. Nimeni nu i se poate împotrivi.” Se opri brusc, încruntându-se.

Magul clanului continuă:

— Apoi vine ascultătorul. El se luptă cu aerul şi vorbeşte cu tăcerea."

Privirea ei căzu pe fluierul din mâna lui Renn.

Nimeni nu zicea nimic, privindu-l pe Torak.

— Eu nu sunt ascultătorul vostru, zise el.

— Noi credem că ai putea să fii, replică magul clanului.

Torak se gândi la profeţie.. Ascultătorul luptă cu aerul… “

El chiar asta făcuse: folosise aburul.

— Şi ce se întâmplă cu el? întrebă cu voce sugrumată. În profeţie, ce i se întâmplă ascultătorului?

Dar avea teribilul sentiment că ştia deja.

Liniştea din luminiş devenise şi mai grea. Torak îşi mută privirea de la feţele înspăimântate din jurul lui la cuţitul de cremene de la cingătoarea lui Oslak. Se uită la carcasa lucioasă a mistreţului ce atârna din copac, la sângele lui negru scurgându-se în găleata de dedesubt. Simţea ochii lui Fin-

Kedinn fixaţi asupra lui şi se întoarse să facă faţă privirii albastre şi arzătoare.

— Ascultătorul, cită Fin-Kedinn, îşi dă muntelui sângele inimii lui. Şi umbra e zdrobită."

Sângele inimii lui.

Sub copac, sângele picura încet în găleată.

Pic, pic, pic.

10

— Ce vrei să-mi faci? întrebă Torak, în timp ce Oslak îi lega mâinile la spate şi apoi de stâlpul acoperişului. Ce ai să-mi faci?

— Vei afla destul de curând, zise Oslak. Fin-Kedinn doreşte să fie totul hotărât până în zori.

„În zori“, gândi Torak.

Peste umăr îl văzu pe Oslak, legând lupul, care se zbătea, la acelaşi stâlp al acoperişului, cu o lesă scurtă din piele netăbăcită.

Dinţii începură să-i clănțăie.

— Cine hotărăşte ce mi se va întâmplă? De ce nu pot să fiu şi eu acolo, pentru a mă apăra? Cine sunt toţi oamenii aceia de lângă foc?

— Oooo! exclamă Oslak sugându-şi degetul muşcat Fin-Kedinn a trimis mesageri să convoace adunarea clanurilor în legătură cu ursul. Acum hotărăsc şi soarta ta.

Torak se uită cu atenţie la figurile din jurul focului celui mare: douăzeci sau treizeci de bărbaţi şi femei cu feţele puternic luminate de flăcări. Nu-şi acordă prea multe şanse.

În zori. Deci, înainte de ivirea zorilor, într-un fel oarecare trebuia să plece de aici.

Dar cum? Se afla într-un adăpost, legat de un stâlp al acoperişului, fără arme, fără desagă. Şi, chiar dacă s-ar elibera, tabăra era bine păzită. Acum, că se lăsase întunericul,

un cerc de focuri era aprins în jur şi oameni cu lănci şi corni din scoarţă de mesteacăn vegheau. Fin-Kedinn nu neglijase nimic în legătură cu ursul.

Oslak îi smulsese încălţările din picioare şi u legase gleznele, apoi plecase luând încălţămintea cu el.

Torak nu putea să audă ce-şi spuneau cei din adunarea clanurilor, dar cel puţin putea să-i vadă, datorită construcţiei ciudate a adăpostului celor din clanul Corbilor. În spate, acoperişul din piele de ren cobora abrupt, dar în faţă nu avea niciun fel de perete: numai o grindă transversală, ce părea că deviază fumul provenit de la micul foc ce trosnea chiar pe prag, dar reţinea căldura în interior.

Încordându-se să descopere ce se întâmplă, Torak îi văzu pe oameni ridicându-se unul câte unul pentru a vorbi. Un om cu umeri laţi şi o secure enormă.

O femeie cu părul şaten la tâmplă o buclă întărită cu ocru roşu. O fată cu o privire sălbatică, a cărei ţeastă era acoperită ciudat cu lut galben, ce o făcea aspră ca o scoarţă de stejar.

Nu putea să-l vadă pe Fin-Kedinn, dar, puţin mai departe de ceilalţi, bătrâna-mag ghemuită în praf urmărea cu privirea un corb uriaş, de un negru lucios. Pasărea supraveghea neînfricată ţinutul, străbătând cerul şi scoţând din când în când un ţipăt grav.

Torak se întreba dacă era vorba despre paznicul clanului. Ce-i spunea pasărea magului? Cum să-l sacrifice pe el? Cum să-l spintece, ca pe un somon, sau să-l pună la frigare, ca pe un iepure?

Nu auzise niciodată despre clanuri care sacrifică oameni, cu excepţia vremurilor de demult, din timpurile grele de după Marele Val. Dar nu auzise nici de clanul Corbului.

„Fin-Kedinn doreşte să fie totul hotărât până în zori… Ascultătorul îşi dă muntelui sângele inimii lui… “

Ştiuse oare Pa de profeţie? Nu era posibil! Nu şi-ar fi trimis fiul la moarte.

Şi totuşi, l-a determinat pe Torak să jure că va găsi muntele. Şi a mai spus: „Mai târziu, să nu mă urăşti “.

„Mai târziu. Când vei afla. “

Limba aspră a puiului pe încheieturile lui îl readuse la realitate. Lupul lingea sfoara gustoasă din piele netăbăcită. Torak simţi un val de speranţă. Dacă ar putea să-l facă pe lup să roadă, în loc să lingă…

Chiar când Torak se întreba cum să spună asta în graiul lupului, un om se ridică de la focul cel mare şi traversă luminişul venind spre el. Era Hord.

Înnebunit, Torak îi mormăi lupului să se oprească. Dar puiul era prea flămând pentru a înţelege şi continuă să lingă.

Totuşi, Hord nu era interesat de lup. Se opri lângă focul mic din faţa adăpostului, rozându-şi unghia degetului mare şi privindu-l pe Torak.

— Nu eşti tu ascultătorul, mârâi el, nu poţi fi.

— Spune asta şi celorlalţi, replică Torak.

— Nu avem nevoie de un băiat să ne ajute să omorâm ursul. Putem s-o facem şi singuri. Eu pot s-o fac. Voi salva clanurile.

— N-ar trebui să scapi ocazia, zise Torak.

Simţea cum lupul începuse să roadă sfoara din piele netăbăcită cu dinţii lui ascuţiţi din faţă şi rămase nemişcat, pentru a nu-l alunga. Se ruga ca Hord să nu se uite în spatele lui, să vadă ce face animalul. Dar Hord era prea agitat pentru a observa ceva. Făcu câţiva paşi înainte şi înapoi, apoi se întoarse spre Torak:

— L-ai văzut, nu-i aşa? Ai văzut ursul.

Torak era uimit.

— Sigur că l-am văzut. Mi-a ucis tatăl.

Hord aruncă o privire rapidă peste umăr.

— Şi eu l-am văzut.

— Unde? Când?

Hord tresări, ca pentru a para o lovitură.

— Eram în sud. Cu clanul Cerbului Roşu. Învăţam meşteşugul vrăjitoriei. Saeunn, arătă el cu capul spre bătrâna care vorbea cu corbul, magul nostru, ea a vrut să merg. Îşi muşcă din nou unghia degetului mare, care începuse să sângereze. Eram acolo când ursul a fost prins. Eu… am văzut ce a făcut.

Torak se holbă la el.

— Ce a făcut? Ce vrei să spui?

Dar Hord plecase.

***

Miezul nopţii trecuse, luna în scădere răsărise şi adunarea clanurilor tot mai continua. Lupul lingea şi rodea mai departe sfoara din piele netăbăcită. Dar Oslak legase strâns nodurile şi lupul părea că nu-şi poate băga dinţii printre ele.

— Nu te opri, îl rugă Torak în linişte. Te rog, nu te opri!

Era prea speriat pentru a-i fi foame şi se simţea bătut şi înţepenit de la lupta cu Hord, iar umerii îl dureau pentru că stătuse legat atât de multă vreme. Chiar dacă lupul reuşea să roadă nodurile, nu era sigur că va avea putere să fugă sau să se strecoare printre paznici.

Continua să se gândească la ceea ce îi spusese Hord: „Am văzut ce a făcut… “

Mai era şi altceva. Hord era cu clanul Cerbului Roşu, iar mama lui Torak fusese Cerb Roşu. El n-a cunoscut-o, murise când era mic; dacă însă Corbii erau prieteni cu clanul ei, atunci poate că ar reuşi să-i convingă să-l lase să plece…

Afară, se auzi cineva apropiindu-se prin praf. Repede. Nu trebuia să-l prindă pe lup la încheieturile lui.

Torak avu timp doar pentru o scurtă avertizare şi pufni.

Din fericire, lupul se supuse înainte ca Renn să apară rozând un picior de iepure fript.

Ochii ei ageri îl văzură pe lup stând inocent în spatele băiatului, apoi se fixară pe Torak, care o privi la rândul lui, dorind din tot sufletul ca fata să nu se apropie.

Făcu semn cu capul spre adunarea clanurilor şi întrebă dacă era prezent şi cineva din clanul Lupului.

Ea dădu din cap:

— În zilele noastre n-au mai rămas prea mulţi din clanul lupului. Aşa că n-ai să fii salvat, dacă la asta te-ai gândit.

Torak nu răspunse. Trase doar de sfoara din jurul încheieturilor şi simţi că acesta cedează puţin. Începuse să se întindă, aşa cum se întâmplă cu pielea netăbăcită, când e umezită. Dacă ar pleca Renn odată!

Fata stătea tot în locul unde se oprise la început.

— Nu e nimeni din clanul Lupului, reluă ea cu gura plină, dar sunt mulţi din celelalte clanuri. Cel care are capul acoperit cu lut galben de acolo e din clanul Bizonului. E poporul Codrului Adânc; se roagă mult. Aşa cred ei că putem să scăpăm de urs, rugându-ne Spiritului Pământului. Omul cu securea e din clanul Mistreţului. El vrea să facă un zid de foc, pentru a mâna ursul spre mare. Femeia cu sângele pământului în păr este Cerb Roşu. Nu sunt sigură ce gândeşte. Cu ei întotdeauna e greu de spus.

Torak se minuna de ce vorbeşte atât. Ce voia?

Indiferent care erau intenţiile fetei, hotărâ să continue în acelaşi fel, pentru a-i distrage atenţia de la lup.

— Mama mea a fost Cerb Roşu. Poate că femeia de acolo mi-e rudă de sânge. Poate că…

— Ea zice că nu. N-are intenţia să te ajute.

Băiatul căzu o clipă pe gânduri.

— Clanul vostru e prieten cu Cerbul Roşu, nu-i aşa? Fratele tău a spus că a învăţat meşteşugul vrăjitoriei la ei.

— Şi ce?

— Mi-a spus… mi-a spus că a văzut ce a făcut ursul. Ce a vrut să spună?

Ea îi aruncă o privire cu ochii îngustaţi, plini de neîncredere.

— Am nevoie să ştiu, continuă Torak. Mi-a ucis tatăl.

Renn studia piciorul de iepure.

— Hord a fost găzduit de ei. Ştii ceva despre găzduire, nu-i aşa? Vocea ei avea o urmă de dispreţ. Este atunci când stai o vreme la alt clan; pentru a-ţi face prieteni şi, poate, pentru a-ţi găsi perechea.

— Am auzit de asta, zise Torak. În spate, îl simţi pe lup fornăind din nou pe la încheieturile lui. Încercă să-l alunge cu degetele, dar nu reuşi. „Nu acum, gândi el. Te rog, nu acum. “

— A stat cu ei timp de nouă luni, continuă Renn luând încă o îmbucătură de carne. Sunt cei mai buni din codru în meşteşugul vrăjitoriei. De aceea s-a dus la ei. Se strâmbă nemulţumită apoi se încruntă. Lui Hord îi place să fie cel mai

bun. Ce face puiul ăla?

— Nimic, răspunse Torak grăbit, apoi i se adresă lupului cu o voce schimbată: Pleacă, pleacă!

Desigur, lupul îl ignoră.

Torak se întoarse spre Renn.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

Altă privire.

— De ce întrebi?

— Tu de ce vorbeşti cu mine?

Faţa ei deveni de nepătruns. Era la fel de expertă în a-şi ascunde simţămintele ca şi Fin-Kedinn.

Gânditoare îşi scoase o fărâmă de carne de iepure dintre dinţi.

— Hord nu era de prea mult timp cu Cerbul Roşu, continuă ea, când a apărut la ei în tabără un străin. Un pribeag din clanul Sălciei, infirm de pe urma unui accident de vânătoare. Sau aşa spunea el. Cerbul Roşu l-a primit la ei. Dar el… ezită fata şi brusc păru mai tânără şi mult mai puţin încrezătoare. El i-a trădat Nu era chiar un pribeag, cunoştea meşteşugul vrăjitoriei, îşi găsise un loc secret în pădure şi invocase un demon. Înlănţuit în trupul unui urs. Făcu o pauză. Hord a aflat. Dar era prea târziu.

Dincolo de adăpostul în care se aflau, umbrele păreau mai adânci. Mai departe, în codru, o vulpe lătră.

— De ce? întrebă Torak. De ce a făcut asta, pribeagul?

Renn dădu din cap.

— Cine ştie? Poate pentru a avea o creatură care să-i execute ordinele. Dar totul a mers prost. Lumina focului străluci în ochii ei negri. Odată ce demonul a intrat în urs, acesta s-a dovedit prea puternic. A devenit independent. A ucis trei oameni înainte ca Cerbul Roşu să-l poată alunga. Tot atunci, pribeagul şchiop a dispărut.

Torak rămase tăcut. Singurele sunete veneau dinspre copacii ce-şi vorbeau în şoaptă în adierea nopţii şi de la plescăitul lupului, care lingea sfoara din piele netăbăcită.

Din greşeală, lupul prinse cu dinţii şi pielea lui Torak. Fără să gândească, băiatul se întoarse şi-i adresă un mormăit

ascuţit de avertizare.

Lupul sări înapoi şi se scuză cu un rânjet.

Lui Renn i se tăie respiraţia.

— Ai vorbit cu el!

— Nu! ţipă Torak. Nu, greşeşti…

— Te-am văzut! Faţa ei devenise mai palidă ca oricând. Deci e adevărat. Profeţia e adevărată. Tu eşti ascultătorul.

— Nu!

— Ce i-ai spus? Ce puneţi la cale?

— Ţi-am spus, nu pot…

— N-am să-ţi dau ocazia, şopti ea. N-am să te las să complotezi împotriva noastră. Şi nici Fin-Kedinn n-o va face.

Scoțându-și cuţitul, tăie lesa lupului, îl luă în braţe şi fugi prin luminiş spre adunarea clanurilor.

— Întoarce-te! strigă Torak.

Trase furios de legături, dar erau încă prea strânse. Lupul nu avusese timp să le roadă.

Groaza îl copleşi. Îşi pusese toate speranţele în lup şi acum acesta plecase. Zorile nu erau departe. Păsările ciripeau deja în copaci.

Trase din nou de legăturile din jurul încheieturilor. Continuau să rămână strânse.

În luminiş, Fin-Kedinn şi bătrâna cu numele Saeunn se ridicaseră în picioare şi se îndreptau spre el.

11

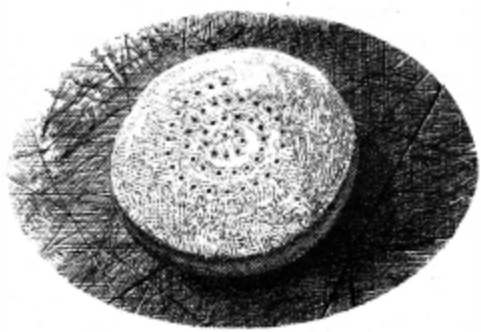

— Cât de multe ştii? întrebă Fin-Kedinn.

— Nu ştiu nimic, răspunse Torak, ochind cuţitul ascuţit din os de la cingătoarea conducătorului Corb. O să mă sacrifici?

Fin-Kedinn nu răspunse. El şi Saeunn se ghemuiseră de-o parte şi de cealaltă a intrării în adăpost, privindu-l. Torak simţi nevoia să se roage.

Pipăi, în spate, după ceva, orice, care să-l poată ajuta să taie legăturile. Degetele sale descoperiră numai o rogojină din crengi de salcie, moale şi nefolositoare.

— Ce anume ştii? întrebă Fin-Kedinn din nou.

Torak inspiră adânc.

— Nu sunt ascultătorul vostru, zise el cât putu de ferm. Nu pot să fiu. Nici măcar n-am auzit vreodată de profeţie.

„Şi totuşi, se întreba el, de ce era Renn atât de sigură? Ce legătură avea faptul că vorbea în graiul lupilor cu asta? “

Fin-Kedinn întoarse capul. Faţa lui era la fel de indescifrabilă ca întotdeauna, dar Torak îi văzu mâna încleştându-se pe cuţit.

Saeunn se aplecă şi privi fix în ochii lui Torak. În lumina focului, o văzu de aproape. Nu întâlnise niciodată pe cineva atât de bătrân. Prin părul ei rar şi alb, ţeasta îi strălucea ca osul lustruit. Faţa era îngustă, ca de pasăre. Vârsta îi veştejise orice fel de sentimente de blândeţe, lăsându-i doar esenţa violentă a corbului.

— După câte spune Renn, rosti ea aspru, poţi să vorbeşti cu lupul. Asta e o parte din profeţie. Partea despre care nu ţi-am vorbit.

Torak o privi fix.

— Renn greşeşte, zise el. Eu nu pot…

— Nu minţi, zise Fin-Kedinn fără să întoarcă capul.

Torak înghiţi în sec.

Din nou bâjbâi pe la spate. De data aceasta – „da! “găsi o fărâmă mică de cremene, nu mai mare decât unghia de la deget: probabil căzută de la cineva care ascuţise un cuţit. Degetele i se strânseră în jurul ei. Dacă Fin-Kedinn sau Saeunn s-ar înapoia la adunarea clanurilor, poate ar reuşi să-şi taie legăturile şi să se elibereze. Apoi ar putea să afle unde l-a dus Renn pe lup şi să se ferească de paznici, şi…

Îl cuprinse din nou deznădejdea. Ar fi avut nevoie de foarte mult noroc pentru a reuşi toate astea!

— Îţi voi spune, zise Saeunn, de ce poţi vorbi tu cu lupul.

— Saeunn, la ce ar folosi? întrebă Fin-Kedinn. Ne pierdem timpul…

— Trebuie să i se spună, zise bătrâna.

Apoi tăcu. După care, cu un deget galben ca o gheară, îşi atinse amuleta de pe piept şi continuă să urmărească traseul spiralei.

Torak privi gheara trasând cercurile spiralei, iar şi iar. Capul începu să i se învârtească.

— Cu multe veri în urmă, începu magul, tatăl şi mama ta şi-au părăsit clanul. Au plecat să se ascundă de duşmanii lor. Departe, departe, în Codrul Adânc, printre spiritele verzi ale copacilor vorbitori. Gheara ei urma în continuare drumul spiralei, purtându-l pe Torak în trecut. La trei luni după ce te-ai născut tu, continuă Saeunn, mama ta a murit.

Fin-Kedinn se sculă, îşi încrucişă braţele la piept şi rămase privind cu atenţie în întuneric.

Torak clipi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Saeunn nici măcar nu-şi aruncă ochii spre Fin-Kedinn. Atenţia ei era fixată asupra lui Torak.

— Erai doar un prunc, zise ea. Tatăl tău n-a putut să te

hrănească. De obicei, când se întâmplă aşa, tatăl îşi sufocă copilul, pentru a-l scuti de o moarte lentă, prin înfometare. Dar tatăl tău a găsit altă soluţie. O lupoaică. Te-a pus în vizuina ei.

Torak făcea eforturi să înţeleagă.

— Trei luni ai stat cu ea în vizuină. Trei luni în care ai învăţat graiul lupilor.

Torak strângea fărâma de cremene atât de tare în pumn, încât îi intră în palmă. Simţea că Saeunn spune adevărul. De aceea putea el să vorbească cu lupul. De aceea avusese viziunea aceea când a descoperit vizuina. Puii agitaţi. Laptele bogat şi gros…

Cum era posibil ca Saeunn să ştie?

— Nu, zise el, e o capcană. Tu nu poţi şti asta. N-ai fost acolo.

— Tatăl tău mi-a spus, zise Saeunn.

— N-a putut s-o facă. Nu s-a apropiat niciodată de oameni…

— O, dar chiar şi tu ai făcut-o o dată. Acum cinci veri. Nu-ţi aduci aminte? Adunarea clanurilor, lângă mare.

Pulsul lui Torak se acceleră.

— Tatăl tău a venit acolo pentru a mă întâlni pe mine. Să-mi vorbească despre tine. Gheara ei se opri în mijlocul spiralei. Tu nu eşti ca toţi ceilalţi, zise ea cu cârâitul ei de corb. Tu eşti Ascultătorul.

Din nou se crispă pumnul în care Torak ţinea cremenea.

— Nu… nu pot fi. Nu înţeleg.

— Sigur că nu, zise Fin-Kedinn peste umăr. Apoi se întoarse spre Torak. Tatăl tău nu ţi-a spus nimic despre tine. E adevărat, nu-i aşa?

Torak dădu afirmativ din cap.

Conducătorul Corb rămase o clipă tăcut. Faţa lui era liniştită, dar Torak sesiză lupta ce se dădea sub trăsăturile sale ca de mască.

— Există doar un lucru pe care e nevoie să-l ştii, continuă Fin-Kedinn. Iată care: Nu întâmplător l-a atacat ursul pe tatăl tău. Ci pentru că din cauza lui a luat fiinţă.

Lui Torak îi sări inima.

— Din cauza tatălui meu?

— Fin-Kedinn… avertiză Saeunn.

Conducătorul Corb îi aruncă o privire aspră.

— Ai zis că trebuie să ştie. Acum, îi spun.

— Dar, protestă Torak, pribeagul şchiop a fost cel…

— Pribeagul şchiop, i-o reteză Fin-Kedinn, a fost duşmanul de moarte al tatălui tău.

Torak se sprijini de stâlpul acoperişului.

— Tatăl meu n-a avut duşmani.

Ochii Conducătorului Corb sclipiră ameninţători.

— Tatăl tău n-a fost doar un vânător din clanul Lupului. A fost magul clanului Lupului.

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

— Nu ţi-a vorbit nici despre asta, nu-i aşa? zise Fin-Kedinn. O, da, era magul Lup. Şi din cauza lui umblă această creatură turbată prin codru.

— Nu, şopti Torak. Nu-i adevărat.

— Nu ţi-a spus nimic, nu-i aşa?

— Fin-Kedinn, interveni Saeunn, a încercat să-l protejeze…

— Da, şi iată rezultatul! se răsuci Fin-Kedinn spre ea. Un puşti care nu ştie nimic! Şi tu îmi ceri să cred că el este singurul care poate…

Se opri scurt, clătinând din cap.

Se aşternu o tăcere încordată. Fin-Kedinn inspiră profund.

— Omul care a creat ursul, i se adresă el calm lui Torak, a făcut-o cu un singur scop. Pentru a-l ucide pe tatăl tău.

***

La răsărit cerul se luminase deja, când Torak reuşi în sfârşit să taie sfoara din jurul încheieturilor, cu fărâma aceea de cremene. Nu era timp de pierdut. Fin-Kedinn tocmai plecase împreună cu Saeunn la adunarea clanurilor, unde acum erau prinşi într-o dispută încinsă cu ceilalţi. În orice moment puteau să ajungă la o hotărâre şi să vină să-l ia.

Cu mare efort, reuşi să-şi taie şi legăturile de la glezne. Capul i se învârtea. „Tatăl tău te-a pus în vizuina unei lupoaice… El era magul Lup… El a fost ucis… “

Fărâma de cremene era lunecoasă din cauza transpiraţiei. Îi scăpă din mână. Bâjbâi din nou după ea. În sfârşit, legăturile fură tăiate. Îşi mişcă gleznele şi aproape ţipă de durere. Picioarele îi ardeau din cauză că fuseseră imobilizate atât de multă vreme.

Dar mai rea decât orice era durerea din inima lui. Pa a fost ucis. Ucis de pribeagul şchiop, care a creat ursul-demon, cu singurul scop de a-l vâna pe el…

Nu era posibil. Probabil că undeva era o greşeală.

Şi totuşi, în adâncul fiinţei lui, Torak ştia că e adevărat. Îşi amintea crisparea de pe faţa lui Pa când zăcea muribund. „Va veni după mine curând “, a spus el. Ştia ce făcuse duşmanul lui. A ştiut de ce a fost creat ursul.

Pentru el era prea mult. Torak se simţea ca şi cum tot ce a ştiut vreodată era anulat: ca şi cum ar fi stat pe o pojghiţă nouă de gheaţă, privind crăpăturile lăţindu-se cu viteza fulgerului sub picioarele lui.

Durerea din picioare îl readuse în prezent încercă să le maseze, ca să-şi revină. Picioarele goale îi erau reci, dar nu era nimic de făcut. Nu fusese în stare să vadă unde i-a dus Oslak încălţările.

Trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din adăpost şi apoi dintre tufişurile de alun de la marginea luminişului, fără să fie reperat. Trebuia să găsească o cale de a-i evita pe paznici.

Nu putea s-o facă. Ar fi fost văzut. Doar dacă ar putea găsi o cale de a le distrage atenţia..

La capătul cel mai îndepărtat al taberei, un urlet prelung şi singuratic se ridică în aerul ceţos al dimineţii.

„Unde eşti? striga lupul. De data aceasta de ce m-ai părăsit?”

Torak încremeni. Auzi câinii taberei preluând urletul. Văzu oamenii de la adunarea clanurilor sărind şi alergând să vadă ce este. Îşi dădu seama că lupul i-a oferit o şansă.

Trebuia să acţioneze repede. Iute, ocoli adăpostul şi se afundă în umbrele din spatele tufişurilor de alun. Ştia ce trebuie să facă şi nu-i plăcea deloc.

Trebuia să-l părăsească pe lup.

12

Aerul rece ardea gâtul lui Torak, în timp ce se îndrepta spre râu printr-un desiş de sălcii. Pietrele îi însângerau picioarele goale, dar el nu-şi dădea seama de asta.

Datorită lupului, ieşi din tabără nevăzut, dar nu pentru multă vreme. În spatele lui auzi un sunet profund ce stârni ecoul. Cornii din scoarţă de mesteacăn dădeau alarma. Însă îi auzi pe bărbaţi strigând şi pe câini lătrând. Corbii veneau după el.

Rugii de mure i se agăţau de pantalonii din piele. Împiedicându-se, ajunse la malul apei şi intră într-un stufăriş de trestii înalte. Până la genunchi în noroiul negru şi rece ca gheaţa, îşi acoperi gura cu mâinile pentru ca aburul respiraţiei să nu-l trădeze.

Din fericire, era ascuns faţă de urmăritorii lui, dar transpiraţia curgea pe el şi încă mai avea agăţată de glezne sfoara din piele netăbăcită; câinii îi vor lua cu uşurinţă urma după miros. Nu ştia dacă să o arunce sau să o reţină, în caz că ar mai avea nevoie de ea.

Confuzia i se răsucea în cap ca vârtejul unei bulboane. Nu avea încălţări, nu avea desagă, nu avea arme şi nimic cu care să se apere, în afară de inteligenţa minţii şi îndemânarea mâinilor. Dacă a reuşit să scape, acum ce mai urma?

Brusc, în afară de sunetul cornului, auzi un urlet prelung. „Unde eşti? “

La acest sunet, îndoielile lui Torak se risipiră. Nu putea să-l părăsească pe lup. Trebuia să-l salveze.

Ar fi vrut să existe un mod de a-i răspunde tot printr-un urlet – „Vin. Nu-ţi fie teamă. Nu te-am părăsit” dar desigur, acesta nu exista. Urletele continuau.

Picioarele îi îngheţaseră. Trebuia să iasă din râu sau va fi prea amorţit pentru a mai putea alerga. Gândi repede.

Corbii se aşteaptă ca el să se îndrepte spre miazănoapte, deoarece acolo le spusese că merge când l-au capturat; aşa că hotărâ să facă astfel – cel puţin pentru o vreme – apoi să se înapoieze în tabără şi să găsească o cale de a ajunge la lup, sperând că urmăritorii corbi vor fi înşelaţi şi vor continua să meargă spre nord.

Mai departe în aval, o creangă trosni.

Torak se întoarse.

Un plescăit uşor. O înjurătură mormăită.

Privi cu atenţie printre trestii.

Cam cu cincizeci de paşi mai jos, doi oameni se furişau pe malul râului spre stufărişul de trestii. Se mişcau cu grijă, cu intenţia clară de a-l vâna. Unul ducea un arc mai înalt decât Torak, cu o săgeată fixată deja în coardă; celălalt ţinea în mână o secure din bazalt.

A fost o greşeală să se ascundă printre trestii. Dacă rămâne unde e, îl vor găsi; dacă ar încerca să înoate în râu, ar fi văzut şi străpuns ca o ştiucă. Trebuia să se înapoieze la adăpostul codrului.

Începu să se caţere pe mal evitând să facă şi cel mai mic zgomot. Peste tot erau sălcii, care îi ofereau o acoperire bună, dar malul era foarte abrupt. Pământul roşu se năruia în urma lui. Dacă va aluneca înapoi în râu, îl vor auzi…

În încercarea sa de a se căţăra, făcu să alunece în apă pietricele. Din fericire, sunetul scos de cornii de vânătoare făcuţi din scoarţă de mesteacăn acoperiră zgomotul, pe care bărbaţii nu-l auziră.

Respirând greu, reuşi să ajungă sus. Acum, să se îndrepte spre miazănoapte. Cerul era înnorat, aşa că nu putea să se orienteze după soare, dar, pentru că râul curgea spre apus,

ştia că, dacă are apa în permanenţă în spate, se va îndrepta cu aproximaţie spre miazănoapte.

Intră într-un desiş de plopi ce foşneau şi de fagi, având grijă să tragă după el sfoara din piele netăbăcită, pentru a lăsa o urmă cu miros puternic.

Un lătrat furios izbucni în spatele lui, terifiant de aproape. Târâse sfoara prea devreme. Câinii îi găsiseră deja urma.

Panicat, se căţără în copacul cel mai apropiat – un plop fusiform – şi abia reuşi să adune sfoara într-un ghem şi să o arunce cât mai departe spre râu, când un câine masiv şi roşu ţâşni printre rugii de mure.

Animalul se aruncă sub copacul lui Torak, cu balele curgându-i din fălci. Apoi prinse mirosul sforii şi alergă în urmărirea ei.

— Aici, se auzi un strigăt din aval. Unul dintre câini a găsit urma!

Trei oameni alergau pe sub plopul lui Torak, gâfâind în efortul lor de a se ţine după câine. Torak se lipi de trunchiul copacului. Dacă unul dintre ei s-ar uita în sus…

Bărbaţii continuară să fugă şi dispărură. O clipă mai târziu, Torak auzi lipăituri slabe. Trebuie că tocmai căutau printre trestii.

Aşteptă, în caz că mai urmau şi alţii, apoi sări din copac.

Alergă spre miazănoapte printre plopi, lăsând o oarecare distanţă între el şi râu, apoi făcu un popas. Era momentul să se întoarcă spre răsărit şi să se îndrepte înapoi spre tabără, cu condiţia să poată găsi o cale de a înlătura câinii din drumul lui.

Disperat, privi în jur după ceva cu care să-şi camufleze mirosul. Bălegar de cerb? Nu e bun: câinii vor continua să-l urmărească. Frunze de coada şoricelului? Poate. Mirosul lor picant ar putea să fie suficient de puternic pentru a-i acoperi mirosul de transpiraţie.

La rădăcina fagului găsi o grămadă de dejecţii de wolverină: diforme, pline de fibre şi cu un miros infernal, ce făcu să-i lăcrimeze ochii. Mult mai bine. Sufocându-se de duhoare, îşi unse tălpile, fluierele picioarelor şi mâinile.

Aceste animale sunt cam de aceeaşi mărime cu bursucii, dar atacă orice mişcă şi de obicei învinge. Câinii probabil că n-ar risca o confruntare.

Sunetul cornilor încetă brusc.

Liniştea îi atrase atenţia. Cu o strângere de inimă realiză că şi urletele lupului încetaseră. Oare e în siguranţă? Oare Corbii ar îndrăzni să-l rănească?

Torak îşi croi drum prin lăstăriş, spre tabără. Terenul se ridica în pantă şi râul curgea repede printre bolovanii rostogoliţi, alunecoşi din cauza muşchiului.

În faţă, fumul se ridica în spirale spre cerul greu şi cenuşiu. Probabil că s-a apropiat. Se ghemui, încordându-şi auzul după zgomotele urmăritorilor, dincolo de susurul apei. Cu fiecare respiraţie, se aştepta să audă vibraţia unei coarde de arc, să simtă săgeata pătrunzidu-i între omoplaţi.

Nimic. Poate că a reuşit să-i înşele cu trucul folosit şi-i urmăreau dâra spre miazănoapte.

În faţă, printre copaci, văzu ceva mare, cu acoperişul în formă de cupolă. Torak înaintă clătinându-se spre un luminiş. Ghici ce era, dar spera să greşească.

Ca o broască uriaşă, movila se afla ghemuită în faţa lui. Era mai înaltă decât el şi acoperită cu muşchi gros şi un desiş de afine. În spatele ei se aflau încă două movile mai mici şi în jurul lor se contura o pădurice deasă de tisă şi de ilice sufocate de iederă.

Torak bătu în retragere, întrebându-se ce să facă. Odată, el şi Pa au trecut pe lângă astfel de movile. Se pare că era terenul oaselor clanului Corbului: locul unde puneau ei oasele morţilor.

Drumul lui spre tabără – spre lup – trecea peste terenul oaselor. Oare să îndrăznească? Nu făcea parte din clanul Corbului. Nu putea să se aventureze în terenul oaselor altui clan, fără să-i supere pe strămoşii clanului respectiv…

Ceaţa plutea în spaţiile dintre movile, unde scheletele palide şi fantomatice ale cucutei se ridicau deasupra capului său şi lujerele purpurii ale răscoagelor muribunde se ondulau ca nişte stafii. De jur împrejurul lor se aflau copaci întunecaţi

ce ascultau: copaci ce rămâneau verzi toată iarna şi care nu dormeau niciodată. Pe ramurile celei mai înalte tise, se aşezaseră trei corbi şi-l priveau. Se întrebă care dintre ei e paznicul clanului.

Un câine lătră în spatele lui.

Era prins în capcană. Inteligent Fin-Kedinn: aruncase plasa pe o distanţă mare, apoi o strânsese în jurul vânatului.

Torak nu mai avea unde să se ducă. Râul era prea rapid pentru a înota şi, dacă se urca într-un copac, corbii ar putea să le spună vânătorilor unde e şi ar fi fost doborât, ca o veveriţă săgetată. Dacă s-ar ascunde într-o vizuină în desiş, câinii l-ar trage afară ca pe o nevăstuică.

Se întoarse pentru a face faţă urmăritorilor. Nu avea nimic cu care să se apere; nici măcar o piatră.

Se furişă de-a-ndăratelea – direct spre cea mai mare dintre movile. Îl înăbuşi plânsul. Era încolţit între cei vii şi cei morţi.

Cineva îl apucă de spate şi-l trase jos, în întuneric.

13

— Nu mişca, suflă în urechea lui Torak o voce, nu face niciun zgomot şi nu atinge oasele!

Torak nici măcar nu putea să vadă oasele; nu putea să vadă nimic. Se afla înghesuit în întunericul mirosind a putreziciune, cu un cuţit la gât.

Scrâşni din dinţi ca să nu mai clănțăie. În jurul lui, simţea pământul îngheţat şi oasele adunate şi mucegăite ale morţilor Corbi. Se rugă ca toate sufletele să fie departe în Călătoria Morţii. Dar dacă unele rămăseseră în urmă?

Trebuia să iasă de aici. În primul moment de şoc, datorat faptului că a fost prins, auzise un scrâşnet de pietre, ca şi cum răpitorul lui închidea etanş movila. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la întuneric, descoperi o dungă slabă de lumină. Indiferent ce fusese târât la intrare, nu părea să se închidă ermetic.

Se gândea să alerge într-acolo, când auzi afară voci. Slabe, dar apropiindu-se.

Torak se încordă. La fel şi răpitorul lui. Cineva se apropia scârţâind şi foşnind, apoi se opri cam la trei paşi depărtare.

— N-ar îndrăzni să vină aici, şopti o voce îngrozită, de bărbat.

— Ar putea totuşi, rosti o femeie. El e altfel. Ai văzut felul cum l-a învins pe Hord. Cine ştie ce ar putea face?

Torak auzi muşchiul fremătând. Piciorul lui fii cuprins de spasme şi, în întuneric, ceva zornăi. Tresări.

— Şşt! rosti femeia. Aud ceva!

Torak îşi ţinu respiraţia. Cuţitul răpitorului său îi împunse gâtul mai tare.

Ţipătul unui corb stârni ecoul printre copaci.

— Paznicul nu ne vrea aici, mormăi femeia. Trebuie să plecăm. Ai dreptate. Băiatul n-ar îndrăzni.

Uşurat, Torak îi ascultă plecând.

După o vreme încercă să-şi schimbe poziţia, dar vârful cuţitului îl opri.

— Stai liniştit, şuieră răpitorul său.

Recunoscu vocea. Era Renn. Renn?

— Duhneşti, şopti ea.

El încercă să întoarcă totuşi capul, dar cuţitul îl opri din nou.

— Pentru a-i ţine departe pe câini, îi şopti la rândul lui.

— Oricum, n-ar fi venit niciodată aici, nu li se permite.

Torak se gândi un moment.

— De unde ai ştiut că am să vin pe acest drum? Şi de ce…

— N-am ştiut. Acum stai liniştit. Ar putea să se întoarcă.

După o aşteptare înfrigurată şi stingheritoare, care părea că va dura o veşnicie, Renn îl împinse şi-i porunci să se mişte. Torak se gândi să încerce să o doboare, dar se hotărâ să n-o facă. Dacă ar declanşa o luptă, ar deranja oasele. Aşa că dădu la o parte lespedea de gresie ce bloca intrarea şi se târâ spre lumina zilei. Movilele erau pustii. Chiar şi corbii plecaseră.

Renn veni după el, retrăgându-se târâş, cu spatele, şi trăgând după ea două desăgi din scoarţă de alun, una din ele chiar a lui. Perplex, se ghemui între răscoage şi o privi intrând înapoi, apoi ieşind cu doi saci de dormit rulaţi, două tolbe şi două arcuri – amândouă învelite în piele de somon împotriva umezelii – precum şi o traistă din piele de cerb, în care ceva se zvârcolea cu furie.

— Lupul! strigă Torak.

— Linişte!

Renn aruncă o privire precaută în direcţia taberei.

Torak smulse traista, o desfăcu şi lupul sări afară, transpirat şi murdar. Adulmecă şi ar fi luat-o la goană, daca Torak nu l-

ar fi apucat şi nu l-ar fi asigurat cu un fel de lătrat grav că e el, nu o wolverină ucigaşă. Lupul schiţă un zâmbet larg, lupesc, mişcându-şi picioarele din spate şi salutându-l pe Torak prin mici muşcături frenetice sub bărbie.

— Grăbeşte-te, zise Renn în spatele lui.

— Vin, rosti scurt Torak.

Smulgând un pumn plin de muşchi îmbibaţi cu rouă, şterse de pe el grosul dejecţiilor, apoi îşi puse încălţările. Renn fusese prevăzătoare şi le-a adus şi pe acestea cu ea când se întoarse pentru a-şi lua desaga văzu, spre uluirea lui, că ea potrivise o săgeată în arc, pe care o ţinea îndreptată spre el. De asemenea, aruncase arcul şi tolba lui pe umăr şi fixase securea şi cuţitul lui la cingătoarea ei.

— Ce faci? întrebă el. Am crezut că mă ajuţi.

Ea îl privi dezgustată.

— De ce te-aş ajuta? Singurul pe care îl ajut este clanul meu.

— Atunci de ce nu mă laşi să plec chiar acum?

— Pentru că intenţionez să mă asigur că te duci la Muntele Spiritului Pământului. Dacă nu te-aş sili, nici măcar n-ai încerca Ţi-ai lua lupul şi ai fugi. Pentru că eşti un laş.

Torak se înfurie.

— Laş?

— Laş, mincinos şi hoţ. Ai furat căpriorul nostru, l-ai înşelat pe Hord făcându-l să piardă lupta şi ai minţit că nu eşti ascultătorul. Apoi ai fugit. Acum, pentru ultima oară, mişcă-te!

***

Cu săgeata lui Renn în spate şi acuzaţiile ei răsunându-i încă în urechi, Torak se îndreptă în aval spre apus, păstrând sălciile drept acoperire şi cărându-l pe lup în braţe, pentru a evita ca labele lui să lase urmă de miros pentru câini.

În mod ciudat, urmăritorii nu se auzeau venind. Pe Torak lucrul acesta îl tulbură şi mai mult decât sunetul cornilor din scoarţă de mesteacăn.

Renn iuţi pasul şi Torak se împiedica adesea. Era obosit şi flămând, în timp ce ea era odihnită şi sătulă; aceasta va face şi

mai dificilă intenţia lui de a scăpa de ea. Dar era mai mică decât el şi se gândi că probabil ar putea s-o doboare, înainte ca ea să-l rănească prea tare cu arcul acela.

Întrebarea era, când? Pentru moment, părea sincer dornică să scape de Corbi, conducându-l de-a lungul micuţei şi întortocheatei cărări făcute de cerbi, care era cea mai bună acoperire. Hotărâ să aştepte până ajungeau mai departe de tabără. Dar insultele ei încă îl mai făceau să sufere.

— Nu sunt laş, zise el peste umăr, în timp ce urmau malul râului intrând într-o pădurice umbroasă de stejari, iar ameninţarea urmăritorilor era din ce în ce mai mică.

— Atunci, de ce ai fugit din tabără?

— Aveau intenţia să mă sacrifice!

— Nu hotărâseră încă asta. De aceea se certau.

— Aşadar, ce ar fi trebuit să fac? Să aştept să aflu?

— Profeţia, zise Renn cu răceală, poate însemna două lucruri diferite. Dacă n-ai fi fugit, ai fi aflat.

— Presupun că o să-mi spui tu, zise Torak, pentru că tu le ştii pe toate.

Ea oftă profund.

— Profeţia poate însemna să te sacrificăm şi să-ţi dăm sângele muntelui şi, făcând asta, să distrugem ursul. Asta crede Hord că înseamnă. Vrea să te omoare, ca să-ţi ducă el sângele muntelui. Făcu o pauză. Saeunn crede că înseamnă altceva, şi anume că numai tu poţi găsi muntele şi distruge ursul.

Torak se întoarse şi făcu ochii mari.

— Eu? Să distrug ursul!

Ea îl privi de sus până jos.

— Ştiu, nu pare posibil. Dar Saeunn e sigură de asta. Şi eu la fel. Ascultătorul trebuie să găsească Muntele Spiritului Pământului, apoi, cu ajutorul Spiritului, trebuie să distrugă ursul.

Torak clipi. Nu putea să fie aşa. Era o interpretare greşită.

— De ce trebuie să continui să negi? întrebă Renn furioasă. Tu eşti Ascultătorul. Ştii şi tu asta. Te-ai luptat cu aerul, exact cum spune profeţia. Ai vorbit cu tăcerea: fluierul acela. Şi

primele cuvinte ale profeţiei subliniază că Ascultătorul poate vorbi cu ceilalţi vânători din codru, iar tu poţi vorbi cu ei, pentru că tatăl tău te-a lăsat în vizuina lupilor când erai mic. Torak se încruntă.

— De unde ştii tu asta?

— Ştiu, pentru că am ascultat, răspunse ea. Mergeau în continuare pe cursul râului spre apus.

Torak auzi uşoarele pocnituri făcute de botgroşii care ciuguleau muri şi o ciocănitoare bătând ritmic într-o creangă, în căutare de larve. Cu toate aceste păsări în jur - ursul nu putea fi prea aproape.

Deodată, lupul îşi ciuli urechile şi-şi mişcă mustăţile.

— Jos! şuieră Torak, trăgând-o pe Renn după el.

O clipă mai târziu, două piroge alunecară pe alături. Torak reuşi să o vadă bine pe cea mai apropiată. Omul care o conducea avea părul şaten, tăiat scurt, cu breton până la sprâncene. Purta pe umerii laţi o pelerină aspră din piele şi pe piept un colţ de urs atârnat de o curea. O secure neagră din gresie era pusă pe genunchii lui. Ca şi tovarăşul din cealaltă pirogă, privea fix malurile, în timp ce tăia apa cu lovituri puternice. Era cât se poate de clar ce căuta.

— Clanul Ursului, şopti Renn în urechea lui Torak. Fin-Kedinn trebuie că i-a chemat pentru a-l ajuta la căutarea noastră.

Torak deveni brusc suspicios.

— De unde au ştiut că am luat-o pe drumul ăsta? Le-ai lăsat vreun indiciu?

Ea îşi roti privirea.

— De ce aş fi făcut-o?

— După câte îmi dau eu seama, mă duci la un alt clan, pentru a fi sacrificat.

— Sau poate, zise ea plictisită, cei din clanul Ursului treceau pe aici pentru că tabăra lor de toamnă este în aval şi… Se opri. De unde ai ştiut că sosesc?

— N-am ştiut. Lupul mi-a spus.

Ea păru uluită, apoi alarmată.

— Tu chiar poţi vorbi cu el, nu-i aşa?

El nu răspunse.

Ea se ridică, luptându-se să-şi înfrângă teama.

— Au plecat E timpul să ne îndreptăm spre miazănoapte.

Îşi băgă săgeata în tolbă şi-şi atârnă arcul pe umăr şi, pentru o clipă, Torak gândi că sentimentele ei s-au schimbat. Dar, după aceea îşi scoase cuţitul şi-l împunse, pentru a-l face să se mişte.

Ajunseră la un pârâiaş ce se rostogolea printr-un defileu pietros şi începură să urce. Torak se simţea ameţit de oboseală. Nu dormise cu o noapte înainte şi nu mâncase de mai mult de o zi.

Până la urmă nu mai putu să facă niciun pas şi căzu în genunchi. Lupul îi sări din braţe aterizând pe cele patru labe, în dorinţa de a ajunge cât mai repede la apă.

— Ce faci? ţipă Renn. Nu ne putem opri aici!

— Tocmai am făcut-o, mârâi Torak.

Apucă un pumn de frunze de săpunăriţă, le terciui în apă şi înlătură ultimele urme de dejecţii de wolverină. Apoi se aplecă şi bău pe săturate. Simţindu-se mult mai bine, scotoci prin desaga lui după unul din rulourile uscate de căprior, pe care avea senzaţia că le pregătise în urmă cu foarte mult timp. După ce muşcă o bucată şi i-o dădu Lupului, începu să mănânce. Avea un gust minunat. Deja putea să simtă puterea cerbului răspândindu-i-se prin trup.

Renn ezită, apoi îşi dezlegă la rândul ei desaga şi îngenunche, dar ţinând în continuare cuţitul îndreptat spre Torak. Băgând o mână în desagă, scoase afară trei felii subţiri, de culoare cafenie-roşcată. Îi întinse una lui Torak.

El o luă şi muşcă o bucăţică. Avea un gust consistent şi sărat, cu o aromă deosebită.

— Somon uscat, îl informă Renn cu gura plină. Îl batem cu grăsime de căprioară şi boabe de ienupăr. Se păstrează bun toată iarna.

Spre mirarea lui, ea îi întinse o felie de somon şi lupului.

El o ignoră ţâfnos.

Renn ezită, apoi îi dădu felia lui Torak. El o frecă între palme, pentru a înlocui mirosul ei cu al lui, apoi i-o oferi

lupului, care o înhăţă lacom.

Renn încercă să nu-şi manifeste dezamăgirea.

— Ei şi? zise ea ridicând din umeri. Ştiu că nu mă place.

— Asta pentru că tu continui să-l bagi în traistă, zise Torak.

— Numai spre binele lui.

— El nu ştie asta.

— Nu poţi să-i spui?

— N-ai cum să spui asta în graiul lupilor. Mai luă o îmbucătură din felia de somon, apoi întrebă ceva ce-l preocupa.

— De ce l-ai adus?

— Cum?

— Pe lup. L-ai scos din tabără. N-a fost uşor. De ce?

Ea făcu o pauză.

— Se pare că ai nevoie de el. Nu ştiu de ce. Dar am crezut că s-ar putea să fie important.

Fu tentat să-i spună că lupul era călăuza lui, dar se abţinu. Nu avea încredere în ea. I-a fost de folos, ajutându-l să evadeze de la Corbi, dar asta nu scuza faptul că i-a luat armele şi l-a numit laş. Şi încă mai ţinea cuţitul îndreptat spre el.

Defileul deveni din ce în ce mai abrupt. Torak consideră că e mai sigur să-l lase pe lup să meargă singur şi puiul înainta acuma cu greu în faţa lui, cu coada lăsată. Lupului nu-i plăceau ascensiunile mai mult decât lui Torak.

Cam pe la mijlocul după-amiezii au ajuns pe creastă, de unde se vedea o vale largă împădurită. Printre copaci, Torak zări sclipirea depărtată a unui râu.

— Asta e Apa întinsă, comentă Renn. E cel mai mare râu din partea aceasta a codrului. Provine din fluviile de gheaţă ale Munţilor înalţi şi formează lacul Axehead, apoi trece peste Cascada Tunătoare şi mai departe, până la mare. Noi ne ridicăm acolo tabăra la începutul verii, pentru somon. Uneori, dacă vântul bate dinspre răsărit, poţi auzi cascada…

Vocea ei se pierdu.

Torak ghici că se întreba cum o va pedepsi clanul ei, pentru că l-a ajutat pe prizonier să scape. Dacă nu l-ar fi făcut laş, ar fi putut să simtă compasiune pentru ea.

— Vom traversa valea zise ea mai vioaie. Poate ar fi mai uşor să trecem râul, acolo unde sunt pajiştile acelea. Apoi putem să ne îndreptăm spre miazănoapte.

— Nu, zise Torak deodată. Arătă spre lup. Puiul găsise o urmă de elan ce ducea într-o pădure de molizi înalţi, smălţuiţi de licheni, şi acum îi aştepta să-l urmeze. Pe aici, indică Torak. În susul văii, nu de-a curmezişul.

— Dar asta înseamnă spre răsărit Dacă ne îndreptăm spre răsărit o să ajungem la Munţii înalţi prea curând. Şi, de acolo, drumul spre miazănoapte e mult mai greu.

— Pe ce drum va merge Fin-Kedinn? întrebă Torak.

— O vreme spre apus de-a lungul cărărilor, apoi spre miazănoapte.

— Ei bine, înseamnă că a merge spre răsărit pare o idee bună.

Ea se încruntă.

— Ăsta e un fel de truc?

— Ascultă, zise el. Ne îndreptăm spre răsărit pentru că lupul spune că aşa trebuie. El ştie drumul.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, rosti el calm, că el ştie drumul spre munte.

Ea îl privi fix. Apoi pufni.

— Puiul ăsta mic?

Torak dădu din cap.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă, zise Torak.

***

Puiului nu-i plăceau femelele făr-de-coadă.

Nu o plăcuse din prima clipă în care a mirosit-o, când ea a aţintit gheara-lungă-ce-zboară-departe spre fratele lui de haită. Ce putea să însemne gestul ei? De parcă Marele Făr-de-Coadă era un fel de pradă!

Apoi, femela făr-de-coadă a mai făcut nişte lucruri îngrozitoare. L-a smuls pe lup de la Marele Făr-de-Coadă şi l-a băgat într-o vizuină ciudată, fără aer, unde a fost zgâlţâit aşa de tare, că s-a simţit rău.

Şi mai rău a fost modul cum s-a comportat ea cu Marele Făr-de-Coadă. Nu ştia că el e lupul-şef? A fost aşa de rea şi lipsită de respect, când a schelălăit la el în graiul celor fără-coadă. De ce n-a mârâit-o Marele Făr-de-Coadă şi n-a alungat-o?

Acum, în timp ce lupul înainta pe cărare, se simţea uşurat să audă că ea se afla cu mai mulţi paşi în urmă. Bine. Aşa şi trebuie, să stea departe.

Făcu o pauză cam mare lângă bobiţele de merişor de pe marginea cărării şi scuipă una rea, după care continuă să meargă simţind pământ uscat sub labe şi căldura ochiului strălucitor şi fierbinte pe spinare. Îşi ridică botul să prindă toate mirosurile ce pluteau dinspre vale: nişte gaiţe şi ceva bălegar vechi de elan, mai mulţi molizi doborâţi de furtună, o mulţime de răscoage şi afine veştede. Toate erau mirosuri bune, interesante; dar dincolo de acestea era mirosul rece, înspăimântător al Torentului Rapid.

Frica îl cuprinse din nou pe lup. Într-un fel sau altul, el şi Marele Făr-de-Coadă trebuiau să traverseze Torentul Rapid. Locul de trecere era încă cu multe salturi mai departe, dar lupul putea deja să audă vuietul apei. Se auzea atât de puternic, încât chiar şi bietul lui frate de vizuină pe jumătate surd putea să-l audă.

Pericolul era în faţă şi lupului i-ar fi plăcut să se întoarcă, dar ştia că nu poate. Chemarea devenise mai puternică: impuls ce semăna cu chemarea vizuinei şi nu prea.

Deodată, lupul prinse o altă urmă. Îşi mişcă nările pentru a simţi mai bine mirosul. Îşi dădu urechile pe spate.

Era ceva rău. „Rău, rău, rău. “

Lupul se răsuci şi alergă înapoi spre Marele Făr-de-Coadă.

14

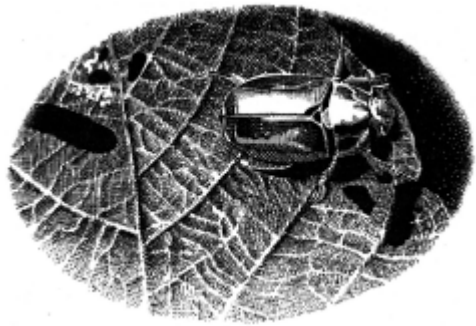

— Ce e? şopti Renn, privind fix puiul îngrozit.

— Nu ştiu, murmură Torak.

Pielea i se înfioră. Nu se auzea nici o pasăre. Renn scoase de la cingătoare cuţitul lui şi i-l întinse.

El îl luă dând din cap.

— Trebuie să ne întoarcem, zise ea.

— Nu putem. Acesta e drumul spre munte.

Ochii de ambră ai lupului se întunecaseră de teamă. Păşi încet înainte: cu capul plecat şi părul de la ceafă zbârlit.

Torak şi Renn îl urmară tăcuţi. Ienuperii se agăţau de încălţări. Lichenii îşi târau degetele subţiri peste feţele lor. Copacii erau total liniştiţi, aşteptând să vadă ce se întâmplă.

— Poate că nu e… zise Renn. Vreau să spun că poate fi un linx. Sau o wolverină.

Torak nu credea asta mai mult decât ea.

După o cotitură, ajunseră în dreptul unui mesteacăn căzut, care sângera dintr-o urmă adâncă de gheară săpată în scoarţă.

Nimeni nu rosti o vorbă. Amândoi ştiau că uneori urşii zgârie copacii pentru a-şi marca zona sau pentru a-i înspăimânta pe ceilalţi vânători.

Lupul se apropie de mesteacăn pentru a mirosi mai bine. Torak îl urmă, apoi scoase un suspin de uşurare.

— Bursuc.

— Eşti sigur? întrebă Renn.

— Zgârieturile sunt mai mici decât ale unui urs şi în ele se află noroi. Înconjură copacul. A făcut-o cu ghearele din faţă înfundate cu pământ de la săpăturile după viermi. S-a oprit aici pentru a şi le curăţa. Apoi s-a întors pe drumurile lui. Pe aici… flutură el mâna spre răsărit

— De unde ştii toate astea? întrebă Renn. Lupul ţi-a spus?

— Nu. Codrul. Îi observă privirea uluită. Puţin mai devreme am văzut un măcăleandru cu nişte păr de bursuc în cioc. Venea din spre răsărit.

Ridică din umeri.

— Eşti un bun urmăritor, nu-i aşa?

— Pa era şi mai bun.

— Ei bine, dar tu eşti mai bun decât mine, zise Renn. Nu părea invidioasă; mai curând constata un fapt. Dar de ce l-a îngrozit bursucul pe lup?

— Nu cred să fi fost asta, zise Torak. Cred că a fost altceva.

Ea luă securea, arcul şi tolba şi i le întinse.

— Ia-le. Ar fi mai bine să le ţii tu.

Merseră furişându-se în sus pe cărare. Lupul mergea înainte. Torak îl urma căutând semne, iar Ren era ultima, străduindu-se să vadă printre copaci.

Au mers aşa încă cincizeci de paşi, când Torak se opri atât de brusc, încât ea se ciocni de el.

Tânărul fag încă mai gemea, dar nu mai avea mult de trăit. Ursul se ridicase pe labele din spate pentru a-şi descărca furia: frângând tot vârful copacului, sfâşiind scoarţa în zdrenţe lungi sângerânde şi crestând şanţuri adânci sus, pe trunchi. Înspăimântător de sus. Dacă Renn s-ar fi căţărat pe umeri lui Torak, tot n-ar fi putut să ajungă la cea mai de jos urmă de gheară.

— Niciun urs nu poate fi atât de uriaş, şopti fata.

Torak nu răspunse. Era din nou în amurgul albastru al toamnei, ajutându-l pe Pa să ridice tabăra. Torak a făcut o glumă şi Pa a râs. Apoi tot codrul a început să se agite. Corbii ţipau. Pinii trosneau. Şi din întunericul de sub copaci tălăzui spre ei un întuneric şi mai profund…

— E de mai de mult, zise Renn.

— Ce? întrebă Torak.

Ea făcu un gest către trunchi.

— Sângele copacului s-a întărit. Uite, e aproape negru.

El studie copacul. Avea dreptate. Ursul îşi ascuţise ghearele pe scoarţa lui cu cel puţin două zile în urmă.

Dar nu putea să împărtăşească uşurarea lui Renn. Ea nu cunoştea partea cea mai rea.

„Cu fiecare victimă, a spus Pa, puterea lui va creşte… Când ochiul roşu va fi sus de tot… ursul va fi invincibil.”

Iată dovada. În noaptea când i-a atacat, fusese uriaş. Dar nu chiar atât de uriaş.

— S-a făcut şi mai mare, zise el.

***

— Cum? întrebă Renn.

Torak îi povesti ce-i spusese Pa.

— Dar asta n-a fost nici acum o lună.

— Ştiu.

Cu câţiva paşi în afara cărării, el găsi trei fire lungi şi negre de păr agăţate de o rămurică, la înălţimea capului. Făcu un pas brusc înapoi.

— S-a dus acolo. Arătă în jos, spre vale. Vezi câte ramuri au fost rupte şi aproape toate la fel.

Dar asta nu-i oferea nici o siguranţă. Ursul putea să se întoarcă pe altă cărare.

Apoi, din adâncul lăstărişului se auzi un „toc, toc “ascuţit, de pitulice.

Torak respiră uşurat.

— Nu cred să fie pe undeva pe aproape. Altfel pitulicea n-ar cânta.

Cum venea noaptea, făcură un adăpost din puieţi îndoiţi de alun şi pământ amestecat cu frunze, lângă o apă noroioasă. Ilicele ofereau o oarecare acoperire şi aprinseră un foc mic, mâncând câteva bucăţele de carne uscată. Nu îndrăzniră să rişte să atace feliile de somon; ursul le-ar fi mirosit de la o depărtare de mai multe zile de mers.

Era o noapte rece şi Torak şedea ghemuit în sacul lui de dormit ascultând răgetul slab şi depărtat despre care Renn

spunea că e Cascada Tunătoare.

De ce nu i-a vorbit Pa niciodată despre profeţie? De ce era el Ascultătorul? Ce însemnau toate astea?

Lângă el, lupul dormea mişcând din urechi. Renn stătea privind un gândac căţărându-se pe o creangă din foc.

Acum, Torak ştia că poate să aibă încredere în ea. A riscat mult pentru a-l ajuta şi el n-ar mai fi fost în viaţă fără ea. Era un sentiment nou, să aibă pe cineva alături.

— Trebuie să-ţi spun ceva, începu el.

Renn se întinse după o rămurică şi ajută gândacul să plece de pe creangă.

— Înainte de a muri, rosti Torak, tatăl meu m-a pus să fac un legământ. Să găsesc muntele sau să mor încercând. Făcu o pauză. Nu ştiu de ce m-a pus să jur. Dar am făcut-o. Şi voi face tot ce pot.

Ea dădu din cap şi el văzu că pentru prima oară îl credea cu adevărat.

— E ceva ce trebuie şi eu să-ţi spun, zise ea. Despre profeţie. Răsucea rămurica între degete încruntându-se. Când şi dacă găseşti muntele, nu poţi să-i ceri ajutor Spiritului. Trebuie întâi să dovedeşti că meriţi. Saeunn mi-a spus asta noaptea trecută. Mi-a spus că atunci când pribeagul şchiop a conceput ursul de fapt a încălcat pactul, pentru că a făcut o creatură care ucide fără motiv. Astfel l-a înfuriat pe Spiritul Pământului. Aşa că e nevoie de un comportament deosebit pentru a-l determina să te ajute.

Torak încercă să înghită.

— De ce am nevoie?

Ea îi întâlni privirea.

— Va trebui să-i duci trei fragmente din nanuak.

Torak o privi inexpresiv.

— Saeunn spune că nanuak e ca un râu mare ce nu se termină niciodată. Orice fiinţă vie conţine în ea un fragment din el. Vânători, pradă, pietre, copaci. Uneori un fragment special ia o altă formă, ca spuma pe râu. În astfel de cazuri devine incredibil de puternic. Ezită. Iată ce trebuie să găseşti tu. Dacă nu, Spiritul Pământului nu te va ajuta. Şi atunci nu

vei distruge ursul niciodată.

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

— Trei fragmente din nanuak, zise el răguşit. Ce sunt astea? Cum să le găsesc?

— Nimeni nu ştie. Avem numai o ghicitoare, închise ochii şi recită:

Mai adâncă decât otice, privirea înecată.

Mai veche decât orice, muşcătura pietrei.

Mai rece decât orice, lumina cea mai întunecată.

Se stârni o adiere. Ilicele murmurau chinuitor.

— Ce înseamnă asta?

Renn deschise ochii mari.

— Nimeni nu ştie.

Băiatul îşi cobori capul înspre genunchi.

— Deci trebuie să găsesc un munte pe care nimeni nu l-a văzut. Să dezleg o ghicitoare pe care nimeni n-a rezolvat-o. Şi să ucid un urs cu care nimeni nu poate lupta.

Renn îşi ţinu respiraţia.

— Trebuie să încerci.

Torak rămase tăcut. Apoi zise:

— De ce ţi-a spus Saeunn toate astea? De ce ţie?

— Eu n-am vrut, dar ea a făcut-o. Crede că aş putea să fiu şi eu mag, când am să fiu mare.

— Şi tu nu vrei?

— Nu! Dar presupun că există un scop în toate aceste lucruri. Dacă ea nu mi-ar fi spus, eu n-aş fi fost în stare să-ţi spun ţie.

Să lăsă iar tăcerea. Apoi Renn se strecură afară din sacul de dormit.

— Am să duc desagile afară. Nu vrem ca mirosul de mâncare să atragă ursul.

După ce a plecat, Torak se întoarse pe o parte şi se pierdu cu privirea în mijlocul arzător al tăciunilor aprinşi. În jurul lui, codrul trosnea în somn, visând visele lui profunde şi verzi. Se gândi la miile şi miile de suflete-copaci ce umpleau întunericul. Toate aşteptau ca el şi numai el să le elibereze de urs.

Se gândi la mestecenii aurii şi la scoruşii stacojii, şi la verdele strălucitor al stejarilor. Se gândi la prada bogată, la lacurile şi râurile pline de peşte, la toate felurile de lemne şi scoarţe, şi pietre, care se aflau acolo pentru a fi luate, dacă ştiai unde să le cauţi. Codrul avea tot ce ţi-ai fi putut dori vreodată. Până acum nu realizase cât de mult îl iubea.

Dacă ursul nu va putea fi distrus, toate acestea vor pieri.

Lupul se ridică şi plecă într-una din vânătorile lui nocturne. Renn se întoarse, se strecură în sacul de dormit fără o vorbă şi adormi. Torak continua să se uite în foc.

„Există un scop în aceste lucruri", spusese Renn. Într-un mod straniu, asta îi dădu putere. El era, intr-adevăr, Ascultătorul. Jurase să găsească muntele. Codrul avea nevoie de el. Va face tot ce-i stătea în putinţă pentru a reuşi.

Dormi iepureşte. Visă că Pa era din nou viu, dar în loc de faţă avea o piatră albă curată. „Nu sunt Pa. Sunt magul Lup… "

Torak se trezi brusc.

Simţi respiraţia lupului pe faţa lui, apoi mângâierea pufoasă a mustăţilor puiului pe pleoape şi muşcăturile uşoare şi fine ca nişte ace pe obrajii şi pe gâtul lui.

Linse botul puiului şi lupul îşi vârâ nasul sub bărbia lui, apoi se lipi de el oftând.

***

— Ar fi trebuit să traversăm pe undeva mai jos, zise Renn în timp ce-şi întindeau gâturile spre Cascada Tunătoare.

Torak îşi şterse picăturile de pe faţă şi se întrebă cum poate fi totul în codru atât de furios.

Toată ziua au urcat în amonte pe cursul calm şi verde al Apei întinse. Dar acum, aşa cum tuna peste peretele abrupt de piatră, era îngrozitoare în furia ei. În faţă, tot codrul părea că stă şi priveşte.

— Ar fi trebuit să trecem apa mai jos, zise din nou Renn.

— Am fi putut fi văzuţi, comentă Torak. Pajiştile acelea sunt prea expuse. În afară de asta, lupul vrea să rămânem pe partea aceasta.

Renn îşi ţuguie buzele.

— Dacă el e călăuza, atunci unde e acum?

— Urăşte apele repezi. Haita lui a fost înecată de o viitură. Dar se va întoarce, când vom găsi o cale să ajungem deasupra cascadei.

— Hmm, murmură Renn neconvinsă.

Ca şi Torak, dormise prost şi fusese indispusă toată dimineaţa. Niciunul din ei n-a mai pomenit de ghicitoare.

În cele din urmă, găsiră o potecă pe unde cerbii tăiaseră o parte a cascadei. Era abruptă şi noroioasă, şi când au ajuns în vârf erau epuizaţi şi înmuiaţi de stropi. Lupul îi aştepta stând sub un mesteacăn la distanţă sigură de Apa întinsă, dar tremurând de frică.

— Acum, încotro? gâfâi Renn.

Torak îl privi pe lup.

— Vom urma cursul râului, până ce ne va spune el să-l trecem.

— Ştii să înoţi? întrebă Renn.

El încuviinţă.

— Tu ştii?

— Da. Lupul ştie?

— Nu cred.

Începură să meargă în amonte, răzbătând printre muri şi încurcându-se în scoruşi şi mesteceni. Era o zi rece, înnorată, şi vântul împrăştiase frunzele de mesteacăn pe râu, ca pe nişte mici capete de săgeţi din ambră. Lupul păşea cu urechile lăsate pe spate. Râul curgea repede şi lin în drumul lui spre cascadă.

Nu ajunseseră prea departe, când lupul începu să alerge în sus şi în jos pe mal, scâncind. Torak putea să-i simtă teama. Se întoarse spre Renn.

— Vrea să trecem, dar îi e fiică.

— Murii sunt prea deşi pe aici, comentă Renn. Ce ai zice să urcăm pe pietrele alea?

Pietrele erau netede şi acoperite cu muşchi, de un aspect înşelător, dar înălţate deasupra apei cam de o jumătate de braţ. Ar fi putut trece pe acolo.

Torak aprobă din cap.

— Trec eu prima, zise Renn scoţându-şi încălţămintea, îndesând-o în traistă şi suflecându-şi pantalonii.

Găsi un băţ pentru a-şi menţine echilibrul şi-şi agăţă desaga pe un umăr, să nu o tragă în jos dacă va aluneca. Tolba şi arcul le ţinea cu cealaltă mână, sus, deasupra capului.

Părea speriată când se apropie de apă, dar reuşi să o treacă fără să se dezechilibreze, sări pe mal şi termină traversarea apucându-se de o creangă de mesteacăn, pentru a se ridica.

Torak îşi lăsă desaga şi armele pe mal şi îşi scoase la rândul lui încălţările. Îl va trece pe lup în braţe, apoi se va întoarce după lucrurile rămase.

— Vino, lupule, rosti el încurajator. Apoi spuse acelaşi lucru şi în graiul lupilor, ghemuindu-se şi scoţând sunete grave şi liniştitoare.

Lupul ţâşni sub o tufă de ienupăr şi refuză să mai iasă.

— Bagă-l în traistă! strigă Renn de pe malul celălalt. E singurul mod de a-l trece apa.

— Dacă fac asta, răspunse Torak ţipând, nu va mai avea încredere în mine niciodată.

Stătea jos pe muşchii de la marginea malului. Apoi căscă şi se întinse, pentru a-i demonstra lupului cât de relaxat este.

După o vreme, puiul ieşi dintre ienuperi şi veni să se aşeze lângă el.

Torak căscă din nou.

Lupul îi aruncă o privire, apoi căscă şi el deschizând o gură uriaşă, şi scoase un vaiet încet, Torak se ridică şi-l luă pe lup în braţe, murmurând blând în graiul lupilor.

Sub picioarele goale ale lui Torak, pietrele erau reci ca gheaţa şi alunecoase. În braţe, lupul începu să tremure terorizat.

Pe malul celălalt, Renn se ţinea cu o mână de un mesteacăn tânăr şi se aplecă spre ei.

— Aşa, strigă ea pentru a acoperi tunetul cascadei, aproape aţi ajuns!

Ghearele lupului zgâriau pieptarul lui Torak.

— Ultima piatră! mai strigă Renn. Îl prind…

Un val izbi piatra, împroşcându-i cu apa îngheţată. Curajul

lupului dispăru. Răsucindu-se înnebunit pentru a scăpa din strânsoarea lui Torak, sări pe mal, aterizând cu labele din spate în apă, dar agăţându-se cu ghearele din faţă de mal.

Renn se aplecă cât putu mai mult şi-l apucă de ceafă.

— L-am prins! strigă ea.

Torak îşi pierdu echilibrul şi căzu în râu.

15

Torak reveni la suprafaţă dârdâind de frig şi luptându-se cu râul. Era un înotător puternic, aşa că nu era prea îngrijorat. Se va apuca de creanga aceea ce iese afară din mal…

Apoi, de cealaltă.

În spate o auzi pe Renn strigându-l, în timp ce se strecura printre muri, precum şi lătratul speriat al lupului. Îi trecu prin minte că murii erau foarte, foarte deşi, dacă Renn şi lupul păreau că rămân din ce în ce mai în urmă.

Râul îl împingea înapoi, izbindu-l întruna de pietre, ca pe o frunză udă. Coborâ în adânc.

Dădu din picioare pentru a se ridica la suprafaţă şi fu şocat să vadă cât de departe fusese purtat. Nu mai putea să-i audă nici pe Renn, nici pe lup şi căderea de apă se apropia din ce în ce mai mult, cu o viteză uluitoare, acoperind toate vocile, în afară de a lui.

Pieptarul şi pantalonii îl trăgeau în jos. Frigul îi amorţise membrele reducându-le la nişte beţe din oase şi carne, ce acţionau inconştient pentru a-i menţine capul la suprafaţă. Nu putea să vadă nimic, în afara valurilor albe şi înspumate, şi a unui pâlc de sălcii. Apoi şi acestea dispărură, când se scufundă din nou.

Îi apăru în minte clar că va fi prins în căderea de apă şi ucis.

Dar nu era timp de spaime. Simţea o furie îndepărtată că aşa trebuia să se termine totul. Bietul lup! Acum cine va avea

grijă de el? Şi biata Renn! Să sperăm că nu îi va găsi cadavrul, pentru că va arăta cumplit.

Moartea îi dădea târcoale. Un curcubeu sclipi prin spumă şi prin pulberea de apă, apoi valurile deveniră netede ca o piele şi deodată râul dispăru, iar lui Torak începu să-i fie greu să respire. Moartea sosise şi îl trăgea în jos, era sclipitoare şi lină, ca acea clipă în care adormi.

Cădea din ce în ce mai jos, apa umplându-i gura, nasul, urechile. Râul îl înghiţea în întregime: se afla în râu şi râul urla în el, cu distrugătoarea lui putere. Reuşi cumva să iasă la suprafaţă şi înghiţi aer. Apoi fu tras din nou în jos, în genunile verzi şi pline de vârtejuri.

Mugetul râului slăbi. Lumini fulgerau în capul lui. Se scufunda. Apa se transformase din albastră în verde-închis, apoi deveni neagră. Era apatic şi îngheţat dincolo de simţiri. Tânjea să renunţe şi să doarmă.

Deveni conştient de sunetul unui hohot de râs slab şi clocotitor. Un păr ca nişte alge verzi trecu peste gâtul lui. Figuri crude se uitau la el urât, cu ochi albi, nemiloşi.

„Vino la noi! striga Poporul Ascuns al râului. Lasă-ţi sufletele să plutească, eliberate de carnea aceea insensibilă şi grea! “

Se simţea bolnav, ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost scoase.

„Vezi, vezi! râdea Poporul Ascuns. Ce repede au început sufletele lui să plutească libere! Ce nerăbdătoare vin la noi! “

Torak se răsuci iar şi iar, ca un peşte pe uscat. Poporul Ascuns avea dreptate. Ar fi fost aşa uşor să-şi părăsească trupul şi să-i lase să-l înfăşoare pentru totdeauna în îmbrăţişarea lor rece!

Urletul disperat al lupului ajunse până la el.

Torak deschise ochii. Bule argintii curgeau şuvoi prin întuneric, în timp ce Poporul Ascuns îl înconjura.

Lupul îl chemă din nou.

Lupul avea nevoie de el. Aveau o misiune de îndeplinit împreună.

Bătând din mâinile lui amorţite ca nişte beţe, începu să lupte pentru a-şi croi drum înapoi, spre suprafaţă. Verdele

deveni mai strălucitor. Lumina îl atrăgea…

Aproape ajunse la suprafaţă când ceva îl făcu să se uite în jos şi îi văzu. Departe, pe fundul apei, doi ochi albi, orbi, se uitau în sus la el.

Ce erau? Perle de râu? Ochii cuiva din Poporul Ascuns?

Profeţia. Ghicitoarea. „Mai adâncă decât orice, privirea înecată.”

Pieptul îi plesnea. Dacă nu va ieşi repede la aer, va muri. Dar dacă nu va înota acum până la fund şi nu va înhăţa ochii aceia – indiferent ce erau – îi va pierde pentru totdeauna.

Îşi schimbă direcţia şi împinse cu toată puterea apa cu picioarele, cufundându-se.

Ochii îl dureau din cauza frigului, dar nu îndrăzni să-i închidă. Înotă mai aproape, mai aproape, ajunsese aproape de fund, înhăţă un pumn de nămol îngheţat îi avea! Nu putea verifica – nămolul se răscolise şi se învârtea gros în jurul lui, aşa că nu putea risca să-şi desfacă pumnul, pentru că-i puteau aluneca din mână – însă le simţea greutatea ce-l trăgea în jos. Se răsuci şi izbi din picioare, ca să iasă înapoi la lumină.

Dar puterea îi scăzuse şi se ridica, dar cu o încetineală agonizantă, împiedicat de hainele îmbibate de apă. Mai multe lumini îi fulgerară în cap. Mai multe hohote gâlgâite. „Prea târziu, şoptea Poporul Ascuns. Nu vei mai ajunge niciodată la lumină! Stai aici cu noi, băiete cu suflete plutitoare! Stai aici pentru totdeauna…”

Ceva îl apucă şi-l trase în jos.

Bătu din picior încercând să se elibereze. Nu putea, ceva îi apucase pantalonii chiar deasupra gleznei. Se răsuci pentru a se smulge şi a se elibera, dar strânsoarea nu cedă. Încercă să-şi scoată cuţitul din teacă, dar înainte de a începe traversarea strânse se cureaua în jurul minerului şi acum nu putea să-l mai elibereze.

Furia clocotea în el. „Lasă-mă în pace! strigă în sinea lui. Nu mă poţi avea şi nu poţi avea nici nanuakul! “

Furia îi conferi putere şi Torak bătu sălbatic din picioare. Strânsoarea de la picior cedă. Ceva scoase un urlet gâlgâit şi se cufundă în beznă. Torak ţâşni în sus.

Ieşi deasupra apei, înghiţind aerul cu lăcomie. În lumina orbitoare a soarelui zări o suprafaţă de râu verde şi o creangă atârnată apropiindu-se repede de el. Cu mâna liberă o ajunse şi apoi o scăpă. Durerea îi explodă în creier.

Ştia că nu era totul pierdut. Putea încă să mai simtă râul biciuindu-i trupul şi să-i audă învolburarea, dar ochii îi erau deschişi fără ca el să poată vedea ceva.

Panica puse stăpânire pe el. „Nu orb, gândi el. Nu, nu, te rog, nu orb. “

16

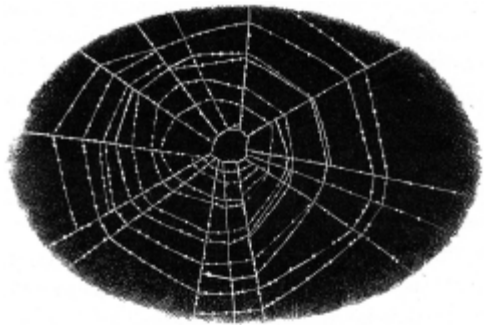

Femela făr-de-coadă scâncea şi-şi agita labele din faţă, aşa că lupul o părăsi şi se repezi în jos pe potecă.

Când îl mirosi pe Marele Făr-de-Coadă printre sălcii, începu şi el să scâncească. Fratele lui de haită se prăbuşise peste un butuc, pe jumătate în torent. Mirosea puternic a sânge şi nu se mişca deloc.

Lupul linse obrazul rece, dar Marele Făr-de-Coadă nu mişcă. Oare nu mai avea suflare? Lupul îşi ridică botul şi urlă.

O trosnitură greoaie anunţă sosirea femelei făr-de-coadă. Lupul sări să-şi apere fratele de haită, dar ea îl împinse deoparte, îşi agăţă labele din faţă de umerii Marelui Făr-de-Coadă şi-l trase afară din apă.

În ciuda sentimentelor pe care le avea faţă de femelă, lupul fu impresionat.

O privi cum îşi pune labele din faţă pe pieptul Marelui Făr-de-Coadă şi apasă cu putere. Marele Făr-de-Coadă începu să tuşească! Respira din nou!

Dar, când lupul sări pe fratele lui de haită pentru a-l adulmeca şi a-i linge botul, fu din nou alungat. Indiferentă la mormăielile de avertisment ale animalului femela îl ridică pe Marele Făr-de-Coadă în picioare şi amândoi plecară clătinându-se de-a lungul malului. Marele Făr-de-Coadă continua să se împiedice de tufişurile de alun, ca şi cum nu putea să vadă.

Atent, lupul mergea alături de ei, liniştindu-se puţin când

au ajuns la o vizuină, la o distanţă bună de torent: o vizuină adevărată, nu una mică, fără aer.

Femela tot nu-l lăsă pe lup lângă fratele lui de haită. Arătându-şi colţii, puiul încercă s-o împingă cu trupul. În loc să se mişte, ea luă un băţ şi-l alungă afară din vizuină, aruncând cu băţul după el.

Lupul o ignoră şi se întoarse înapoi la Marele Făr-de-Coadă, care încerca să-şi tragă pielea de pe el. În final, Marele Făr-de-Coadă rămase doar cu blana lungă şi neagră de pe cap. Stătea ghemuit pe o parte, cu ochii închişi, tremurând de frig. Pe sub pielea pe care o dăduse jos n-avea blană şi asta nu-l ajuta deloc.

Lupul se întinse lângă el pentru a-l încălzi, în timp ce femela făr-de-coadă aduse repede la viaţă bestia-strălucitoare-ce-muşcă-fierbinte. Marele Făr-de-Coadă se mută mai aproape de căldură şi lupul privea cu nelinişte, nu cumva să fie muşcat de labe.

Atunci a observat lupul că Marele Făr-de-Coadă ţinea într-una din labele din faţă ceva, ce emana o strălucire stranie.

Lupul mirosi şi se retrase. Mirosea a vânător, a pradă, a Torent Rapid şi a copac, toate amestecate la un loc şi rezultând un miros înalt şi subţire: atât de înalt, încât lupul de abia putea să-l prindă.

Puiul era înspăimântat. Ştia că se află în prezenţa a ceva foarte, foarte puternic.

***

Torak se îngrămădise în sacul de dormit, fără să se poată opri din tremurat. Capul îi ardea şi tot corpul era o vânătaie, dar cel mai rău dintre toate era că nu putea să vadă. „Orb, orb “, bubuia inima lui.

Dincolo de trosnetul focului, o auzi pe Renn mormăind furioasă:

— Ai încercat cumva să te sinucizi?

— Cum? întrebă el, dar nu se auzi decât un mormăit, deoarece gura îi era plină de dulceaţa sărată a sângelui.

— Ajunseseşi aproape de suprafaţă, continuă Renn presând pe fruntea lui ceva ce părea o pânză de păianjen, apoi te-ai

întors şi ai înotat, ai înotat intenţionat din nou spre fund!

Îşi dădu seama că ea nu ştia de nanuak. Dar pumnul îi era atât de îngheţat, încât nu putu să-l desfacă pentru a-i arăta captura.

Simţi limba fierbinte a lupului pe faţa lui. Apoi apăru o geană de lumină. După care un nas mare şi negru. Sufletele lui Torak se înălţară.

— Pot să văd! zise el.

— Cum? îl repezi Renn. Ei bine, sigur că poţi să vezi! Te-ai tăiat la frunte când te-ai izbit de creanga aceea şi sângele ţi-a curs în ochi. Rănile de la cap sângerează abundent. N-ai ştiut asta?

Torak era atât de uşurat, încât ar fi râs, dacă dinţii nu i-ar fi clănţănit atât de violent.

Descoperi că se aflau într-o peşteră mică, cu pereţii de pământ. Un foc din lemn de mesteacăn ardea cu forţă şi îmbrăcămintea lui, îmbibată de apă şi atârnată de rădăcinile copacului ieşite prin tavan, începuse deja să scoată aburi. Tunetul cascadei era puternic; auzindu-l şi văzând coroanele copacilor de la gura peşteri, ghici că se aflau undeva în partea de sus a văii. Nu-şi putea aminti cum a ajuns acolo. Trebuie că Renn l-a târât. Se minuna cum de a reuşit.

Fata stătea în genunchi lângă el, părând tulburată.

— Ai fost foarte, foarte norocos, zise ea. Acum stai liniştit.

Din punga ei cu medicamente luă câteva frunze uscate de coada şoricelului şi le sfărmă în palmă. Apoi, după ce ridică pânza de păianjen, apăsă frunzele de coada şoricelului pe fruntea lui. Se lipiră strâns pe rană formând imediat o crustă.

Torak închise ochii şi ascultă furia fără de sfârşit a cascadei. Lupul se târâ în sacul de dormit, lângă el, agitându-se până găsi o poziţie comodă. Torak simţi blana minunată şi căldura lui, în timp ce îi lingea umărul. Drept răspuns, băiatul îl linse pe nas.

Când se trezi nu mai tremura şi tot mai strângea în mână nanuakul. Îi putea simţi greutatea în pumn.

Lupul adulmeca prin spatele peşterii şi Renn alegea ierburi, în poală. Desaga, încălţările, tolba şi arcul lui Torak erau

frumos aranjate în spatele ei. El îşi dădu seama că, pentru a le recupera, fata traversase încă o dată râul. Deci de două ori.

— Renn, chemă el.

— Ce este? întrebă ea fără să ridice privirea.

Din tonul ei, putu să vadă că era încă supărată.

— M-ai scos din râu. M-ai cărat tot drumul până aici sus. Mi-ai adus şi lucrurile. Nu pot să-mi imaginez… Vreau să spun, ai fost cu adevărat curajoasă.

Ea nu răspunse.

— Renn, zise el din nou.

— Cee?

— A trebuit să înot până la fund. A trebuit!

— De ce?

Stânjenit, întinse mâna în care ţinea nanuakul şi-şi deschise palma.

Imediat, focul păru că se stinge. Umbre se fugăreau pe pereţii peşterii. Aerul părea că trosneşte, ca în clipa ce urmează unui sunet.

Lupul se opri din adulmecat şi scoase un mârâit de avertisment. Renn rămase foarte liniştită.

Ochii râului zăceau în palma lui Torak, într-un cuib de nămol verde, strălucind slab, ca luna într-o noapte cu ceaţă.

Privindu-i, Torak simţi ecoul răului pe care-l simţise şi pe fundul apei.

— Asta e, nu-i aşa? zise el. „Mai adâncă decât orice, privirea înecată”. Primul fragment din nanuak.

Renn păli.

— Nu mişca, zise ea şi ţâşni afară din peşteră, întorcându-se repede cu un mănunchi de frunze purpurii de scoruş. Noroc că ai avut în mână nămol, comentă ea. Nu trebuie să le laşi să-ţi atingă pielea. Ar putea să-ţi sugă partea ta din sufletul-univers.

— Asta e ceea ce s-a întâmplat? murmură el. În râu începusem să mă simt ameţit.

Îi povesti despre Poporul Ascuns.

Păru îngrozită.

— Cum ai îndrăznit? Dacă te-ar fi prins… Făcu un semn cu

mâna pentru a alunga diavolul. Nu pot să cred că tocmai ai dormit cu el în pumn. Nu e timp de pierdut.

Scoţând din pieptar o pungă neagră, o îndesă cu frunze de scoruş.

— Frunzele trebuie să ne protejeze, zise ea, şi punga poate fi şi ea de ajutor, e din piele de corb.

Apucând încheietura lui Torak, deşertă ochii râului în pungă şi o legă strâns la gură.

Imediat ce nanuakul a fost ascuns, flăcările au crescut şi umbrele s-au micşorat. Aerul din peşteră încetă să mai trosnească.

Torak se simţea ca şi cum o greutate i-ar fi fost luată din spinare. Îl privi pe lup cum s-a dus să se întindă lângă Renn, cu botul între labe, uitându-se la punga din poala ei şi scheunând uşor.

— Crezi că poate să-l miroasă? întrebă ea.

— Sau, poate, să-l audă, răspunse Torak. Nu ştiu.

Renn se înfioră.

— Să sperăm că la asta se limitează puterile lui neobişnuite.

17

Torak se trezi în zori anchilozat şi suferind. Dar putea să-şi mişte toate cele patru membre şi nimic nu părea rupt, aşa că hotărâ că e mai bine.

Renn era îngenuncheată la gura peşterii, încercând să-l hrănească pe lup cu un pumn de boabele ciorii. Se încrunta de concentrare, în timp ce-şi întindea mâna spre el. Lupul înaintă precaut, apoi sări din nou înapoi. Până la urmă hotărâ că putea să aibă încredere în ea şi înghiţi boabele. Renn râse când mustăţile lui îi gâdilară palma.

Îl surprinse pe Torak privindu-i şi se opri din râs, jenată că fusese văzută împrietenindu-se cu puiul.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Mai bine.

— Nu prea se vede. Vei avea nevoie să te odihneşti cel puţin o zi. Se ridică. Eu mă duc la vânătoare. Trebuie să păstrăm hrana uscată pentru când vom avea mai multă vreme de ea.

Torak se ridică greu.

— Vin şi eu.

— Nu, nu vii, trebuie să te odihneşti…

— Dar hainele mi s-au uscat şi am nevoie să mă mişc puţin.

Nu-i spunea adevăratul motiv: că ura peşterile. El şi Pa obişnuiseră să se adăpostească uneori în ele, dar Torak întotdeauna sfârşea prin a rămâne afară. Nu-i plăcea să

doarmă între pereţi solizi, despărţit de vânt şi de codru. Se simţea ca şi cum ar fi fost înghiţit.

Renn oftă.

— Promite-mi că, imediat ce vom vâna ceva, te întorci şi te odihneşti.

Torak promise.

Să se îmbrace i-a provocat mai mari dureri decât se aşteptase şi, când termină, ochii îi lăcrimau. Spre uşurarea lui, Renn nu observase, pentru că se pregătea de vânătoare. Îşi pieptănă părul cu un pieptene din lemn de frasin, curbat ca o gheară de corb, apoi şi-l strânse la spate într-o coadă de cal şi-şi înfipse în el o pană de bufniţă, pentru a-i purta noroc la vânătoare. Apoi, îşi frecă pielea cu cenuşă, pentru a-şi camufla mirosul şi unse arcul cu vreo două alune sfărâmate, rugându-se:

— Fie ca paznicul clanului să zboare odată cu mine şi să facă din vânătoare un succes.

Torak era surprins.

— Şi noi ne pregătim de vânătoare în acelaşi fel. Cu excepţia faptului că rostim: „Fie ca paznicul clanului să alerge odată cu mine “. Şi nu ne ungem arcurile de fiecare dată.

— Eu fac asta întotdeauna, zise Renn. Încântată, ridică arcul, astfel încât lemnul gresat să lucească. Fin-Kedinn mi l-a făcut când aveam şapte ani, imediat după ce Pa a fost ucis. E din lemn de tisă, uscat timp de patru veri. Pe partea din spate e din alburn, pentru flexibilitate, iar pe burtă din măduvă de lemn, pentru rezistenţă. El mi-a făcut şi tolba. A împletit el însuşi răchita şi m-a lăsat pe mine să-i aleg podoabele. O bandă de salcie roşu cu alb, în zigzag. Făcu o pauză şi pe faţa ei trecu o umbră în timp ce-şi amintea. Nu mi-am cunoscut niciodată mama; Pa era totul pentru mine. Când a fost ucis, am plâns îngrozitor. Apoi Fin-Kedinn a venit la mine şi eu l-am lovit cu pumnii. Nu s-a mişcat. Stătea doar acolo, ca un stejar, lăsându-mă să-l lovesc. Apoi a spus: „A fost fratele meu. Eu voi avea grijă de tine “. Şi am ştiut că aşa va fi.

Se încruntă, muşcându-şi buzele.

Torak ştia că fetei îi lipsea unchiul şi probabil că era chiar

îngrijorată pentru el, deoarece o urmărea prin codrul bântuit de urs. Pentru a-i da timp să-şi revină, începu să-şi facă propriile pregătiri, adunându-şi armele. Apoi zise:

— Hai! Să mergem la vânătoare.

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi puse tolba pe umăr.

Era o dimineaţă strălucitoare şi rece, iar codrul nu fusese niciodată atât de frumos. Scoruşii purpurii şi mestecenii aurii ardeau ca nişte flăcări pe fondul verde-închis al molizilor. Tufişurile de afine sclipeau din miile de pânze subţiri de păianjen de pe ele, încărcate cu paiete de chiciură. Muşchiul îngheţat trosnea sub picioare. O pereche de coţofene îi urmărea din copac în copac, ciondănindu-se. Ursul trebuie că era departe.

Din păcate, Torak nu se bucură de toate acestea prea multă vreme. Cam pe la mijlocul dimineţii, lupul stârni de pe cuib o găinuşă de baltă, care se ridică în văzduh cârâind indignată. Toate păsările se înălţară imediat, aşa că Torak nici măcar nu se obosi să le ochească, ştiind că n-ar fi nimerit vreuna niciodată. Spre uimirea lui, Renn puse o săgeată în coarda arcului şi-i dădu drumul. O găinuşă de baltă căzu peste muşchi.

Torak era uimit.

— Cum ai reuşit asta?

Renn roşi.

— Ei bine, am făcut multă practică.

— Dar n-am văzut niciodată pe cineva ţintind atât de bine. Eşti cea mai bună din clanul tău? Ea arăta stânjenită. E cineva mai bun ca tine?

— Hmm, nu prea. Încă jenată, intră cu greu printre tufişurile de afine, pentru a culege găinuşa. Iat-o! Apoi îi adresă un zâmbet scurt. Îţi aduci aminte promisiunea? Acum trebuie să te duci înapoi, să te odihneşti.

Torak luă găinuşa. Dacă ar fi ştiut că era o arcaşă atât de bună, n-ar fi promis nimic niciodată.

Când Renn reveni la peşteră, avu loc un adevărat festin. Din ţipătul unei bufniţe tinere, ştiură că ursul nu e prin apropiere, iar Renn considera că ajunseseră destul de departe

spre răsărit pentru a fi scăpat de Corbi. În afară de asta, aveau nevoie de hrană caldă. Renn înveli două bucăţi mici de carne de găinuşă în frunze de ştevie şi le lăsă pentru paznicii clanului, în timp ce Torak mută focul la gura peşterii, pentru că era hotărât să nu mai petreacă încă o noapte înăuntru. Umplând cu apă pe jumătate burduful de gătit al lui Renn, îl agăţă lângă foc, apoi, folosind o ramură despicată, aruncă înăuntru nişte pietre încinse, pentru a încălzi apa, după care adăugă găinuşa de baltă jumulită şi tranşată. În curând mesteca într-o tocană aromată şi condimentată cu usturoiul ciorii şi ciuperci de lemn, mari şi cărnoase.

Mâncară cea mai mare parte a cărnii, lăsând puţină pentru masa de zi şi şterseră sosul cu rădăcini de floarea şoimului coapte pe tăciuni. După aceea urmă un terci minunat făcut de Renn din boabe târzii de merişor şi alune de pădure şi, în final, alune de fag, pe care le coapseră în foc şi le cojiră pentru a ajunge la micul şi gustosul lor miez.

Când terminară, Torak se simţea ca şi cum n-ar mai avea nevoie să mănânce niciodată. Se aşeză lângă foc pentru a-şi cârpi gaura din pantaloni, în locul de unde îl apucase Poporul Ascuns. Renn şedea puţin mai deoparte, ornându-şi săgeţile cu pene, iar lupul stătea întins între ei, lingându-şi labele pentru a le curăţa, după ce devorase în viteză oasele găinuşei, pe care Torak i le pusese deoparte.

Pentru o vreme se lăsă o linişte confortabilă şi Torak se simţi mulţumit, chiar plin de speranţe. După atâtea peripeţii, găsise primul fragment din nanuak. Asta trebuie că era ceva.

Deodată, lupul se ridică şi plecă de lângă foc, ieşind afară. O clipă mai târziu, se întoarse şi făcu înconjurul focului scoţând mici şi agitate scheunături mormăite.

— Ce e? şopti Renn.

Torak se afla deja în picioare privindu-l pe lup. Apoi dădu din cap.

— Nu sunt sigur. „Mirosul morţii. Mort de mult. Se mişcă. “Ceva de genul acesta.

Priviră fix în întuneric.

— N-ar fi trebuit să aprindem focul, comentă Renn.

— Acum e prea târziu, răspunse Torak.

Lupul se opri din scheunăturile mormăite şi-şi ridică botul, privind îndelung cerul.

Torak ridică la rândul lui ochii şi ce mai rămase din buna lui dispoziţie se evaporă. Spre răsărit, deasupra întunecimii depărtate a Munţilor înalţi, ochiul roşu al Marelui Bizon privea crunt spre ei. Era imposibil să nu-l vezi; un roşu-aprins ameninţător, vibrând de răutate. Torak nu-şi putu lua ochii de la el. Îi simţea chiar puterea: cum trimitea forţă ursului, slăbind totodată hotărârea lui şi voinţa de a spera.

— Ce şanse avem împotriva ursului? întrebă el. Vreau să spun, ce şanse avem cu adevărat?

— Nu ştiu, răspunse Renn.

— Cum vom reuşi să găsim şi celelalte două fragmente din nanuak? „Mai veche decât orice, muşcătura pietrei. Mai rece decât orice, cea mai întunecată lumină.” Şi, de fapt, ce înseamnă toate astea?

Renn nu răspunse.

În sfârşit, el îşi luă privirea de pe cer şi se aşeză lângă foc. Ochiul roşu părea că priveşte crunt la el, chiar din tăciunii aprinşi.

În spatele lui, Renn se agită.

— Priveşte, Torak, e Primul Arbore!

El ridică capul.

Ochiul fusese acoperit în locul lui, o aurora tăcută şi de un verde-strălucitor şi schimbător umplea cerul. Acum, o unduire uriaşă de lumină se răsucea în vântul lipsit de glas; apoi unduirea dispărea şi valuri strălucitoare de verde-deschis treceau ondulate peste stele. Primul Arbore se răspândise peste tot, scânteindu-şi miraculoasele flăcări deasupra codrului.

Privindu-l, o rază de speranţă se reaprinse în Torak. Întotdeauna i-a plăcut să se uite la Primul Arbore în nopţile geroase, în timp ce Pa îi spunea istoria începuturilor. Primul Arbore însemna noroc la vânătoare; poate îi va aduce şi lui noroc.

— Cred că e un semn bun, comentă Renn, ca şi cum i-ar fi

ascultat gândurile. Tocmai mă întrebam. A fost, oare, doar noroc faptul că ai găsit nanuakul? Vreau să spun, de ce ai căzut chiar în partea aceea a râului, unde se afla el? Nu cred că a fost întâmplător. Cred că tu ai fost menit să-l găseşti. El îi aruncă o privire întrebătoare. Poate, continuă ea încet, nanuakul a fost pus în calea ta şi apoi ţie ţi-a revenit ce hotărâre să iei. Când l-ai văzut pe fundul râului, ai fi putut să hotărăşti că era prea periculos să încerci să-l iei. Dar n-ai făcut-o. Ţi-ai riscat viaţa pentru a-l lua. Poate că aceasta a fost o parte din test.

Era un raţionament perfect, care îl făcu pe Torak să se simtă puţin mai bine. Adormi privind crengile verzi şi tăcute ale Primului Arbore, în timp ce lupul se grăbi să iasă din peşteră, într-una din peregrinările lui misterioase, de unul singur.

***

Lupul părăsi vizuina şi se îndreptă în sus, spre creasta de deasupra văii, pentru a prinde mirosul vânatului: un miros puternic de hoit, ca al unui vânat vechi, cu excepţia faptului că se mişca aşa cum alerga lupul simţi cu bucurie cât de rezistente îi erau labele, membrele lui devenind din ce în ce mai puternice cu fiecare întunecime ce trecea. Îi plăcea să alerge şi ar fi dorit ca şi Marelui Făr-de-Coadă să-i placă. Dar, la ora aceasta, fratele lui de haită era teribil de încet.

Când lupul se apropie de creastă, auzi răgetul Torentului Tunător şi zgomotul făcut de un iepure ce mânca în vale. Deasupra capului văzu strălucitorul ochi alb cu numeroşii lui pui. Totul era aşa cum trebuia să fie. Cu excepţia mirosului aceluia.

Pe vârful crestei îşi ridică botul pentru a amuşina vuitul încărcat de miasme şi-l simţi din nou: aproape, mai aproape. Repezindu-se înapoi în vale, în curând îl descoperi: obiectul ciudat şi mişcător, ce mirosea a putreziciune.

Se apropie suficient de mult, pentru a-l studia bine în întuneric, deşi avea grijă să nu-l lase să afle că e pe aproape. Spre surpriza lui, descoperi că nu era un vânat mort de mult. Avea răsuflare şi gheare, şi se deplasa cu un mers ciudat

târşâit, mormăind pentru el în timp ce balele îi curgeau din bot.

Ce-l mira pe lup cel mai tare era că nu putea să-şi dea seama ce simte obiectul. Mintea lui părea distrusă; risipită ca nişte oase vechi. Lupul nu simţise niciodată aşa ceva înainte.

Îl privi cum îşi urmează drumul în sus pe colină, spre vizuina unde dormeau cei făr-de-coadă. În căutare de pradă, din ce în ce mai aproape…

Chiar când lupul era gata să atace, acesta se scutură şi plecă târşâind mai departe. Dar prin încâlceala gândurilor lui distruse, lupul îi sesiză intenţia de a reveni.

18

Ceaţa se strecura spre ei, ca un hoţ în noapte.

Când Torak se târâ înţepenit afară din sacul de dormit, valea de dedesubt dispăruse. Respiraţia Spiritului Pământului o înghiţise în întregime.

Căscă. Lupul îl trezise des în timpul nopţii, alergând şi dând glas la jumătăţi de lătrături alarmate: „Miros de pradă moartă – veghează”. N-avea niciun sens. De fiecare dată când Torak s-a dus să se uite, nu era nimeni, doar o duhoare de stârv şi un sentiment neliniştitor că e privit.

— Poate că urăşte ceaţa, zise Renn țâfnoasă, în timp ce se rostogolea afară din sacul ei de dormit. Ştiu asta, pentru că nici mie nu-mi place. În ceaţă, nimic nu e cum pare a fi.

— Nu cred să fie asta, răspunse Torak privindu-l pe lup cum adulmecă aerul.

— Ei bine, atunci ce e?

— Nu ştiu. E ca şi cum acolo ar fi ceva. Nu ursul. Nu Corbi. Altceva.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am zis că nu ştiu. Dar trebuie să fim prudenţi. Gânditor, puse şi mai multe lemne pe foc, pentru a încălzi restul de tocană rămasă pentru masa de zi.

Încruntată de nelinişte, Renn îşi număra săgeţile.

— Paisprezece pentru amândoi. Nu sunt destule. Ştii cum să sfărâmi cremenea?

Torak negă, dând din cap.

— Mâinile mele nu sunt suficient de puternice. Pa urma să mă înveţe asta vara viitoare. Dar tu?

— La fel. Va trebui să avem grijă. Şi muntele e atât de departe! în plus, mai avem nevoie de carne.

— Poate că prindem ceva astăzi.

— Pe ceaţa asta?

Avea dreptate. Ceaţa era atât de deasă, că nu-l putea vedea pe lup la cinci paşi depărtare. Era ceea ce clanurile numeau fumul îngheţat: o răsuflare de gheaţă, ce coboară din Munţii înalţi la începutul iernii, înnegrind boabele şi determinând creaturile mici să zorească spre vizuinile lor.

Lupul îi condusese de-a lungul unei poteci făcute de bizoni, ce ducea în sus, spre partea de miazănoapte a văii: un urcuş îngheţat printre tufişurile fragile de ferigă. Ceaţa înăbuşea sunetele şi făcea ca distanţele să fie greu de apreciat Copacii se iveau cu o bruscheţe alarmantă. Odată, au tras într-un ren, ca să descopere că, de fapt, loviseră un butuc. Asta a însemnat o luptă frustrantă pentru a extrage din el vârful săgeţilor, pe care nu puteau să-şi permită să le piardă. De două ori, Torak a crezut că vede în lăstăriş o siluetă, dar când a alergat să se uite, n-a găsit nimic.

Le-a luat toată dimineaţa să urce creasta şi toată după-amiaza să coboare în următoarea vale, unde pădurea de pini tăcuţi păzea un pârâu somnoros.

— Îţi dai seama, începu Renn în timp ce se îngrămădeau într-un adăpost făcut în grabă, după o masă de seară posomorâtă, că n-am văzut nici măcar un ren? Trebuiau să fie peste tot, pe aici.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Torak.

Ca şi Renn, ştia că ninsoarea mâna cirezile în codru, pentru a se îngrăşa cu muşchi şi ciuperci. Uneori mâncau atât de multe ciuperci, încât carnea lor căpăta gustul acestora.

— Ce vor face clanurile dacă nu vin renii? întrebă Renn.

Torak nu răspunse. Renii însemnau supravieţuire: carne, aşternuturi, îmbrăcăminte.

Se întreba ce va face în legătură cu îmbrăcămintea de iarnă. Renn avusese prevederea de a se îmbrăca bine, înainte

de a părăsi tabăra Corbilor, dar nu putuse să fure nimic pentru el, aşa că tot ce avea era pielea de cerb din timpul verii: nici pe departe la fel de călduroasă ca veşmântul şi pantalonii îmblăniţi pe care el şi Pa îi făceau în fiecare toamnă. Chiar dacă ar găsi pradă, n-ar avea timp să facă haine. Dincolo de ceaţă, ochiul roşu al Marelui Bizon se înălţase mai sus.

Torak închise ochii pentru a-şi alunga gândurile şi, eventual, pentru a cădea într-un somn plin de griji. Dar de câte ori se trezi în timpul nopţii, simţi aceeaşi duhoare ciudată de stârv.

Dimineaţa următoare sosi cu şi mai mult frig şi mai ceţoasă ca oricând. Chiar şi lupul părea demoralizat în timp ce-i conducea în amonte, pe lângă râu. Dădură peste un stejar căzut de-a curmezişul râului ca un pod şi se târâră de-a lungul lui pe mâini şi pe genunchi. Curând după aceea, cărarea se bifurcă. La stânga, ducea într-o vale cu fagi înceţoşaţi; la dreapta, dispărea într-o viroagă udă, laturile abrupte ale acesteia fiind un talmeş-balmeş neprimitor de bolovani acoperiţi cu muşchi.

Spre groaza lor, lupul o luă pe poteca din dreapta.

— Nu poate fi drumul cel bun! ţipă Renn. Munţii sunt la miazănoapte! De ce merge el tot timpul spre răsărit?

Torak dădu din cap.

— Şi mie mi se pare un drum greşit Dar lupul pare sigur pe el.

Renn strâmbă din nas. În mod clar, avea din nou îndoieli.

Privindu-l pe lup cum îi aştepta răbdător, Torak simţi un junghi de vinovăţie. Puiul nu avea nici măcar patru luni. La vârsta asta ar fi trebuit să se joace pe lângă vizuină, nu să cutreiere dealurile.

— Cred că trebuie să avem încredere în el.

— Hmm, murmură Renn.

Săltându-şi desagile pe umerii care-i dureau, intrară în viroagă.

N-au mers nici zece paşi şi au ştiut că aceasta nu-i voia. Cu braţele larg deschise, molizii uriaşi îi avertizau să se întoarcă. Un bolovan se sparse chiar în faţa lor, altul izbi cărarea în

spatele lui Renn. Duhoarea de stârv deveni şi mai puternică. Dar nu părea să vină dintr-un loc unde un animal fusese ucis, pentru că nu auziseră corbii la stârv.

Ceaţa deveni mai deasă, până ce abia mai putură să vadă la doi paşi. Tot ce puteau să audă erau picăturile condensului de pe tufişurile de ferigă şi gâlgutul unui curs de apă, grăbindu-se între malurile sufocate de ferigi. Torak începu să vadă în ceaţă formele ursului. Îl privi pe lup, pentru a-şi da seama dacă dă vreun semn, dar acesta mergea neînfricat mai departe.

La amiază – sau ceea ce părea amiază – se opriră pentru a se odihni. Lupul se prăbuşi la pământ gâfâind şi Renn îşi luă desaga de pe umăr. Faţa îi era slăbită, părul îi era ud leoarcă.

— Am văzut nişte trestie pe unde am trecut. Mă duc să-mi împletesc o glugă.

Atârnându-şi tolba şi arcul de o ramură, se depărtă printre ferigi. Lupul se ridică greoi şi porni după ea.

Torak se ghemui la marginea râului pentru a umple burdufurile cu apă. Nu trecu mult şi o auzi pe Renn revenind.

— Ai fost rapidă, comentă el.

— Afară! mugi o voce în spatele lui. Afară din valea Drumeţului sau Drumeţul taie gâturi!

Torak se întoarse şi văzu un om incredibil de murdar, aplecat spre el cu un cuţit în mână.

Într-o secundă înregistră toate detaliile: o faţă desfigurată şi tot atât de aspră ca o scoarţă de copac, părul lung până în talie îmbâcsit de murdărie şi o pelerină respingătoare din trestii subţiri şi galbene. Şi în sfârşit duhoarea de stârv fu explicată, pentru că de gâtul omului atârna o carcasă de porumbel intrată în putrefacţie.

De fapt, totul în legătură cu el părea putred: de la orbita goală şi purulentă a ochiului, la gingiile negre fără dinţi şi nasul spart, din care atârnau mucozități galben-verzui.

— Afară! mugi el fluturând un cuţit verde din gresie. Narik şi Drumeţul spun afară!

Torak îşi duse repede amândoi pumnii în dreptul inimii, în semn de prietenie.

— Te rog, am venit ca prieteni. Vreau să spun, nu-ţi facem

niciun rău…

— Dar ei deja au făcut rău! urlă omul. L-au adus cu ei în frumoasa lui vale! Toată noaptea Drumeţul veghează! Toată noaptea aşteaptă să vadă dacă vor aduce răul în valea lui!

— Care rău? întrebă Torak disperat N-am avut nici o intenţie!

Se produse o mişcare în tufişuri şi lupul se aruncă spre Torak. Torak strânse puiul în braţe şi simţi mica inimă bătând ca un ciocănel.

Omul nu-l observă. O auzise pe Renn strecurându-se în spatele lui.

— Se furişează ca un şarpe, nu-i aşa? mârâi el şi se întoarse clătinându-se şi fluturând cuţitul în faţa ei.

Renn bătu în retragere, dar asta nu făcu decât să-l înfurie şi mai rău.

— Le vrea în apă? ţipă el smulgând arcurile şi tolbele de pe ramuri şi ţinându-le deasupra cursului de apă. Vrea să vadă înotând frumoasele săgeţi şi lucioasele arcuri?

Rămasă fără grai, Renn neagă din cap.

— Atunci ei azvârlă cuţitele şi securile repede sau merg în apă!

Amândoi ştiau că nu aveau de ales, aşa că aşezară armele care le mai rămăseseră la picioarele lui şi acesta le înghesui degrabă sub pelerină.

— Ce vrei să facem? întrebă Torak, cu inima bătându-i tot atât de repede ca a lupului.

— Plecaţi! mugi omul. Drumeţul le-a spus! Narik le-a spus! Şi furia lui Narik e teribilă!

Atât Renn, cât şi Torak priviră în jur după Narik, oricine ar fi fost, dar nu văzură decât copacii uzi şi ceaţa.

— O să plecăm, zise Renn, privindu-şi arcul din pumnul uriaş.

— Dar nu în susul văii! Pe-acolo! Făcu un gest către o latură a viroagei.

— Dar nu putem merge pe acolo, zise Renn, e prea abrupt…

— Şi fără trucuri! mugi Drumeţul aruncând tolba ei în apă.

Ea ţipă şi sări să o prindă, dar Torak o apucă de braţ.

— E prea târziu, i se adresă el. S-a dus.

Cursul de apă era mai adânc şi mai rapid decât părea.

Tolba pe care o îndrăgea atât dispăruse.

Renn se întoarse spre Drumeţ.

— Noi am făcut ce ai spus! Tu n-ar fi trebuit să faci asta!

— O, da, el a făcut, zise Drumeţul cu un rânjet negru, fără dinţi. Acum ei ştiu că nu glumeşte!

— Hai, Renn, zise Torak. Să facem ce spune el.

Furioasă, Renn îşi luă desaga.

Dacă până acum călătoria fusese grea, acum era şi mai rău. Drumeţul mergea cu paşi mari în urma lor, forţându-i aproape să fugă în sus, pe poteca pietroasă făcută de elani, ceea ce-i determina ca uneori să se caţere pe mâini şi genunchi. Renn mergea înainte cu chipul împietrit, plângând după tolbă. Curând, lupul începu să rămână în urmă.

Torak se întoarse pentru a-l ajuta, dar Drumeţul tăie aerul la numai un deget de faţa lui.

— Mai departe! strigă el.

— Am vrut doar să-l car…

— Mai departe!

Renn interveni:

— Eşti din clanul Vidrei, nu-i aşa? Recunosc tatuajul.

Drumeţul o privi fix.

— A fost din clanul Vidrei, mormăi Drumeţul apucându-se de ceafă, unde pielea ca o crustă era tatuată cu linii şerpuite albastre-verzui.

— De ce i-ai părăsit? întrebă Renn, care părea că face eforturi supraomeneşti pentru a uita de tolbă şi a şi-l face prieten, cu scopul de a rămâne în viaţă.

— N-a părăsit, zise Drumeţul. Vidrele l-au părăsit pe el. Răsucind o aripă a porumbelului, o supse între gingiile fără dinţi, împreună cu o bucată generoasă de noroi.

Torak se clătină. Renn se înverzi.

— Drumeţul făcea vârfuri de lance, rosti el cu gura plină de putreziciune, şi cremenea a zburat spre el şi l-a muşcat de cap. Scoase un lătrat ce voia să fie un hohot de râs, împroşcându-i

pe amândoi. Muşcătura nu s-a vindecat, a fost cusut şi din nou i-a fost rău. La sfârşit i s-a scos ochiul şi un corb l-a mâncat. Ha! Ha! Corbilor le plac ochii.

Apoi chipul i se încruntă şi-şi dădu un pumn în cap.

— Ah, dar durerile, durerile! Toate vocile urlând, sufletele luptând în capul lui! De asta Vidrele l-au alungat!

Renn înghiţi în sec.

— Unul din clanul meu a pierdut un ochi în acelaşi fel, zise ea. Clanul meu e prieten cu Vidrele. Noi… noi nu-ţi facem niciun rău.

— Poate, zise Drumeţul scoţând un os din gură şi băgându-l cu grijă sub pelerină. Totuşi, îl aduc cu ei. Deodată se opri şi scrută colinele. Drumeţul a uitat. Narik îi cere alune de pădure! Acuma, unde s-au dus alunii!

Torak îl săltă pe lup mai strâns în braţe.

— Răul pe care crezi tu că-l aducem cu noi! zise el. Vrei să spui…

— Ei ştiu ce vrea el să spună, zise Drumeţul. Ursul demon, demonul urs. Şi Drumeţul le-a spus să nu-l cheme.

Torak se opri.

— Cui i-ai spus? Vrei să zici… pribeagului şchiop? Cel care a creat ursul?

O împunsătură de cuţit îi aminti să continue să se mişte.

— Şchiopul, da, sigur! Deşteptul, întotdeauna după demoni să-i îndeplinească poruncile. Alt râs lătrat: Băiatul Lup nu ştie de demoni, nu-i aşa? Nu ştie nici ce sunt ei! A, da, Drumeţul poate întotdeauna să spună.

Renn părea surprinsă. Torak îi evită privirea.

— Drumeţul ştie despre ei, continuă omul scrutând mai departe colinele, în căutare de aluni. O, da! înainte de a fi muşcat de cremene şi el a fost un om deştept. Ştia că, dacă mori şi-ţi pierzi sufletul-nume, atunci eşti o fantomă şi uiţi cine eşti. Drumeţului întotdeauna i-a fost milă de fantome. Dar dacă-ţi pierzi sufletul-clan, atunci ceea ce rămâne e un demon.

Aplecându-se în faţă, îl sufocă pe Torak cu rafala respiraţiei lui împuţite.

— Gândeşte-te la asta, băiete Lup. Fără sufletul-clan, eşti demon. Puterea brută a nanuakului, dar fără sentimentele de clan pentru a o îmblânzi; doar furie că ţi-a fost luat ceva. Iată de ce urăsc ei tot ce e viu.

Torak ştia că Drumeţul spune adevărul. Simţise această ură el însuşi. Îi ucisese tatăl.

— Ce spui de şchiop? întrebă el răguşit Cel care a prins demonul şi l-a înlănţuit în urs? Cum îl chema?

— A! exclamă Drumeţul făcând un gest către Torak pentru a se mişca. Atât de inteligent atât de deştept!

Pentru început voia doar demoni mici, spintecătorii şi alergătorii. Dar ei nu sunt niciodată destul de puternici pentru el, tot timpul doreşte mai mult. Aşa că apoi i-a chemat pe muşcători şi pe vânători. Tot n-a fost destul. Rânji, învăluindu-l pe Torak într-o altă rafală de respiraţie de stârv. La urmă, şopti el, a convocat un elemental.

Lui Renn i se tăie respiraţia.

Torak era uluit.

— Asta ce mai e?

Drumeţul râse.

— A, ea ştie! Fata Corb ştie!

Renn întâlni privirea lui Torak. Ochii ei erau foarte negri.

— Cu cât e mai puternic sufletul, cu atât mai puternic e demonul. Îşi umezi buzele. Un elemental ia fiinţă când ceva extrem de puternic moare – ceva ca o cascadă sau ca un fluviu de gheaţă – şi sufletele sunt împrăştiate. Elementalul este cel mai puternic demon dintre toţi.

Lupul scăpă din braţele lui Torak şi dispăru printre ferigi. „Un elemental”, gândi Torak năuc.

Dar discuţia aceasta despre demoni l-a supărat din nou pe Drumeţ.

— Ah, cât de mult îi urăsc pe cei vii, gemu el legănându-se dintr-o parte în alta. Prea luminos, prea luminos, toate sufletele strălucitoare, strălucitoare! Doare!

Doare! E vina lor, a băiatului Lup şi al fetei Corb. Ei l-au adus cu ei în frumoasa vale a Drumeţului!

— Dar aproape am ieşit din valea ta, zise Renn.

— Da, uite, zise şi Torak, suntem aproape de vârf…

Drumeţul nu putea fi calmat.

— De ce au făcut asta? strigă el. De ce? Drumeţul nu le-a făcut niciodată rău! Învârtind arcurile deasupra capului, le apucă de la ambele capete, ca şi cum voia să le rupă în două.

Asta era prea mult pentru Renn.

— Să nu îndrăzneşti! strigă ea. Să nu îndrăzneşti să-mi distrugi arcul!

— Înapoi, urlă Drumeţul, sau el le frânge ca pe nişte aripi!

— Lasă-le jos! ţipă Renn sărind la el şi încercând zadarnic să ajungă la arc.

Torak trebuia să acţioneze repede. Desfăcu iute punga cu merinde, apoi întinse palma.

— Alune de pădure, strigă el. Alune de pădure pentru Narik!

Efectul fu instantaneu.

— Alune de pădure! murmură Drumeţul. Dând drumul arcurilor pe pietre, înhăţă alunele din mâna lui Torak şi se aşeză pe vine. Apoi scoase o piatră de sub pelerină şi începu să le spargă. Hmm! Bune şi dulci. Narik va fi încântat.

În linişte, Renn recuperă arcurile şi le şterse de umezeală. I-l oferi lui Torak pe al lui, dar el nu-l luă.

Se uita fix la piatra pe care o folosea Drumeţul pentru a sparge alunele.

— Cine e Narik? întrebă el, disperat să-l ţină pe Drumeţ de vorbă, pentru a putea să vadă piatra mai de aproape. E prietenul tău?

— Drumeţul poate să-l vadă destul de bine, mormăi el. Băiatul Lup de ce nu poate? Ceva în neregulă cu ochii lui?

Băgându-şi mâna sub pelerină, scoase un şoarece cafeniu râios. Ţinea strâns între lăbuţe o jumătate de alună şi ridică privirea, ţâfnos pentru că a fost deranjat.

Torak clipi. Şoarecele strănută şi se înapoie la mâncarea lui.

Cu delicateţe, Drumeţul mângâie micul spate cocoşat cu degetul lui murdar.

— O, copilul găzduit de Drumeţ.

Piatra era acum abandonată pe pământ. Aproximativ de

mărimea palmei lui Torak: o gheară ascuţită şi curbată – făcută din piatră neagră şi strălucitoare.

Unde a existat o gheară de piatră, poate exista şi un dinte de piatră? Torak îi aruncă o privire lui Renn. Şi ea o văzuse. Şi din expresia ei, se vedea că se gândea la acelaşi lucru. „Mai veche decât orice, muşcătura pietrei.” Cel de al doilea fragment din nanuak.

— Piatra aia, rosti Torak cu grijă. Ar putea Drumeţul să-mi spună de unde o are?

Drumeţul ridică zăpăcit capul, încetând să mai mângâie şoarecele. Apoi chipul i se crispă.

— Gura de piatră, zise el. Vreme lungă, vreme rea. Se ascunde. Vidrele l-au alungat, dar încă n-au găsit frumoasa lui vale.

Torak şi Renn schimbară din nou priviri. Să îndrăznească să înfrunte alt acces de furie?

— Creatura de piatră, începu Torak. Are dinţi de piatră în gura de piatră?

— Sigur că da, mârâi Drumeţul. Altfel cum ar putea să mănânce?

— Noi unde putem s-o găsim? întrebă Renn.

— Drumeţul a spus deja! în gura de piatră.

— Şi unde e creatura cu gură de piatră?

Deodată, chipul Drumeţului se lungi şi el păru foarte obosit.

— Loc rău, şopti el. Foarte rău. Pământ ucigaş, care soarbe şi înghite. Peste tot supraveghetori. Vă văd, dar voi nu-i vedeţi. Nu înainte de a fi prea târziu.

— Spune-ne cum să-l găsim, zise Torak.

19

— Totuşi, cum ar putea să existe o creatură din piatră? întrebă Renn. Era în toane rele de când îşi pierduse tolba.

— Nu ştiu, răspunse Torak pentru a zecea oară.

— Şi ce fel de creatură e asta? Mistreţ? Linx? Ar fi trebuit să întrebăm.

— Probabil că nu ne-ar fi spus.

Renn îşi puse mâinile în şold, clătinând din cap.

— Am făcut tot ce-a spus. Am mers timp de două zile întregi. Am traversat trei văi. Am urmat cursul râului indicat de el. Încă nimic. Cred că a încercat să-şi bată joc de noi.

Acelaşi gând îi trecuse prin cap şi lui Torak, dar nu avea intenţia să accepte. În cele două zile, ceaţa nu se risipise. Ceva nu era în regulă. Totul în legătură cu acest loc era greşit.

După o îndelungată muncă de convingere, Drumeţul le-a returnat şi restul armelor şi i-a trimis în drumul lor. Urmând indicaţiile lui, au părăsit „cursul de apă de la poalele dealului pietros şi cenuşiu” şi au urcat pe partea care şerpuia spre vârf. Avea un aspect mohorât şi ameninţător. Mesteceni fantomatici se conturau în ceaţă. Ici-colo se vedea strălucirea stâncii goale, unde dealul fusese erodat. Singurul sunet era „tac-tac-ul “ca al unui ciocănel, scos de o ciocănitoare ce-şi alunga rivalii.

— Nu ne vrea aici, zise Renn. Probabil că am luat-o pe un drum greşit.

— Dacă ar fi fost aşa, lupul ne-ar fi spus.

Renn arăta neîncrezătoare.

— Tot mai crezi în asta?

— Da, răspunse Torak. Cred. De fapt, dacă nu ne-ar fi condus el în Valea Drumeţului, n-am fi văzut gheara de piatră şi n-am fi ştiut nimic despre vreun dinte de piatră.

— Poate. Dar eu tot mai cred că am ajuns prea departe spre răsărit. Ne-am apropiat prea mult de Munţii înalţi.

— Cum poţi să spui asta, când nu putem vedea nici la zece paşi mai departe?!

— Pot să simt Aerul acesta îngheţat vine de pe fluviul de gheaţă.

Torak se opri şi o privi.

— Care fluviu de gheaţă?

— Cel de la poalele munţilor.

Torak scrâşni din dinţi. Obosise să fie mereu cel care nu ştie nimic.

Urcară în tăcere şi curând ciocănitoarea rămase în urmă. Pe Torak îl deranja zgomotul pe care-l făceau: scârţâitul desagii lui, scrâşnetul pietricelelor când Renn făcea efort să înainteze. Putea să simtă cum stâncile ascultă, cum copacii se răsucesc avertizându-i în tăcere să se întoarcă.

Deodată Renn se răsuci şi se repezi spre el.

— Am înţeles greşit! gâfâi ea, cu ochi speriaţi larg deschişi.

— Ce vrei să spui?

— Drumeţul n-a vorbit niciodată despre vreo creatură de piatră! Noi am fost cei care am spus asta. El tot timpul vorbea despre o gură de piatră!

Apucându-l de braţ, îl trase în sus pe deal.

Apoi, terenul se netezi şi poteca se termină. Torak ajunsese într-un punct mort, în ceaţa care se învălătucea. Când realiză ce se afla în faţă, în suflet i se instală groaza.

Deasupra lor se ridica dominantă o stâncă cenuşie, ca un nor de furtună. La picioarele ei, păzită de un copac solitar de tisă, se deschidea o peşteră întunecată ca o gură ce ţipa, fără a scoate niciun sunet: o gură de piatră larg deschisă.

***

— Nu putem intra acolo, se împotrivi Renn.

— Trebuie să intrăm… să intru, sublinie Torak. Aceasta e

gura de piatră despre care vorbea Drumeţul. E locul unde a găsit gheara de piatră. E locul unde eu trebuie să găsesc dintele de piatră.

De aproape, gura grotei era mai mică decât au crezut la început: un semicerc umbrit, care nu îi trecea de umăr. Îşi puse mâna pe buza pietrei şi se aplecă să se uite înăuntru.

— Ai grijă, îl avertiză Renn.

Podeaua grotei se înclina în pantă. Frigul năvălea dinspre ea: un curent tăios de aer, ca respiraţia unei creaturi străvechi, ce nu văzuse niciodată soarele. „Loc rău, a spus Drumeţul. Loc foarte rău. Pământ ucigaş care soarbe şi înghite. Peste tot supraveghetori."

— Nu mişca mâna, zise Renn de alături.

Ridicând privirea, văzu cu o tresărire că degetele lui erau la o depărtare de un fir de păr de o mână mare şi turtită, ce fusese adânc săpată în piatră. Îşi trase mâna.

— E un avertisment, şopti Renn. Vezi cele trei dungi de deasupra degetului mijlociu? Acestea sunt liniile puterii, care te apără de rău. Se aplecă mai aproape. E veche. Foarte veche. Nu putem intra, înăuntru e ceva.

— Ce? întrebă Torak. Ce e înăuntru?

Ea dădu din cap.

— Nu ştiu. Poate o poartă spre Lumea de Dincolo. Probabil că a fost foarte rău pentru cineva, dacă a simţit nevoia să sculpteze mâna aceea.

Torak reflectă la cele spuse de ea.

— Nu cred că am de ales. Mă duc. Tu rămâi aici.

— Nu. Dacă te duci tu, merg şi eu…

— Lupul nu poate veni cu mine, nu ar putea suporta mirosul. Stai aici cu el. Dacă voi avea nevoie de ajutor, te chem.

A avut nevoie de câtva timp, dar cu cât argumenta mai mult, cu atât era mai convins de dreptatea lui.

Fu gata după ce lăsă arcul şi tolba sub copacul de tisă, împreună cu desaga, sacul de dormit şi burduful de apă; după care îşi desprinse securea de la cingătoare. Numai cuţitul u va putea fi de un oarecare ajutor în întuneric. În final, tăie pentru

pui o lesă din piele netăbăcită. Lupul se agită şi se repezi la el, până ce Torak reuşi să-i explice că trebuie să rămână cu Renn, care rezolvă problema scoţând o mână de boabe de merişor uscate din punga ei cu merinde. Dar Torak nu reuşi să găsească o cale pentru a-i spune lupului că se va întoarce. În graiul lupilor nu exista timpul viitor.

Renn îi dădu o rămurică de scoruş pentru a-l proteja şi una din mănuşile ei cu un deget din piele de somon, prinsă cu un şnur.

— Adu-ţi aminte, zise ea, dacă găseşti dintele de piatră nu-l atinge cu mâinile goale. Şi ar fi mai bine să-mi laşi mie punga cu ochii râului.

Avea dreptate. Era imposibil să-şi dea seama ce s-ar putea întâmplă dacă ar fi luat nanuakul cu el în peşteră.

Cu un sentiment ciudat că scapă de o povară nedorită, Torak îi înmână punga din piele de corb şi ea şi-o prinse la cingătoare. Lupul privea ce se întâmplă mişcându-şi urechile: „Ca şi cum, gândi Torak, punga ar fi făcut vreun zgomot “.

— Vei avea nevoie de lumină, zise Renn încântată că poate face totuşi ceva practic.

Din desaga ei scoase două torţe: măduvă de trestie decojită ce fusese înmuiată în grăsime de căprioară, apoi uscată la soare. Cu amnarul aprinse o bucăţică de scoarţă de ienupăr ce servea drept iască şi una din torţe pâlpâi prinzând viaţă: o flacără strălucitoare, clară, reconfortantă. Torak se simţi extrem de recunoscător.

— Dacă ai nevoie de ajutor, zise ea îngenunchind şi îmbrăţişându-l pe lup, pentru a-l face să înceteze să mai tremure, strigă. Vom veni în goană.

Torak dădu din cap. Apoi se aplecă şi pătrunse în gura de piatră.

***

Bâjbâind, atinse peretele. Îl simţi subţire, ca o carne moartă.

Se târâ mai departe, pipăind drumul cu picioarele. Torţa tremură şi flacăra se micşoră până ajunse doar o licărire. Din întuneric emana duhoare, înţepându-i nările.

După câţiva paşi şovăielnici, ajunse la o stâncă. Aici gura peşterii se îngusta ca un esofag. A trebuit să se întoarcă pe o parte pentru a se strecura prin spărtură. Închizând ochii, pătrunse înăuntru. Se simţea ca şi cum ar fi fost înghiţit. Nu putea să respire. Şi continuă să se gândească la greutatea stâncii ce-l apăsa…

Aerul se răci. Se afla tot într-un tunel, dar acesta era mai larg şi cotea în unghi ascuţit spre dreapta. Aruncându-şi privirea înapoi, văzu că lumina zilei dispăruse şi, odată cu ea, Renn şi lupul.

Duhoarea deveni mai puternică, pe măsură ce înainta prin tunel, dar nu auzi nimic decât propria respiraţie şi nu văzu nimic decât frânturi de piatră roşie scânteietoare.

Un curent îngheţat năvăli dinspre stânga şi Torak aproape îşi pierdu echilibrul. Pietricelele de sub picioare huruiră, apoi se instală din nou liniştea.

Peretele din stânga dispăruse. Se afla pe o muchie îngustă ieşită în afară, în întuneric. De departe, de jos, ajungea la el sunetul unei ape picurând şi stârnind ecoul. Dacă ar aluneca, s-ar prăvăli peste margine.

Încă o cotitură, de data aceasta spre stingă, şi o piatră i se rostogoli de sub picior. Cu un ţipăt se apucă cu mâna de ceva, revenind la timp în poziţie verticală.

La ţipătului său, ceva se mişcă.

Îngheţă.

— Torak? răsună vocea lui Renn în depărtare.

Nu îndrăzni să răspundă. Indiferent ce se mişcase, acum se liniştise: dar era o linişte cumplită, tensionată. Ştiau că e acolo. „Supraveghetori peste tot. Ei te văd, dar tu nu-i vezi. Nu înainte de a fi prea târziu.”

Făcu efort să înainteze. În jos, mereu mai jos. Duhoarea venea spre el în valuri. „Respiră pe gură “, zicea o voce în mintea lui. Asta era ceea ce el şi Pa obişnuiau să facă atunci când ajungeau într-un loc unde vreun animal ucis duhnea a hoit sau într-o peşteră infestată de lilieci. Încercă acest remediu şi duhoarea deveni suportabilă, deşi tot îi mai ataca ochii şi gâtul.

Brusc terenul se netezi şi Torak simţi cum spaţiul se lărgeşte în jurul lui. O lumină slabă venea de undeva, deoarece se trezi într-o cavernă vastă, plină de umbre. Gazele rău mirositoare aproape îl sufocau. Se afla în adâncul pământului, care picura şi duhnea.

Muchia pe care continua să meargă se termină şi podeaua ce urma avea o cocoaşă ciudată. În mijlocul cavernei, o piatră mare, cu vârful teşit, strălucea ca gheaţa, dar neagră. Arăta ca şi cum n-ar fi fost atinsă de mii de ierni. Chiar şi de la o depărtare de douăzeci de paşi, Torak putea să-i simtă forţa.

Aici găsise Drumeţul gheara de piatră. Pentru aceasta a fost sculptată mâna de la gura peşterii. Asta păzeau Supraveghetorii: o poartă spre Lumea de Dincolo.

Torak nu mai putu să facă niciun pas. Era ca atunci când se trezea dintr-un somn greu şi până şi să mişte un deget i se părea imposibil.

Pentru a-şi face curaj, îşi puse mâna liberă pe mânerul cuţitului. Legăturile din tendoane se simţeau uşor calde, dându-i curaj să coboare pe pardoseala peşterii.

Făcând aceasta, ţipă de dezgust. Podeaua se lăsă sub încălţările lui: o moliciune rău mirositoare îl trăgea în jos. „Pământul ucigaş care soarbe şi înghite…”

Ţipătul lui făcu ocolul pereţilor şi departe, deasupra, auzi o mişcare uşoară. Ceva întunecat se desprinse din tavan şi se prăvăli peste el.

Nu era niciun loc unde să te ascunzi; nicăieri unde să fugi. Moliciunea îi atrăgea încălţămintea ca nisipul mişcător. O aterizare grăbită plină de duşmănie şi obiectul se afla pe el: o blană unsuroasă îi înfunda gura şi nasul, nişte gheare ascuţite îi smulgeau părul. Mârâind de groază, începu să dea în atacatorul tăcut în sfârşit acesta se înălţă cu un fâşâit Dar Torak era conştient că n-a dispărut Supraveghetorul venise special să afle ce e el. Odată ce a aflat a plecat.

Dar ce era? Un liliac? Un demon? Cât de mulţi se mai aflau acolo?

Torak se mişcă însă cu greutate înainte. Cam la jumătatea distanţei până la piatră, făcu un pas greşit şi căzu. Duhoarea

era de nesuportat. Bălăcindu-se în bezna sufocantă, nu putea să vadă, nu putea să gândească. Chiar şi torţa devenise neagră – o flacără neagră pâlpâind deasupra lui…

Se ridică apoi clătinându-se şi scuturându-se pentru a se elibera, ca un înotător gâfâind după aer. Se mai linişti. Flacăra neagră ardea acum din nou şi era galbenă.

Ajunse la piatră. Pe vârful neted şi străvechi, şase gheare de piatră fuseseră aranjate în spirală, cu un loc gol, locul de unde Drumeţul o smulsese pe a şaptea, în centru, se afla un singur dinte negru, de piatră.

„Mai veche decât orice, muşcătura pietrei.” Al doilea fragment din nanuak.

Sudoarea îi aluneca pe spinare. Se întrebă ce puteri va elibera dacă-l va atinge.

Întinse mâna, apoi şi-o retrase brusc, amintindu-şi avertismentul lui Renn. „Nu atinge nanuakul cu mâinile goale.”

Unde era mănuşa? Probabil că a pierdut-o.

Lumină în jur cu torţa, băgându-şi mâna în movila duhnitoare. Din nou îl cuprinse ameţeala. Din nou se întunecă flacăra…

Găsi mănuşa tocmai la timp, legată la cingătoare. Trăgându-şi-o pe mână, se întinse după dinte.

Torţa sclipi pe zidul peşterii din spatele pietrei şi scoase la iveală strălucirea a mii de ochi.

Cu mâna suspendată deasupra dintelui, mişcă încet flacăra înainte şi înapoi. Astfel prinse în raza ei strălucirea lichidă a ochilor. Pereţii mişunau de supraveghetori. Oriunde ajungea lumina, unduiau şi săltau ca o carcasă ciuruită de viermi. Dacă va lua dintele, vor năvăli peste el.

Ce urmă se petrecu fulgerător.

De sus veni lătratul ascuţit şi alarmat al lupului. Renn ţipă:

— Torak! Vine!

Supraveghetorii se agitau în jurul lui.

Torţa se stinse.

Ceva îl lovi în spate şi căzu în faţă, pe piatră. Renn ţipă din nou.

— Torak! Ursul!

20

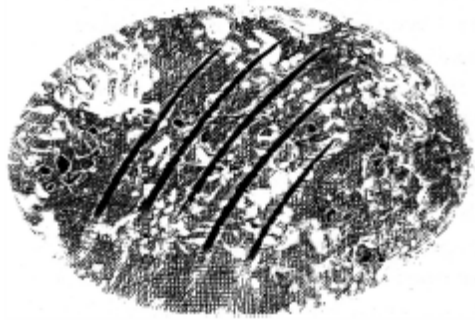

Apucând tolba lui Torak, Renn fugi spre marginea potecii şi se împiedică de o rădăcină împrăştiind săgeţile în noroi. Panica o copleşea. „Ce să fac? Ce să fac? “

Cu doar câteva clipe mai devreme, ea se plimba în sus şi în jos pe potecă, un stol de cintezoi verzi ciuguleau boabele roz şi zemoase ale copacului de tisă, iar lupul trăgea de lesă scoţând mormăieli lătrate, pe care Torak le-ar fi înţeles, dar ea le găsea doar îngrijorătoare.

Apoi cintezoii zburară ciripind şi ea îşi aruncă privirea spre poalele dealului. O breşă în ceaţă îi oferi o viziune clară: văzu râul curgând grăbit pe lângă un pâlc de molizi şi un bolovan mare şi negru ghemuit alături. Apoi bolovanul s-a mişcat

Încremenită de groază, privi ursul înălțându-se pe labele dinapoi, devenind astfel mai înalt decât molizii. Capul uriaş se legăna în timp ce adulmeca aerul. Prinse mirosul ei şi se lăsă înapoi pe cele patru labe.

Atunci a alergat la peşteră şi a strigat, avertizându-l pe Torak, dar fără să primească niciun răspuns, doar ecoul.

Acum, că revenise ceaţa, îşi căuta bâjbâind săgeţile imaginându-şi-l pe urs urcând dealul spre ea. Ştia cât de rapid se pot mişca urşii: va fi aici în câteva clipe.

Peretele stâncii era prea abrupt pentru a se căţăra pe el; şi, în afară de asta, nu-l putea părăsi pe lup. Singura soluţie era deci peştera. Dar fiecare părticică din ea ţipa să nu intre. Ar fi prinşi în capcană ca nişte iepuri şi nu vor ieşi niciodată de

acolo.

Smuciturile disperate din lesă ale lupului îi frânseră panica. O trăgea spre peşteră şi, ca un fulger, realiză că animalul are dreptate. Torak e înăuntru. Vor lupta împreună.

Intră trăgând după ea desagile şi sacii de dormit, întunericul o orbi. Alergă pe piatra solidă, lovindu-se la cap.

După o căutare pe nerăsuflate, descoperi că peştera se îngusta ajungând doar la o despicătură. Lupul trecuse deja, trăgând de ea să-l urmeze. Se întoarse într-o parte şi se strecură pieziş – repede, repede – apoi căzu în genunchi şi reuşi să tragă după ea prin spărtură toate uneltele.

În timp ce trăgea înăuntru desagile, arcurile şi tolba, simţi un licăr de speranţă. Poate că spărtura era prea îngustă pentru urs? Poate că astfel l-ar fi ţinut…

Burduful cu apă îi fu smuls din mână cu o forţă care o trânti peste spărtură şi simţi durerea străbătându-i umărul. În panica ei se căţără pieziş într-o scobitură, trăgând lupul după ea.

„Ursul nu poate să se mişte atât de repede “, gândi ea amorţită.

Un mormăit grav răsuna în toată grota. I se făcu pielea de găină.

„Nu poate pătrunde prin spărtură, îşi spuse ea Stai liniştită. Stai foarte, foarte liniştită.”

Din străfundurile peşterii se auzi un strigăt.

— Renn!

Era Torak, cerând ajutor, sau venea să o ajute el pe ea? Nu putea să spună. Nu putea să strige. Nu putea să facă nimic, decât să se ghemuiască în scobitură împreună cu lupul, conştientă totuşi că era prea aproape de despicătura prin care intrase – doar la doi paşi – şi fără să mai aibă putere de a se mişca O forţă o reţinea acolo. Nu-şi putea lua ochii de la fâşia îngustă de lumină.

Dar lumina zilei păli.

Ştiind că era cel mai rău lucru ce putea să-l facă, Renn se aplecă şi se uită atentă prin spărtură. Sângele îi bătea în tâmple. O porţiune dintr-o blană neagră fluturând în adierea

abia simţită; o fulgerare de gheare lungi şi pline de cruzime scânteind de sânge negru.

Un răcnet zgudui peştera. Gemând, Renn îşi apăsă pumnii pe urechi, în timp ce răcnetul răzbătea prin ea, mereu, mereu, până ce avu impresia că îi va plesni capul…

Linişte: tot atât de cumplită ca şi răcnetul. Luându-şi mâinile de la urechi, auzi şoaptele prafului. Lupul gâfâind. Nimic altceva.

Încet, îngrozită de ceea ce făcea, se târâ spre despicătură, trăgând puiul şovăielnic după ea.

Văzu din nou lumina zilei. Peretele cenuşiu al stâncii. Copacul de tisă cu bobiţele împrăştiate sub el. Niciun urs.

Un mormăit cutremurător: atât de aproape, că-i auzi pocnitura fălcilor ude şi mirosi duhoarea de măcel. Apoi lumina zilei dispăru din nou şi un ochi se fixă în ochii ei. Mai negru ca bazaltul, străbătut de flăcări, o atrăgea, o voia.

Ea se înclină înainte.

Lupul o prinse cu ghearele de spate, rupând vraja, astfel încât ea se dădu înapoi chiar în momentul în care ghearele mortale sfâşiau pământul exact unde fusese îngenuncheată.

Ursul răcni din nou. Ea se ghemui din nou în scobitură. Apoi auzi sunete noi: zornăit de pietre, geamătul unui copac muribund. În furia lui, ursul zgâria la gura peşterii, scoţând tisa din rădăcini şi aruncând-o departe.

Scâncind, se strânse şi mai mult în scobitură.

Lângă umărul ei, stânca se mişcă. Cu un ţipăt sări înapoi.

De pe partea cealaltă auzi pietrele sfărmându-se şi ursul azvârlind pământul. Realiză ce se întâmplă. Stânca aceea care forma această parte a spărturii nu era o parte din peşteră aşa cum a crezut, ci mai curând o limbă de stâncă ieşind afară din pământ. Ursul zgâria la baza ei: încercând să-i scoată afară, ca pe nişte furnici de pădure dintr-un cuib.

Sudoarea îi curgea şiroaie. Se uită la lup.

Şocată, descoperi că acesta nu mai era un pui. Ţinea capul plecat şi ochii fixaţi asupra obiectului din spatele despicăturii. Buzele lui negre erau ridicate într-un rânjet ce-i dezgolea nişte colţi albi formidabili.

Încercă să se îmbărbăteze.

— Nu ca pe nişte furnici de pădure, şopti ea.

Sunetul vocii îi dădu curaj.

Dezlegă lesa pentru a elibera lupul: poate că el va reuşi să scape, chiar dacă ea şi Torak nu. Apoi îşi căută arcul pe bâjbâite. Atingerea lemnului de tisă, rece şi neted, îi dădu puteri. Se ridică în picioare.

„Concentrează-te asupra ţintei, îşi spuse ea, aducându-şi aminte de nenumăratele lecţii pe care i le predase Fin-Kedinn. E cel mai important lucru. Trebuie să te concentrezi atât de intens, încât să faci o gaură arzândă în ţintă… Şi ţine-ţi relaxat braţul cu care tragi, nu-l încorda. Forţa vine din spatele tău, nu din braţ… “

— Paisprezece săgeţi, zise ea. Trebuie să reuşesc să-l ating cu câteva, înainte de a mă prinde.

Păşi afară din scobitură şi se pregăti.

***

Torak lovea în supraveghetorii ce mişunau pe el.

Ghearele îi zgâriau faţa şi i se agăţau în păr. Aripi urât mirositoare îi înăbuşeau gura şi nasul. Reuşi să-şi tragă pe mână mânuşa lui Renn şi se întinse după dintele de piatră. Era mai greu decât se aşteptase. Smulse mănuşa cu dinte cu tot şi o băgă în gulerul pieptarului.

— Renn! strigă el retrăgându-se de lângă piatra cea mare. Strigătul lui fu înăbuşit de aripile fără pene.

Ieşind afară prin duhoare se lovi de ceva, pentru că torţa se stinsese şi el nu putea să-şi vadă nici mâna în faţa ochilor.

De undeva de deasupra, foarte slab, se auziră urletele înnebunite ale lupului. „Unde eşti? Pericol! Pericol!”

Merse cu greu în direcţia sunetului, cu supraveghetorii mişunând deasupra lui şi trăgându-l în jos, în duhoare.

Imagini teribile se înghesuiră în capul lui. Lupul şi Renn zăcând morţi, la fel ca Pa. De ce i-a determinat să rămână acolo sus „în siguranţă”, când tot timpul acolo s-a aflat adevăratul pericol?

Urlând în sinea lui, îşi scoase cuţitul din teacă şi începu să taie printre supraveghetori. Aceştia părură că se ridică, pentru

a evita lama.

— A, deci vă e frică de cuţit, nu-i aşa? strigă el. Ei bine, încă o tură!

Tăie din nou în direcţia lor şi din nou se ridicară, într-un nor negru imposibil de atins.

Minerul deveni fierbinte în mâna lui. Mârâind, îşi croi cu greu drumul prin duhoare.

Îşi zgârie fluierele picioarele de piatra solidă. Ajunse la muchie.

— Vin! strigă el trăgându-se în sus şi începând să urce panta.

Un răcnet zgudui peştera, făcându-l să cadă în genunchi. Supraveghetorii se ridicară într-un nor şi dispărură.

Liniştea de după ce se stinse ultimul ecou era şi mai rea. Torak simţi stânca de sub genunchii lui; dintele de piatră pulsa în interiorul pieptarului. Se luptă să se ridice şi continuă să alerge în sus pe muchie. Era abruptă, aşa de abruptă! De ce nu se auzea niciun sunet deasupra? Ce s-a întâmplat acolo?

Şi continuă să urce, până când genunchii începură să-l doară şi respiraţia îi uscă gâtul. Apoi luă o ultimă curbă şi lumina zilei îl orbi.

Gura peşterii se afla la o depărtare de cinci paşi şi era mai largă decât şi-o amintea Spărtura prin care se strecurase la coborâre fusese lărgită şi în faţa ei stătea Renn, o siluetă mică şi dreaptă, incredibil de curajoasă, ţintind cu ultima săgeată obiectul care se contura deasupra ei.

Timp de o secundă, Torak se revăzu împreună cu Pa în noaptea atacului, pironit de răutatea ochilor bântuiţi de demon…

— Nu! strigă el.

Renn dădu drumul săgeţii. Ursul îi abătu traseul cu o mişcare a ghearelor. Dar chiar când era gata să înainteze pentru a o ucide, lupul sări din umbră, nu la urs, ci la Renn. Cu o singură muşcătură a puternicelor lui fălci, lupul smulse punga din piele de corb de la cingătoarea ei, doborând-o totodată şi pe ea pentru ca ursul să n-o poată ajunge, apoi se grăbi să iasă din peşteră. Ursul izbi pământul sfărâmându-l la

o distanţă de doar o palmă de locul unde fusese puiul.

— Lupule! strigă Torak, aruncându-se înainte.

Cu punga în gură, lupul dispăru în ceaţă. Ursul se răsuci cu o agilitate terifiantă şi alergă după el.

— Lupule! strigă din nou Torak.

Dar ceaţa îi înghiţise, lăsând partea aceea a dealului goală, să-l sfideze. Ursul plecase. La fel şi lupul.

21

— Unde eşti? Urletul disperat al lui Torak stârni ecoul pe pereţii stâncii.

„Unde eşti? “răspunseră dealurile urlând.

Vechea durere fu redeschisă în pieptul lui. Întâi Pa, acum lupul. „Te rog, nu lupul…”

Renn rămăsese la gura peşterii.

— De ce i-ai dat drumul din lesă? ţipă el.

Ea se clătină.

— A trebuit. A trebuit să-l las liber.

Plângând, Torak începu să răscolească în jur printre sfărâmături.

— Ce faci? întrebă Renn.

— Îmi caut desaga. Mă duc după el.

— Dar în curând va fi întuneric!

— Şi atunci, să stăm aici şi să aşteptăm?

— Nu! Ne recuperăm uneltele, construim un adăpost şi facem foc. Apoi aşteptăm. Aşteptăm ca lupul să ne găsească.

Torak era gata să o contrazică. Dar pentru prima oară realiză că Renn tremura. Avea o zgârietură însângerată pe obraz şi o umflătură vânătă de mărimea unui ou de porumbel deasupra celuilalt ochi.

Se simţi ruşinat. Fata ţinuse piept ursului. A avut chiar curajul să tragă în el. N-ar fi trebuit să ţipe la ea.

— Regret, zise el. N-am vrut… Ai dreptate. Nu pot să-l urmăresc prin întuneric.

Renn se aşeză greoi pe un bolovan.

— Nu mi-am imaginat că poate fi aşa de mare, zise ea. N-am crezut niciodată că ar putea fi aşa… Îşi acoperi gura cu amândouă mâinile.

Torak dezgropă o săgeată dintre dărmături. Minerul îi era rupt în două.

— L-ai atins? întrebă el.

— Nu ştiu. Nu cred că ar fi contat Săgeţile nu-l pot doborî. Dădu din cap. Acum mă urmărea pe mine şi în clipa următoare s-a luat după lup. De ce?

El aruncă minerul rupt al săgeţii.

— Mai contează de ce?

— Poate, spuse ea, aruncându-i o privire. Ai luat dintele de piatră?

Aproape uitase de el. Acum, căutându-se în interiorul pieptarului şi scoţând mănuşa, nu voia decât să scape de el. Din cauza nanuakului, lupul ar putea fi mort. Nu vor mai exista muşcături pline de atenţie dimineaţa, nu se vor mai juca de-a ascunselea şi de-a vânătoarea, nu se vor mai bucura… Torak îşi muşcă degetele, luptându-se cu groaza. Nu putea să-l piardă pe lup.

Renn luă mănuşa şi o răsuci între degete.

— Am găsit cel de-al doilea fragment din nanuak, zise ea gânditoare, şi l-am pierdut pe primul. Dar de ce l-a luat lupul?

Cu un efort, Torak îşi forţă mintea să înregistreze ce spunea. Ceva îi licări în memorie.

— Îţi aduci aminte, zise el, când am găsit ochii râului, era ca şi cum lupul putea să-i audă. Sau să-i simtă într-un anume fel.

Renn se încruntă.

— Crezi că şi ursul ar putea?

— Toate sufletele strălucitoare, strălucitoare, murmură el. Asta a spus Drumeţul. Demonii urăsc ce e viu, urăsc strălucirea sufletelor.

— Şi dacă sufletele creaturilor obişnuite sunt aşa de strălucitoare, zise Renn ridicându-se şi începând să umble încoace şi încolo, atunci cât de strălucitor – chiar orbitor –

trebuie să fie nanuakul!

— Iată de ce te-a atacat pe tine, pentru că aveai la tine ochii râului…

— Şi de aceea a luat lupul punga. Din cauză că ştia. Din cauză… se opri din mişcare şi-l privi pe Torak.

Pentru a-l atrage pe urs departe de noi. O, Torak! Ne-a salvat viaţa!

Torak păşi nesigur spre marginea potecii. Ceaţa se ridicase în sfârşit şi sub el, vastitatea codrului se contura departe spre apus. Ce şanse a avut lupul acolo, singur împotriva ursului?

— Lupii sunt mai inteligenţi decât urşii, zise Renn.

— E doar un pui, Renn. Nu are nici măcar patru luni.

— Totuşi, e călăuză. Dacă poate găsi cineva un drum, acela e el.

***

Lupul alerga printre fagi, cu vântul în urmă şi strălucitoarea, strălucitoarea piele de corb strânsă între fălci.

Departe, auzi urletul singuratic al Marelui Făr-de-Coadă.

Lupul tânjea de dorinţa de a-i răspunde, dar nu putea. Vuitul aducea spre el în rafale mirosul demonului. Îi mirosea furia şi foamea teribilă; îi auzea respiraţia neobosită şi, mai puternică decât orice, u simţea ura: ura împotriva lui şi a obiectului pe care îl ducea.

Dar lupul mai ştia, cu o bucurie intensă şi minunată, că ursul nu-l va prinde niciodată. Demonul era rapid, dar el era şi mai rapid.

Nu se mai simţea un pui ce trebuia să aştepte ca bieţii şi înceţii făr-de-coadă să-l ajungă din urmă. Era lup, alergând printre copaci în salturi rapide, şi niciodată nu va mai fi un pui slab. Se delecta cu puterea picioarelor lui şi cu spatele său lat; cu supleţea care-i permitea să se întoarcă în plină viteză pe o singură labă. O, nu, demonul nu l-ar putea prinde niciodată!

Lupul se opri să bea apă la un torent mic şi zgomotos, lăsând din gură pentru o clipă pielea de corb. Apoi o înhăţă din nou şi reveni la mersul cu paşi mari, căţărându-se astfel şi mai sus spre Marele Frig Alb, pe care îl simţise doar în somn.

Un miros proaspăt îi atrase atenţia: intrase pe terenul unei haite de lupi străini. La fiecare câţiva paşi, trecea pe lângă marcajele lăsate de ei. Trebuia să aibă grijă. Dacă îi vor descoperi mirosul, pot ataca. Când a avut nevoie să-şi împrăştie la rândul lui mirosul, a aşteptat până a ajuns la un alt mic torent repede şi l-a împrăştiat în el, în loc să marcheze un copac. Mirosul va fi spălat şi nici lupii străini, nici demonul nu-l vor simţi.

Veni întunericul. Lupului îi plăcea întunericul. În el, mirosurile şi sunetele erau mai acute, iar el putea să vadă aproape la fel de bine ca în timpul luminii.

Departe, în faţă, haita străină începu urlatul de seară. Aceasta îl întristă pe lup. Îşi aminti cu câtă bucurie obişnuia haita lui să urle, cu ce sentimente puternice se întâmpinau unul pe altul după somn. Îşi aminti cum se amuşinau, se lingeau şi îşi amestecau mirosurile; îşi aminti zâmbetele şi jocurile când se încurajau unul pe altul la vânătoare.

Deodată, pe când lupul se gândea la haita lui, începu să obosească. Simţea fiecare pas lovindu-se de pietre, ceea ce nu se întâmplase până acuma. Simţi cum durerea îi urcă în picioare. Începu să sufere.

Frica îl rodea. Deci nu putea să meargă întruna. Nu putea să continue să meargă. Era departe de Marele Făr-de-Coadă şi traversa teritoriul unei haite străine. Şi demonul îl urmărea neobosit prin întuneric.

***

Torak târâ ce mai rămăsese dintre uneltele lor într-un adăpost din ramuri de tisă, apoi izbi focul cu piciorul, trimiţând scânteile să se împrăştie spre cer. Aşteptarea era îngrozitoare. De cum s-a înserat a tot urlat. Ştia că riscă să atragă ursul, dar lupul era mai important. Unde se afla oare?

Era o noapte rece, şi înstelată şi, chiar fără să privească în sus, putea să simtă ochiul roşu al Marelui Bizon privindu-l crunt savurând cu plăcere neliniştea lui.

Renn apăru din întuneric, cărând un braţ de frunze şi scoarţă de copac.

— Ai stat mult comentă Torak sec.

— Am avut nevoie de anumite lucruri. Niciun semn de la lup?

El clătină din cap.

Renn îngenunche lângă foc şi-şi puse încărcătura pe pământ.

— Când căutam astea, am auzit sunet de corni. Corn din scoarţă de mesteacăn.

Torak se îngrozi.

— Cum? Unde?

Ea făcu un semn cu capul spre apus.

— Departe.

— Era, oare, Fin-Kedinn?

Ea încuviinţă.

Torak închise ochii.

— Am crezut că au renunţat.

— El nu renunţă niciodată, zise Renn.

Era o urmă de mândrie în vocea ei, care-l irită.

— Ai uitat că a vrut să mă ucidă? „Ascultătorul îşi dă muntelui sângele inimii sale. “

Ea se întoarse spre Torak.

— Sigur că n-am uitat! Dar sunt îngrijorată pentru ei! Dacă ursul nu e aici, atunci e acolo, unde sunt ei. Din ce alt motiv ar fi sunat Fin-Kedinn din corn?

Torak se simţi rău. Renn era îngrijorată şi aşa era şi el. Să se certe nu le era de niciun folos.

Dezlegă de la centură micul fluier din osul cocoşului de munte, pe care-l făcuse când l-a întâlnit prima oară pe lup.

— Ia-l, i-l întinse el. Acuma poţi să-l chemi şi tu pe lup.

Ea îl privi surprinsă.

— Mulţumesc.

Se aşternu tăcerea. Apoi Torak o întrebă de ce avea nevoie de ierburi.

— Pentru dintele de piatră. Trebuie să găsim un mod de a-l ascunde de urs. Dacă n-o facem, ne va lua urma.

Aşa cum îl urmăreşte pe lup “, gândi Torak. Durerea din piept se accentuă.

— Dacă frunzele de scoruş şi punga n-au putut să ascundă

ochii râului, zise el, de ce crezi că scoarţa şi pelinul pot face mai mult?

— Pentru că am să le folosesc pentru ceva mai puternic. Îşi muşcă buza. Am încercat să-mi amintesc exact ce făcea Saeunn. Ea tot timpul a încercat să mă înveţe meşteşugul vrăjitoriei şi eu tot timpul m-am dus la vânătoare, în loc să învăţ. Aş vrea să o fi ascultat.

— Eşti norocoasă că ai învăţat totuşi ceva, mormăi Torak.

— Dar ce se întâmplă dacă greşesc?

El nu răspunse. Putea să simtă cum îşi bătea joc de el ochiul roşu. Chiar dacă lupul găseşte drumul înapoi, va aduce ursul cu el, atras de ochii râului. Şi singura cale ca lupul să poată scăpa de urs ar fi să-i piardă – ceea ce ar însemna că nu va mai exista nici o şansă ca demonul să fie răpus vreodată.

Trebuia să existe o posibilitate de rezolvare, dar Torak nu putea s-o vadă.

***

Lupul obosea repede. Nu avea nici o cale de scăpare.

Până acum, demonul rămăsese suficient de în urmă cât să nu mai simtă pielea de corb, totuşi încă îi mai urmărea mirosul şi va continua s-o facă. Şi când, până la urmă, lupul va li nevoit să încetinească ritmul, deoarece labele care-l dureau îi vor impune asta, ursul îl va prinde.

Haita străină nu mai urla de mult şi plecase la vânătoare, departe în munţi. Lupului îi lipseau vocile lor. Se simţea îngrozitor de singur.

Vântul îşi schimbă direcţia şi el prinse un nou miros. Reni. Lupul nu vânase niciodată reni, dar cunoştea bine mirosul, pentru că mama lui obişnuia să-i aducă crengile ce creşteau pe capul lor, cu pielea ce atârna în zdrenţe delicioase şi bune de mestecat. Acum, în timp ce mirosea turma din valea următoare, impulsul sângelui îi strecură în membre o nouă putere şi speranţa renăscu în el. Dacă ar putea să-i ajungă…

În timp ce urca cu greu colina, bocănitul copitelor se auzea din ce în ce mai aproape. Deodată, renii năvăliră peste el în galop, cu capetele împodobite de crengi şi cu copitele late, pe măsură ce se revărsau printre fagi ca un torent rapid, de

nestăvilit.

Lupul se întoarse pe o labă şi sări printre reni, dar aceştia îl dominară când se cufundă în mirosul lor de mosc. Un mascul atacă şi lupul evită coarnele lui. O femelă fornăi la el atenţionându-l să nu se apropie de puiul ei, iar el o ocoli pentru a scăpa de copitele gata să-l sfărâme. În curând, însă, turma îşi dădu seama că el nu-i vânează şi nu-l mai băgară în seamă. Alergă în susul văii: mirosul lui fusese înghiţit de cel al turmei.

Aceasta părăsi fagii şi acum alerga prin pădurea de molizi. Stâncile deveniră mai mari, copacii mai mici; apoi copacii fură lăsaţi cu totul în urmă, când pătrunseră pe un teren neted şi pietros, cum nu văzuse niciodată.

După mirosul adus de vânt, lupul ştia că acest teren plat se întindea pe o distanţă de multe salturi în întuneric şi că dincolo de el se afla Marele Frig Alb. Ce era asta? Nu ştia. Dar undeva în spatele lui era ceea ce-l chemase încă din prima vizuină, atrăgându-l…

Departe, în urma lui, demonul mugi. Îi pierduse urma lăsată de miros! Încântat, lupul aruncă în aer punga din piele de corb şi apoi o prinse dintr-o singură mişcare.

După o vreme, alt zgomot ajunse la el. Foarte slab, dar de neconfundat: chemarea acută şi prelungă pe care o scotea Marele Făr-de-Coadă când sufla din osul de pasăre.

Apoi altul, un sunet şi mai îndrăgit: însuşi Marele Făr-de-Coadă, urlând după el! Cel mai îndrăgit sunet din pădure!

Renii continuau să alerge, dar lupul ştia că trebuie să se întoarcă şi să se îndrepte din nou spre pădure, încă nu venise vremea să ajungă la Marele Frig Alb şi la ceea ce se afla dincolo de el; trebuia să meargă înapoi şi să-l aducă aici pe Marele Făr-de-Coadă.

22

Renn era ghemuită în sacul de dormit, gândindu-se să se scoale, când Torak apăru la intrarea în adăpost, făcând-o să tresară.

— E timpul să începem, zise el, ghemuindu-se lângă foc şi întinzându-i o felie de carne de cerb uscată.

Din cearcănele de sub ochi, fata ghici că nici el nu dormise mai bine decât ea.

Se aşeză şi luă fără entuziasm o îmbucătură din masa ei de zi. Zgârietura de pe obraz se simţea fierbinte şi vânătaia de deasupra ochiului durea. Dar mai rea decât orice era groaza strecurată în suflet. Nu era numai apropierea peşterii sau teroarea ursului. Era încă ceva: ceva la care nu voia să se gândească.

— Am găsit poteca, anunţă Torak întrerupându-i şirul gândurilor.

Ea se opri din mestecat.

— Pe ce drum a luat-o?

— Spre apus, de partea cealaltă a dealului, apoi în jos într-o pădure de fagi. Se întinse şi scormoni în foc, cu faţa lui slabă ascuţită de îngrijorare. Ursul se afla chiar în spatele lui.

Renn şi-l închipui pe lup alergând prin codru, cu ursul apropiindu-se.

— Torak, zise ea, îţi dai seama că atunci când îi vom lua urma lupului, îl vom urmări de fapt şi pe urs?

— Da.

— Dacă reuşim să-l găsim…

— Ştiu, i-o reteză el, dar nu suport nesiguranţa. Am aşteptat toată noaptea şi încă nimic. Trebuie să mergem să-l găsim. Măcar, eu. Tu poţi rămâne aici…

— Nu! Sigur că vin cu tine! Vorbeam doar aşa. Privi la mănuşa de piele de somon ce atârna de stâlpul tavanului.

— Crezi că o să dea rezultate? întrebă Torak urmărindu-i privirea.

— Nu ştiu.

Vraja păruse aşa de inteligentă când i-a explicat-o ea ieri!

— Când cineva se îmbolnăveşte, îi spusese ea simţindu-se importantă, e de obicei din cauză că a mâncat ceva rău. Dar uneori şi din cauză că sufletele i-au fost ademenite de către demoni să-l părăsească. Sufletele bolnave au nevoie să fie salvate. Am văzut-o pe Saeunn făcând asta de o mulţime de ori. Îşi lega mici cârlige de prins peşte pe vârful degetelor, pentru a o ajuta să prindă sufletele; apoi bea o poţiune specială, pentru a dezlega propriile suflete, astfel încât să poată să-i părăsească trupul şi să găsească…

— Ce are asta de a face cu nanuakul?

— Tocmai voiam să-ţi spun, zise ea cu o privire liniştitoare. Pentru a le găsi, Saeunn trebuie să-şi ascundă de demoni propriile suflete.

— A! Aşa că, dacă faci şi tu ceea ce făcea ea, poţi să ascunzi nanuakul de urs?

— Da, aşa cred. Pentru a se camufla, îşi mânjea faţa cu pelin şi cu sângele pământului, apoi îşi punea o mască de scoarţă de scoruş legată cu fire de păr luate de la fiecare membru al clanului. Iată ce vreau să fac şi eu. Sau cam aşa ceva.

După asta, a făcut o cutiuţă din scoarţă de scoruş şi a uns-o cu pelin şi ocru roşu. Apoi a pus înăuntru dintele de piatră şi a legat-o strâns cu fire din părul ei şi al lui Torak.

A fost o uşurare să facă totuşi ceva, în loc să stea să se îngrijoreze în legătură cu lupul şi s-a simţit mândră de ea. Dar acum, în zorile îngheţate, îndoiala pusese stăpânire din nou pe ea. De fapt, ce ştia ea despre meşteşugul vrăjitoriei?

— Hai, rosti Torak sărind în picioare. Putem să-l urmărim destul de bine. Lumina e plăcută şi nu prea violentă.

Renn îşi aruncă privirea afară din adăpost.

— Dar ce spui de urs? Ar fi putut să piardă urma lupului şi să vină iar după noi.

— Nu cred, zise el. Cred că încă-l mai urmăreşte pe lup.

Într-un fel, asta n-o făcea să se simtă mai bine.

— Ce nu e în regulă? întrebă Torak.

Ea oftă. Ce ar fi vrut să-i spună era: „Îmi lipseşte cu adevărat clanul meu; suit îngrozită că Fin-Kedinn nu mă va ierta niciodată că te-am ajutat să scapi; cred că suntem inconştienţi de urmărim de bunăvoie ursul; am sentimentul oribil că o să ajungem să sfârşim într-un loc unde nu am vrut niciodată să merg; mi-e teamă că eu n-ar fi trebuit să fiu aici, pentru că, spre deosebire de tine, eu nu sunt Ascultătorul şi nu fac parte din profeţie, eu sunt doar Renn. Dar nu e de niciun folos să-ţi spun ceva din toate astea, pentru că tu nu te poţi gândi decât cum să-l găseşti pe lup “. Aşa că, în final, nu mai spuse decât:

— Nimic. Totul e în regulă.

Torak îi aruncă o privire neîncrezătoare şi se apucă să stingă focul.

***

Toată dimineaţa au urmat poteca din pădurea de fagi, apoi au intrat în cea de molizi, îndreptându-se spre nord-est şi urcând întruna. Ca de obicei, Renn era tulburată de abilitatea lui Torak de se lua după urme.

Părea că merge în transă, scrutând terenul cu o răbdare nesfârşită şi adesea găsind semne minuscule, pe care cei mai mulţi dintre vânătorii maturi le-ar fi ratat.

Era pe la mijlocul după-amiezii şi lumina începuse să scadă, când se opri.

— Ce este? întrebă Renn.

— Şşt! Am crezut că aud ceva. Îşi făcu mâna pâlnie la ureche. Acolo! Auzi?

Ea clătină din cap.

Pe faţa lui se aşternu un zâmbet larg.

— E lupul!

— Eşti sigur?

— Aş recunoaşte urletul lui oriunde. Haide, e sus, pe aici! arătă el spre răsărit.

Pe Renn o părăsi curajul. „Nu spre răsărit, gândi ea. Te rog, nu spre răsărit. “

În timp ce Torak urmărea sunetul, terenul deveni mai pietros, iar copacii erau foarte mici. Rămăseseră sălcii şi mesteceni înalţi doar până la brâu.

— Eşti sigur că e aici? întrebă Renn. Dacă vom continua să mergem, vom sfârşi sus, într-un pustiu mlăştinos.

Torak n-o auzea; continua să alerge. Dispăru în spatele unui bolovan şi, câteva clipe mai târziu, îl auzi strigând-o emoţionat.

Alergă în sus pe colină, ocoli bolovanul şi fu întâmpinată de un vânt îngheţat de nord. Se dădu înapoi clătinându-se. Ajunseseră chiar la marginea pădurii. Şi la marginea pustiului mlăştinos.

În faţa ei se întindea un vast ţinut neroditor, fără copaci, unde iarba neagră şi salcia pitică îmbrăţişau solul în încercarea zadarnică de a evita vântul; unde mici lacuri de turbă cafenie tremurau în mijlocul ierbii de mlaştină, zgâlţâită încoace şi-ncolo. În depărtare, o colină acoperită de grohotiş înşelător domina pustiul mlăştinos, iar în spatele ei se ridicau Munţii înalţi. Însă între colina de grohotiş şi munţi, zărindu-se doar ca o sclipire albă, se afla ceea ce o înspăimânta pe Renn cel mai tare.

Torak, desigur, nu-şi dădea seama de toate acestea.

— Renn, strigă el şi vântul îi ducea vocea departe. Aici!

Întorcându-şi privirea, văzu că băiatul stătea îngenuncheat pe malul unui pârâu îngust. Lupul era întins lângă el, cu ochii închişi şi punga din piele de corb la cap.

— E viu! ţipă Torak îngropându-şi faţa în blana cenuşie şi udă.

Lupul deschise ochii şi dădu slab din coadă. Renn păşi nesigură prin iarba neagră, spre ei.

— E epuizat, continuă Torak fără să ridice privirea, şi ud

leoarcă. A intrat în pârâu pentru a-şi camufla mirosul. A procedat inteligent, nu-i aşa?

Renn îşi aruncă privirea plină de teamă în jur.

— Şi trucul a ţinut?

— O, da, afirmă Torak. Uită-te la toate aceste fâţe de mlaştină. N-ar fi aici, dacă ursul ar fi prin apropiere.

Dorind să-i poată împărtăşi încrederea, Renn îngenunche şi scotoci prin desaga ei după o bucată de somon, pentru a i-o da lupului. Fu răsplătită cu o altă vânturare a cozii, mai puternică.

Era minunat să-l vezi din nou pe lup, dar ea se simţea neobişnuit de rău. Multe alte gânduri o copleşeau; prea multe despre care Torak nu ştia nimic.

Luă punga din piele de corb şi o desfăcu la gură, pentru a se uita înăuntru. Ochii râului erau tot în cuibul lor din frunze de scoruş.

— Da, ia-o, interveni Torak luându-l pe lup în braţe şi aşezându-l cu blândeţe pe un petic moale din iarbă de mlaştină. E necesar să o ascundem de urs chiar acum.

Renn dezlegă cutia din scoarţă de scoruş în care ţinea dintele de piatră şi deşertă în ea ochii râului; apoi o închise bine la loc şi o puse în pungă, pe care o legă la cingătoare.

— Acum va fi în siguranţă, zise Torak după ce linse cu afecţiune nasul puiului. Putem face un adăpost chiar aici, la adăpostul colinei. Fă focul şi lasă-l pe el să se odihnească.

— Nu aici, interveni repede Renn. Trebuie să ne întoarcem în pădure.

Pe acest teren pustiu şi mlăştinos, măturat de vânt, se simţea expusă, ca o omidă atârnând de un fir.

— E mai bine dacă rămânem aici, zise Torak. Arătă spre miazănoapte, spre colina de grohotiş şi spre strălucirea albă. E cea mai rapidă cale spre munte.

Renn se crispă.

— Cum? Despre ce vorbeşti?

— Aşa mi-a spus lupul. Acolo trebuie să mergem.

— Dar nu putem să ne ducem acolo, sus.

— De ce nu?

— Pentru că acolo e fluviul de gheaţă!

Torak şi lupul o priviră surprinşi, aşa că ea se trezi în faţa a două perechi de ochi de lup: unii ca ambra, ceilalţi de un cenuşiu-deschis. Asta a făcut-o să se simtă exclusă.

— Dar, Renn, zise Torak răbdător, este cel mai scurt drum spre munte.

— Nu-mi pasă! încercă să găsească un argument pe care el să-l accepte. Noi încă suntem în căutarea celui de al treilea fragment din nanuak? îţi aminteşti? „Mai rece decât orice, cea mai întunecată lumină. “N-o să-l găsim acolo, nu-i aşa? Rece va fi într-adevăr, dar altceva nu mai e acolo! Nimic decât moarte, adăugă ea pentru sine.

— Ai văzut ochiul roşu azi-noapte, interveni Torak. A urcat şi mai sus. Mai aveam doar câteva zile.

— N-ai auzit? ţipă ea. Nu putem traversa fluviul de gheaţă.

— Ba da, putem, răspunse el cu un calm terifiant. Vom găsi noi o cale.

— Cum? Avem doar un burduf cu apă şi patru săgeţi amândoi! Patru săgeţi! Şi vine iarna, iar tu ai doar îmbrăcăminte de vară pe tine!

El o privi gânditor.

— Nu de asta nu vrei tu să mergi acolo!

Ea se ridică şi se îndepărtă mândră; apoi se întoarse şi zise:

— Tatăl meu a murit pe un fluviu de gheaţă ca ăsta.

Vântul şuiera trist peste pustiul mlăştinos. Torak se uită în jos la lup, apoi înapoi la ea.

— Ninsese, continuă ea. El se afla pe fluviul de gheaţă de dincolo de lacul Axehead. O jumătate dintr-o terasă de gheaţă s-a prăvălit peste el. I-au găsit cadavrul abia în primăvara următoare. Saeunn a trebuit să îndeplinească un ritual special pentru a-i aduna sufletele la un loc.

— Îmi pare rău, zise Torak, n-am ştiut..

— Nu-ţi spun asta ca să-ţi pară rău pentru mine, i-o reteză ea. Îţi spun pentru a înţelege. Era un vânător puternic, cu experienţă, care cunoştea munţii – şi totuşi, fluviul de gheaţă l-a ucis. Ce speranţă, ce şansă crezi tu că avem noi?

23

— Stai liniştit, foarte liniştit, şopti Renn. Orice zgomot brusc şi se poate trezi.

Torak întinse gâtul şi privi terasele de gheaţă care îi dominau. Mai văzuse gheaţă şi înainte, dar nimic de felul acesta. Nu ca aceste ţancuri ascuţite ca muchiile de cuţit, viroage pline de crevase şi ţurţuri mai înalţi decât copacii. Era ca şi cum un val mare şi foarte arcuit îngheţase deodată sub atingerea Spiritului Pământului. Şi acum, privite de pe colina de grohotiş, terasele păreau doar un rid pe vastul, răvăşitul fluviu de gheaţă.

După ce l-au lăsat pe lup să se odihnească o zi întreagă lângă lac, continuară drumul peste mlaştini şi în sus prin grohotiş, unde făcură tabără într-o scobitură ce îi adăpostea de vânt. Nu era nici o urmă de urs. Poate că farmecele făcute pentru camuflare au funcţionat. Sau poate, aşa cum a subliniat Renn, ursul era la apus, vărsându-şi mânia pe clanuri şi distrugându-le.

În dimineaţa următoare, au urcat până la marginea fluviului de gheaţă şi s-au îndreptat spre miazănoapte.

Trebuia să fii inconştient să mergi pe sub terasele de gheaţă, când o avalanşă te putea surprinde în orice moment, dar ei nu aveau de ales. Drumul spre apus era blocat de un torent de apă provenită de la topirea gheţii, ce săpase o viroagă adâncă şi albastră.

Era imposibil să te mişti fără să faci zgomot. Zăpada era

îngheţată şi încălţările lor scârţâiau foarte tare. Noua pelerină din trestii a lui Torak trosnea ca frunzele uscate; chiar şi răsuflarea lui răsuna asurzitor. De jur împrejur auzeau scârţâieli stranii şi gemete ce stârneau ecoul: fluviul de gheaţă murmura în somn. Părea că nu mai avea mult până să se trezească.

În mod ciudat, lupul nu părea îngrijorat. Lui îi plăcea cu adevărat zăpada: se repezea la ea şi arunca bulgări de gheaţă în aer, apoi patina şi se oprea pentru a asculta lemingii şi şoarecii de zăpadă, mişunând prin vizuinile lor de dedesubt.

Acum se oprise să miroasă o falie de gheaţă şi s-o lovească apoi cu o labă. Şi, fiindcă ea nu răspunse, se lăsă pe toate cele patru labe şi-i ceru să se joace cu el, scheunând îmbietor.

— Şşt! şuieră Torak uitând să mai vorbească în graiul lupilor.

— Şşt, repetă şi Renn din faţă.

Străduindu-se să-l liniştească pe lup, Torak se prefăcu, aşadar, că a localizat o pradă în depărtare, şi rămase foarte liniştit, privind intens.

Lupul îl imită. Dar, pentru că nu prinse niciun miros şi niciun sunet, îşi încreţi nasul şi-şi mişcă mustăţile uitându-se la Torak. „Unde e? Unde e prada? “

Torak se întinse şi căscă. „Nu e nici o pradă “.

„Cum? Atunci de ce vânăm? “

„Stai liniştit!"

Lupul scoase un mic scheunat indignat.

— Haideţi! şopti Renn. Trebuie să traversăm înainte de căderea nopţii!

Era ger în umbra teraselor de gheaţă. Când au campat lângă lac şi-au luat toate măsurile să nu îngheţe: şi-au înfundat ciubotele cu iarbă de mlaştină, şi-au făcut mănuşi cu un deget, au făcut o pelerină din piele de somon şi dintr-un rest de piele netăbăcită, pentru Renn, şi o pelerină din mănunchiuri de trestii legate cu iarbă de mlaştină, apoi cusute cu tendoane, pentru Torak. Dar nu era de ajuns.

Şi proviziile lor se împuţinaseră: un burduf de apă, somon uscat şi carne de cerb cât pentru două zile. Torak putea să-şi

imagineze ce ar fi spus Pa. „Un drum pe zăpadă nu e o joacă, Torak. Dacă tu crezi că este, acolo vei sfârşi. “

Îşi dădea bine seama că, de fapt, nu ştia prea multe despre zăpadă. Aşa cum a spus Renn, cu obişnuita ei acurateţe fără echivoc:

— Tot ce ştiu este că zăpada face urmărirea mult mai uşoară, e bună pentru bulgări şi, dacă eşti prins într-o furtună de zăpadă, tot ce trebuie să faci este să-ţi sapi o peşteră în ea şi să aştepţi să treacă. Dar asta e tot ce ştiu eu.

Zăpada deveni mai groasă şi în curând de-abia mergeau prin troiene înalte până la coapse. Lupul rămânea în urmă, lăsându-l special pe Torak să croiască drumul, astfel ca el să poată păşi în urmele făcute de el.

— Sper că ştie drumul, comentă Renn cu voce scăzută. N-am fost niciodată atât de departe spre miazănoapte.

— Dar cine a fost? întrebă Torak.

Ea ridică din sprâncene.

— Ei bine, unii au fost. Clanurile Gheţii, de exemplu. Dar ele trăiesc la câmpie, nu pe fluviul de gheaţă.

— Clanurile Gheţii?

— Vulpile polare. Cocoşii polari. Narvalii. Desigur tu…

— Nu, zise el obosit. Eu nu. Eu nici nu…

În spatele lui, lupul scoase un mârâit alarmat, de avertizare.

Torak se întoarse şi-l văzu pe pui sărind pentru a intra sub o boltă solidă de gheaţă. Îşi aruncă privirea în sus.

— Fii atentă! ţipă el, apucând-o pe Renn şi trăgând-o sub boltă. Într-un zgomot asurzitor, fură aproape acoperiţi de zăpadă. Gheaţa tuna în jurul lor, lovindu-se, izbindu-se de zăpadă, explodând în cioburi ucigaşe, înghesuiţi sub boltă, Torak se ruga ca aceasta să nu se prăbuşească. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi fost risipiţi în zăpadă, ca nişte merişori striviţi…

Avalanşa se opri tot atât de brusc cum se stârnise.

Torak respiră puternic. Acum nu mai auzeau decât ninsoarea liniştită.

— De ce s-a oprit? şuieră Renn.

El ridică din umeri.

— Poate că s-a întors doar pe partea cealaltă, în somn.

Renn privi gheaţa adunată grămadă în jurul lor.

— Dacă n-ar fi fost lupul, acum am fi acolo, dedesubt.

Era palidă, iar tatuajul clanului ei era livid. Torak ghici că se gândea la tatăl ei.

Lupul se ridică şi se scutură, stropindu-i cu zăpada udă. Făcu apoi câţiva paşi, adulmecă îndelung şi-i aşteptă să-l ajungă.

— Haide, zise Torak. Cred că suntem în siguranţă.

— În siguranţă? mormăi Renn.

Cum ziua era pe sfârşite şi soarele călătorise tot timpul spre apus, pe un cer fără nori, în zăpadă apărură băltoace de apă, mai albastre decât orice văzuse Torak vreodată. Se făcuse din ce în ce mai cald. Cam pe la jumătatea după-amiezii, soarele ajunse la terase şi, cât ai clipi, umbrele îngheţate se transformară într-o strălucire de un alb perfect. Torak începu să transpire sub pelerina lui de trestii.

— Ia asta, rosti Renn dându-i o fâşie de lemn de mesteacăn. Fă nişte fante în ea şi leag-o peste ochi. Altfel, zăpada te va orbi.

— Am crezut că n-ai fost niciodată aşa departe spre miazănoapte.

— Eu n-am fost, dar Fin-Kedinn a fost. El mi-a vorbit despre asta.

Torak se simţi stânjenit să privească printr-o crăpătură atât de îngustă, când de fapt avea nevoie să fie atent în toate direcţiile: oricând o lespede de zăpadă sau un ţurţure gigantic putea să cadă bubuind de pe terase. Pe măsură ce se târau mai departe, băgă de seamă că Renn rămânea mereu în urmă. Asta nu se întâmplase niciodată înainte. De obicei, ea mergea mai repede decât el.

Aşteptând-o să-l ajungă, fu uimit să vadă că buzele îi erau vinete. O întrebă dacă se simte bine.

Ea negă, aplecându-se şi punându-şi mâinile pe genunchi.

— Am mers toată ziua, zise ea. Mă simt epuizată. Cred… cred că e vorba de nanuak.

Torak se simţi vinovat. Fusese atât de concentrat să nu

trezească fluviul de gheaţă, încât a uitat că în tot acest timp ea căra punga din piele de corb.

— Dă-mi-o mie, zise el. O vom purta cu rândul.

Ea acceptă.

— Dar am să duc burduful cu apă. Aşa e corect.

Făcură schimbul. Torak îşi legă punga la cingătoare, în timp ce Renn privi peste umăr să vadă cât au mers.

— Mult prea puţin, comentă ea. Dacă nu traversăm înainte de venirea nopţii…

Nu avea nevoie să spună şi restul. Torak îşi imagină cum ar fi fost să sape o peşteră în zăpadă şi să stea ghemuit, pe întuneric, în timp ce fluviul de gheaţă ofta şi gemea în jurul lor.

— Crezi că avem suficient lemn de foc? întrebă el.

Renn dădu din nou din cap.

Înainte de a se îndrepta spre colina cu grohotiş, amândoi au adunat câte un braţ de vreascuri pentru foc şi au pregătit o flacără, pe care să o ia cu ei. Pentru aceasta, au tăiat o bucată mică dintr-o ciupercă potcoavă, ce creşte pe trunchiurile putrede de mesteacăn, şi au aprins focul cu ea, apoi l-au înăbuşit pentru a arde mocnit. După care l-au înfăşurat în scoarţă de mesteacăn, au găurit scoarţa în câteva locuri, pentru a lăsa focul să respire şi au astupat ruloul astfel format cu licheni, pentru a-l păstra adormit. Focul putea să fie astfel purtat toată ziua, dormitând în linişte, dar gata să se aprindă când aveau nevoie, ajutându-l cu iască şi suflând peste el.

Torak socoti că aveau lemne de foc suficiente cam pentru o noapte. Dacă se stârneşte furtună şi vor trebui să rămână în grota de zăpadă zile întregi, vor îngheţa.

Merseră mai departe târându-şi picioarele, şi în curând Torak înţelese de ce o obosise nanuakul pe Renn. Deja putea să simtă cum îl trăgea în jos.

Brusc Renn se opri, smulgându-şi fâşia de lemn de mesteacăn de pe ochi.

— Unde s-a dus apa? murmură ea.

— Ce spui? întrebă Torak.

— Apa din topirea zăpezii! Acum mi-am dat seama.

Viroaga a dispărut. Crezi că asta înseamnă că putem să ieşim de sub terase?

Scoţându-şi fâşia de lemn de mesteacăn de pe ochi, Torak privi zăpada cu ochii mijiţi. Nu putea să vadă din cauza luminii orbitoare.

— Pot să o aud încă, zise el, înaintând pentru a cerceta. Poate că s-a dus doar la fund, sub…

Nu fură avertizaţi în niciun fel. Nici o trosnitură a gheţii, nici o bufnitură provocată de vreo cădere de zăpadă. O clipă mai înainte Torak mergea; în următoarea, se prăbuşi în neant.

24

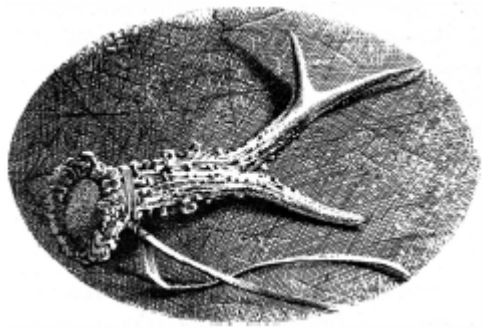

Torak se lovi la genunchi atât de tare, că ţipă de durere.

— Torak! şopti Renn de sus. Eşti bine?

— Cred… aşa cred, răspunse el.

Dar nu era. Căzuse într-o gaură din gheaţă. Doar o muchie îngustă îl oprise să se prăbuşească spre moarte.

În întuneric văzu că gaura era îngustă – putea să-i atingă pereţii cu mâinile întinse – dar fără fund. Departe, jos, auzea vuietul torentului provenit din topirea zăpezii. Se afla în interiorul fluviului de gheaţă. Cum va reuşi oare să iasă de acolo?

Renn şi lupul se uitau încordaţi la el. Probabil că se aflau mai sus de el cam cu trei paşi. Ar fi putut să fie şi treizeci.

— Ei bine, acum ştim unde a dispărut apa de la topire, zise el, străduindu-se să rămână calm.

— Nu eşti chiar atât de jos, comentă Renn, încercând să-l încurajeze. Cel puţin ţi-ai păstrat desaga.

— Şi arcul, răspunse el sperând să nu pară prea speriat. Şi nanuakul.

Punga era încă legată la centura lui, în siguranţă. „Nanuak”, gândi el speriat.

Ce se va întâmplă dacă nu va putea să iasă? Va rămâne înţepenit acolo jos, şi nanuakul odată cu el. Fără nanuak, nu va exista nici o şansă ca ursul să fie distrus. Întregul ţinut va fi condamnat: condamnat pentru că el n-a fost atent unde calcă…

— Torak? şopti Renn. Eşti bine?

El încercă să spună da, dar din gură nu-i ieşi decât un croncănit.

— Nu vorbi prea tare! suflă precipitat Renn. S-ar putea să cadă o nouă avalanşă de sau… sau să astupe gaura cu tine înăuntru…

— Mulţumesc, îndrugă el. Nu m-am gândit la asta.

— Fii atent, încearcă să te apuci de asta.

Aplecându-se periculos peste margine, legănă înspre el capul securii ei, cu mânerul curelei răsucit în jurul încheieturii mâinii.

— Nu poţi să-mi suporţi greutatea, o atenţionă el. Am să te trag şi pe tine jos şi ne vom prăbuşi amândoi…

„Amândoi, amândoi “, repetă ecoul gheţii din jurul lui.

— Există oare vreun mod de a te putea căţăra afară? întrebă Renn, iar din vocea ei reieşea nesiguranţa.

— Probabil. Dacă aş avea ghearele unei wolverine.

„Gheare, gheare “, cântă gheaţa.

Şi astfel îi veni lui Torak ideea.

Încet, îngrozit că ar putea să alunece de pe muchie, îşi dădu jos desaga de pe unul din umeri şi cercetă dacă mai are înăuntru coarnele căpriorului. Le avea. Erau scurte şi rădăcina lor era zimţată. Dacă ar putea să lege câte una de fiecare încheietură a mâinii şi să se apuce de ramificaţii, poate că ar reuşi să folosească rădăcinile ca pe un târnăcop, pentru a se agăţa de gheaţă şi a ieşi.

— Ce vrei să faci? întrebă Renn.

— Ai să vezi, zise el.

Nu avea timp să-i explice. Muchia pe care stătea devenise alunecoasă sub încălţările lui şi genunchiul îl durea îngrozitor.

Lăsând coarnele în desagă până va avea nevoie de ele, îşi scoase securea de la cingătoare.

— Trebuie să fac crestături în gheaţă, îi strigă lui Renn. Sper doar ca fluviul de gheaţă să nu simtă.

Ea nu răspunse. În mod sigur va simţi. Dar ce altceva aveau de făcut?

Prima muşcătură a securii trimise cu zgomot aşchii de

gheaţă în abis. Chiar dacă fluviul de gheaţă nu a simţit, sigur că a auzit.

Strângând din dinţi, Torak se forţă să dea o nouă lovitură. Şi mai multe aşchii se sparseră, ecoul reverberând iar şi iar.

Gheaţa era dură şi el nu îndrăznea să balanseze prea tare securea, de frică să nu cadă de pe bordură, dar, după mai multe ciopliri îngrijite, reuşi să facă patru crestături, în trepte, până la nivelul la care a putut ajunge, la aproximativ o lungime de braţ una de alta. Erau superficiale – nu mai adânci decât degetul lui mare – şi nu avea idee dacă îl vor ţine. Dacă se lăsa cu toată greutatea pe una, gheaţa ar putea să se rupă, luându-l cu ea.

Fixându-şi înapoi securea în centură, îşi scoase mănuşile şi căută în desagă coarnele de cerb şi ultimele fâşii de piele netăbăcită. Degetele erau neîndemânatice din cauza frigului şi i-a fost atât de greu să-şi lege coarnele la încheieturi, încât s-a înfuriat. În sfârşit, folosindu-şi dinţii pentru a strânge nodurile, reuşi.

Cu mâna dreaptă ajunse la crestătura de deasupra capului lui, în care înfipse cât de adânc putu marginea coarnelor. Se prinse, ţinându-se bine. Cu piciorul stâng, pipăi prima gaură făcută pentru picior, doar puţin mai sus de bordură. O găsi şi se sprijini în ea.

Desaga îl trăgea înapoi în gaura de gheaţă. Disperat, se aplecă înainte, sprijinindu-şi faţa de gheaţă şi regăsindu-şi echilibrul.

Lupul mârâi să se grăbească. Zăpada îi umpluse blana.

— Dă-te înapoi! u şuieră Renn puiului.

Torak auzi zgomotul unei încăierări şi mai multă zăpadă alunecând peste el, apoi lupul scoase un mormăit arţăgos.

— Încă puţin, zise Renn. Şi nu te uita în jos.

Prea târziu! Torak tocmai asta făcuse şi dăduse cu ochii de îngrozitorul hău de dedesubt.

Ajunse la următoarea gaură pentru mână şi nu reuşi să se agaţe, desprinzând o bucată de gheaţă care aproape îl târâ cu ea. Făcu un efort uriaş pentru a prinde din nou coarnele şi reuşi chiar la timp.

Încet-încet, îşi îndoi piciorul drept şi găsi următoarea gaură pentru picior, cu aproximativ un braţ mai sus decât cea în care îşi fixase piciorul stâng. Dar în momentul în care îşi lăsă greutatea pe ea, genunchiul începu să-i tremure.

„O, foarte inteligent din partea ta, Torak, îşi spuse. Tocmai ţi-ai lăsat toată greutatea pe piciorul greşit – cel pe care ţi l-ai scrântit în cădere! “

— Mă lasă genunchiul, gâfâi el. Nu pot…

— Ba da, poţi! îl îndemnă Renn. Încearcă să ajungi la ultima gaură pentru mână, şi te prind eu…

Umerii u ardeau, desaga îi atârna ca şi cum ar fi fost plină cu pietre. Împinse puternic şi genunchiul se îndoi. Dar o mână apucă apoi cureaua desagii de pe umăr şi fu pe jumătate tras, pe jumătate împins din gaură.

Torak şi Renn zăceau aproape fără suflare la marginea găurii de gheaţă. Apoi se ridicară cu greutate, plecară legănându-se de lângă terasele de gheaţă şi căzură în troienele de zăpadă. Lupul crezu că e vorba despre o joacă şi începu să ţopăie în jurul lor, cu un zâmbet larg de lup.

Renn râse uşurată.

— A fost mult prea aproape! Data viitoare uită-te pe unde calci!

— Am să încerc! îşi trase sufletul Torak.

Stătea întins pe spate, lăsând adierea de vânt să-i răspândească zăpada pe obraji. Sus, pe cer, nori subţiri şi albi se adunau ca nişte petale. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos.

În spatele lui, lupul crănţănea un obiect îngheţat.

— Ce ai acolo? întrebă Torak.

Dar lupul îşi elibera prada, o arunca în sus şi o prindea în gură, într-unul din jocurile lui favorite. Se aruncă pentru a o apuca din aer, o mestecă de două ori, apoi sări şi i-o scuipă lui Torak în faţă. Încă un joc favorit al lui.

— Vai, zise Torak. Fii atent ce faci! Apoi văzu ce era. Un obiect de mărimea unui pumn mic: cafeniu, cu blană, turtit, probabil de o cădere de gheaţă. Expresia de pe chipul animăluţului îl amuză pe Torak ca o glumă reuşită.

— Ce e? întrebă Renn, luând o gură din burduful de apă.

El simţi că îl pufneşte râsul.

— Un leming îngheţat.

Renn izbucni şi ea într-un râs dezlănţuit, împrăştiind apa pe gheaţă.

— Pur şi simplu turtit, gâfâi Torak, rostogolindu-se în zăpadă. Poţi să-i vezi figura! Atât de surprinsă!

— Nu, nu! ţipă Renn apucându-se de coaste. Râseră până ce începu să-i doară pieptul, în timp ce lupul ţopăia în jur cu salturi pline de veselie, aruncând şi prinzând din nou lemingul îngheţat. Până la urmă îl aruncă sus de tot, făcu o săritură răsucindu-se spectaculos şi-l înghiţi dintr-odată. Apoi hotărâ că îi era prea cald şi intră într-o groapă cu apă pentru a se răcori.

Renn se ridică ştergându-se la ochi.

— Se întâmplă vreodată să prindă obiectele fără să ţi le arunce în faţă?

Torak negă.

— Am încercat să-l întreb. N-a făcut-o niciodată. Se ridică. Se făcuse mai frig. Vântul se înteţise şi zăpada spulberată plutea deasupra pământului ca un fum. Norii care semănau cu nişte petale acoperiseră complet soarele.

— Priveşte, rosti Renn de lângă el, arătând spre răsărit.

El se răsuci şi văzu norii clocotind deasupra teraselor de gheaţă.

— O, nu, murmură el.

— O, da, răspunse Renn.

Trebuia să ridice vocea pentru a domina vântul. Furtună de zăpadă.

Fluviul de gheaţă se trezise. Şi era înfuriat.

25

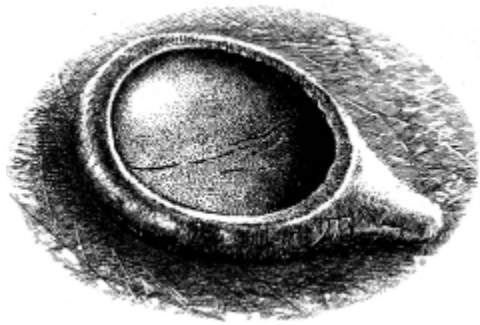

Furia fluviului de gheaţă se prăvăli asupra lor cu o forţă terifiantă.

Torak trebui să se aplece în faţa rafalelor ca să rămână în picioare şi îşi strânse în jurul lui pelerina, ca să nu i-o ia vântul. Prin zăpada ca un abur, o văzu pe Renn împotrivindu-se vântului şi înaintând cu greu; lupul păşea alături, cu ochii mijiţi împotriva vântului. Fluviul de gheaţă îi prinsese în îmbrăţişarea lui şi nu-i mai lăsa să plece. Urla atât de tare, încât pe Torak îl dureau urechile, şi îi înţepa obrajii cu ace de gheaţă; apoi îl răsuci în jurul lui, până nu mai putu să descifreze nimic: nici pe Renn, nici pe lup, nici măcar încălţările lui. În fiecare moment putea să-l azvârle într-o gaură de gheaţă…

Printre vârtejurile albe reuşi să distingă ceva înalt şi întunecat O piatră? Un troian de zăpadă? Era, oare, posibil ca în sfârşit să fi ajuns la marginea fluviului de gheaţă?

Renn îl apucă de braţ.

— Nu mai putem continua aşa! strigă ea. Trebuie să săpăm şi să aşteptăm până trece!

— Încă nu! ţipă la rândul lui. Priveşte! Aproape am ajuns!

Luptă să înainteze spre ridicătura pe care o zărise. Dar aceasta se sfărâmă şi se împrăştie. Nu fusese nimic altceva decât un nor de zăpadă, încă o ticăloşie a fluviului de gheaţă. Se întoarse spre Renn.

— Ai dreptate! Trebuie să săpăm o grotă în zăpadă.

Dar Renn dispăruse.

— Renn! Renn! Fluviul de gheaţă îi smulse numele de pe buze şi îl duse departe în pulberea ce se aduna.

Căzu în genunchi şi orbecăi după lup. Mănuşa lui găsi blana şi îl apucă pe pui. Lupul căuta peste tot mirosul lui Renn. Dar ce putea să simtă un lup în viscolul acela?

Surprinzător, lupul ciuli totuşi urechile şi privi fix drept înainte. Torak crezu că vede vreo siluetă tălăzuind prin zăpadă.

— Renn!

Lupul sări în urmărire şi Torak merse după el, dar nu ajunse prea departe, când vântul îl aruncă pe gheaţă. Căzu pe spate, aproape zdrobind puiul. Se lovi de ceva ce semăna cu o ridicătură de gheaţă. Într-o parte a ei găsi o gaură destul de mare pentru a se târâ prin ea. O grotă de zăpadă? în mod cert, Renn n-a avut timp să sape una atât de repede!

Cu un salt, lupul dispăru înăuntru. După o ezitare de o clipă, Torak îl urmă.

Larma fluviului de gheaţă încetă în momentul în care se târâ în întuneric. Cu mănuşile încărcate de gheaţă începu, să pipăie în jurul lui. Un tavan jos, atât de scund că trebui să se lase pe mâini şi pe genunchi; o lespede de gheaţă lângă gaura de intrare. Cineva probabil că a tăiat-o pentru a-i servi drept uşă. Dar cine?

— Renn? o strigă el din nou.

Niciun răspuns.

Împinse lespedea peste gaura de intrare şi liniştea se instală în jurul lui. Putea să-l audă pe lup lingându-şi zăpada de pe labe şi gheaţa alunecându-i de pe umeri.

Întinse o mână, dar lupul mormăi un avertisment.

Imediat, Torak îşi retrase mâna. Părul de pe ceafă începu să i se zbârlească. Renn nu era aici, dar cineva era, totuşi. Cineva care aştepta în întuneric.

— Cine e? întrebă el.

Întunericul îngheţat se încărcă şi mai mult de tensiune.

Smulgându-şi mănuşile cu dinţii, scoase cuţitul.

— E cineva aici?

Tot niciun răspuns. Orbecăi după una din torţele lui Renn. Degetele îi erau atât de îngheţate, încât scăpă din mână punga cu iască. Îi trebui o veşnicie să o găsească, să scapere amnarul pe cremene şi să trimită scânteile pe grămăjoara de scoarţă de tisă aşchiată din palma lui, dar până la urmă torţa se aprinse.

Scoase un strigăt Uită de fluviul de gheaţă, aproape că uită şi de Renn.

Lângă genunchiul său era întins un om.

Dar era mort.

***

Torak se lipi de peretele de gheaţă. Dacă lupul nu l-ar fi avertizat ar fi atins cadavrul, iar asta ar fi atras după sine un pericol îngrozitor. Când sufletele părăsesc trupul, s-ar putea să fie furioase, derutate sau pur şi simplu să nu dorească să se îmbarce pentru Călătoria Morţii. Dacă cineva dintre cei vii se apropie prea tare, sufletele fără trup pot încerca să pună stăpânire pe el sau să-l urmeze acasă.

Toate acestea îi fulgerară prin minte lui Torak în timp ce privea mortul.

Buzele lui păreau dăltuite în gheaţă; pielea îi era galbenă precum ceara. Zăpada plutea în jurul nărilor lui, ca o crudă parodie de respiraţie, iar ochii umbriţi de o peliculă de gheaţă erau deschişi, fixaţi pe un obiect pe care Torak nu putea să-l vadă: ceva ascuns în îndoitura braţului lipsit de viaţă.

Lupul nu părea înfricoşat; era chiar atras de cadavru. Stătea întins cu botul pe labe, privindu-l cuminte.

Mortul avea părul despletit, şaten şi lung, cu excepţia unei singure bucle la tâmplă, unse cu ocru roşu. Torak se gândi imediat la femeia Cerb Roşu de la adunarea clanurilor convocată de Fin-Kedinn; purta părul aranjat în acelaşi mod. Fusese oare omul acesta din acelaşi clan cu ea? Acelaşi clan cu al mamei lui?

Îl cuprinse un sentiment de milă. Care era numele omului? Ce căutase oare pe aici şi cum a murit?

Apoi Torak văzu pe fruntea maronie un cerc nesigur, ce fusese trasat cu ocru roşu. Veşmântul gros de iarnă era desfăcut larg şi încă un cerc se vedea desenat pe stern. Torak

ghici că, dacă ar fi fost suficient de nechibzuit pentru a-i scoate încălţările grele şi îmblănite, ar fi găsit un semn asemănător pe fiecare călcâi. Însemnele morţii. Probabil că omul a simţit moartea venind şi şi-a înscris propriile semne, astfel încât sufletele să-i rămână împreună şi după moarte. De aceea a lăsat întredeschisă şi lespedea de la intrare, pentru a-şi elibera sufletele.

— Ai fost viteaz, rosti Torak cu glas tare. Nu ai fugit de moarte.

Îşi aminti silueta pe care o zărise în viscol. Fusese oare unul dintre sufletele plecate în călătoria finală? Oare sufletele pot fi văzute? Torak nu ştia.

— Pacea fie cu tine! i se adresă cadavrului. Fie ca sufletele tale să-şi găsească odihna şi să rămână împreună.

Îşi plecă apoi capul în semn de respect fată de ruda lui moartă.

Lupul se ridică ciulind urechile spre cadavru. Torak era uimit. Lupul părea că ascultă.

Torak se aplecă peste el.

Mortul privea calm la obiectul pe care-l ţinea în braţe. Iar când Torak văzu ce era, fu şi mai uimit. Era un opaiţ obişnuit: un oval din gresie roşie şlefuită, cam cât o jumătate din palma lui, cu un recipient nu prea adânc pentru untura de peşte şi un şanţ pentru fitilul din licheni răsuciţi. Fitilul rămăsese doar ca o urmă arsă şi din untura de peşte rămăsese doar o dungă vagă, cenuşie.

Lângă el, lupul scoase un scheunat ascuţit, dar blând. Blana de pe ceafă nu era zbârlită şi nu părea înspăimântat: scheunatul fusese doar un salut.

Torak se încruntă. Lupul reacţionase la fel şi înainte. În peştera de sub Cascada Tunătoare.

Îl privi din nou pe omul mort îşi imagină ultimele lui clipe: ghemuit în zăpadă, privind mica flacără strălucitoare, în timp ce viaţa lui abia pâlpâia, gata să se stingă…

Brusc, Torak ştiu. „Mai rece decât orice, cea mai întunecată lumină. “Lumina cea mai întunecată este ultima lumină pe care o vede omul înainte de a muri.

Găsise cel de al treilea fragment din nanuak.

***

Ţinând strâns torţa într-o mână, Torak dezlegă cu cealaltă punga din piele de corb şi fixă cutia în zăpadă.

Lupul îl avertiză cu un mormăit.

Torak desfăcu legăturile din păr şi înlătură capacul. Ochii râului îl priviră orbi, cuibăriţi în curbura dintelui de piatră neagră. Mai era loc exact pentru a pune opaiţul: „Ca şi cum, gândi el, Renn ar fi ştiut cât de mare trebuie făcută cutia “.

Cu degetele amorţite îşi puse o mănuşă şi se aplecă peste mort, foarte atent să nu-l atingă, şi ridică apoi cu îndemânare lampa. Doar după ce a pus-o în cutie, în siguranţă, şi aceasta înapoi în pungă, şi-a dat seama că-şi reţinuse respiraţia.

Era timpul să se ducă s-o caute pe Renn. Îşi legă repede punga la cingătoare. Dar când se întoarse să dea la o parte lespedea, ceva îl făcu să se oprească.

Avea toate cele trei fragmente din nanuak. Aici, în această grotă de zăpadă, unde era în siguranţă.

„Dacă eşti prins într-o furtună de zăpadă, a spus Renn, trebuie să-ţi sapi o grotă în zăpadă şi să aştepţi până trece. “Dacă ar ignora sfatul acum – dacă ar înfrunta mânia fluviului de gheaţă pentru a o căuta pe Renn – probabil că n-ar supravieţui. Şi nanuakul ar fi îngropat odată cu el. Întregul codru ar fi condamnat.

Dacă însă n-o va face, Renn ar fi putut muri.

Torak se lăsă pe călcâie. Lupul îl privea intens, cu ochii de ambră, ochi de pui.

Torţa se clătină în mâna lui Torak. Nu putea s-o părăsească. Era prietena lui. Dar putea, oare, să sacrifice pădurea pentru a o salva? Asta trebuia să facă?

Mai mult decât oricând tânjea după Pa. El ar fi ştiut ce să facă…

„Dar Pa nu e aici, îşi spuse. Tu trebuie să hotărăşti. Tu, Torak. Tu singur.

Lupul îşi înclină capul într-o parte, privindu-l şi aşteptând să vadă ce va face.

26

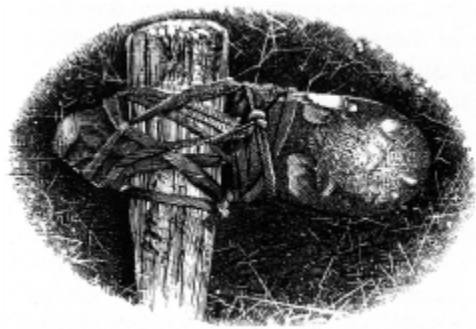

— Torak! strigă Renn cu toată puterea. Torak! Lupule! Unde sunteţi?

Era singură în viscol. Puteau să fie la trei paşi de ea şi să nu-i vadă. Sau cei doi ar fi putut să cadă într-o crevasă, fără ca ea să le fi auzit ţipetele.

Vântul o aruncase la voia întâmplării şi zăpada o acoperise. Una din mănuşi îi alunecase de pe mână şi fluviul de gheaţă a purtat-o departe.

— Nu! ţipă ea, izbind zăpada cu pumnii. Nu, nu, nu!

Se târâ împotriva vântului pe mâini şi pe genunchi. „Rămâi calmă. Găseşte zăpadă bătătorită. Sapă. “

După o luptă ce părea fără sfârşit, ajunse la o ridicătură de zăpadă. Vântul o tasase bine, dar nu destul pentru a o transforma în gheaţă. Desprinzându-şi securea de la centură, începu să taie o gaură.

„Probabil că Torak face acelaşi lucru, îşi spuse ea. Cu ajutorul Spiritului, sper. “

Cu o viteză surprinzătoare, reuşi să sape în zăpadă o grotă destul de largă pentru a o primi pe ea şi desaga ei, dacă se înghesuia puţin. Săpatul o încălzise, dar nu-şi mai putea simţi mâna fără mănuşă.

Târându-se de-a-ndăratelea, îngrămădi bucăţile desprinse la gura de intrare, zidindu-se astfel în întunericul îngheţat. Respiraţia topi în curând gheaţa care-i acoperise

îmbrăcămintea şi Renn începu să tremure. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, văzu că degetele fără mănuşă erau albe şi ţepene. Încercă să le îndoiască, dar nu se mişcară.

Auzise de degerături: iarna trecută, fiul conducătorului clanului Mistreţului, Aki, şi-a pierdut trei degete de la picioare din cauza gerului. Dacă nu şi le va încălzi repede, degetele se vor înnegri şi vor muri, apoi ea va trebui să le taie ori va muri şi ea. Disperată, suflă peste ele, apoi îşi băgă mâna sub pieptar, la subsuoară. Mâna era grea şi rece; parcă nu mai făcea parte din trupul ei.

Apoi apărură spaime noi. Va muri singură, ca tatăl ei? Nu-l va mai revedea niciodată pe Fin-Kedinn?

Unde erau Torak şi lupul? Chiar dacă supravieţuiseră, cum va putea să-i găsească?

Scoţându-şi şi cealaltă mănuşă, scotoci după fluierul din os de cocoş de munte, pe care i-l dăduse Torak. Suflă cu toată puterea. Nu se auzi niciun sunet. A suflat, oare, cum trebuie? Va fi lupul în stare să audă? Poate că funcţiona doar în mâna lui Torak. Poate că pentru asta trebuie să fii Ascultătorul.

Suflă până simţi că ameţeşte şi i se face rău. „Nu vor veni, gândi ea. Probabil că şi-au făcut igluul mult mai departe. Dacă mai trăiesc.”

Fluierul avea un gust sărat. De la osul cocoşului sau de la lacrimile ei? „Nu e cazul să plângi, îşi spuse. “Ţinând ochii strâns închişi, continuă să sufle.

Se trezi plutind într-o căldură minunată. Zăpada era tot atât de caldă şi de moale ca pielea de ren. Se cuibări în ea, atât de somnoroasă încât nu putea nici să-şi ridice pleoapele, prea somnoroasă pentru a se târâ în sacul de dormit…

Vocile o treziră. Fin-Kedinn şi Saeunn veniseră în vizită.

Aş vrea să mă lase să dorm “, gândi ea confuză.

Fratele ei comenta, aşa cum făcea întotdeauna.

— De ce şi-a făcut un adăpost atât de mic? De ce nu poate niciodată să facă lucrurile cum trebuie?

— Nu e adevărat, Hord! zicea Fin-Kedinn. A făcut tot ce a putut.

— Totuşi, interveni Saeunn, ar fi putut să facă o uşă mai

bună.

— Am fost prea obosită, mormăi Renn.

Chiar atunci uşa fu deschisă împrăştiind gheaţa peste ea.

— Închide uşa, protestă ea.

Unul dintre câinii taberei sări pe ea, împroşcând-o cu zăpadă şi vârându-şi nasul rece sub bărbia ei. Îl alungă.

— Câine afurisit! Pleacă de aici!

— Trezeşte-te, Renn! îi ţipă Torak în ureche.

***

— Mi-e somn, murmură Renn îngropându-şi faţa în zăpadă.

— Nu, nu ţi-e! ţipă Torak. Tânjise el însuşi după puţin somn, dar mai întâi trebuia să creeze puţin spaţiu pentru el şi lup, şi să o trezească pe Renn. Dacă acum ar fi adormit, ar fi fost pentru totdeauna. Renn, haide! O apucă de umeri şi o scutură. Trezeşte-te!

— Lasă-mă în pace, zise ea. Sunt bine.

Dar nu era. Faţa îi era pătată şi inflamată de la gheaţă, ochii îi erau aproape închişi de umflaţi ce erau. Degetele de la mâna dreaptă erau ţepene şi galbene, lipsite de viaţă precum cele ale cadavrului Cerbului Roşu.

În timp ce Torak săpa în zăpadă, se întreba cât ar mai fi trăit Renn dacă lupul n-ar fi găsit grota făcută de ea în zăpadă. Torak era aproape epuizat, niciodată n-ar fi avut puterea să ridice una nouă.

Dintre ei trei, lupul se ţinea cel mai bine. Blana lui era atât de groasă, încât zăpada se aşeza pe ea fără să-l ude. O scuturătură serioasă şi zăpada zbura în toate direcţiile, stropindu-i pe toţi.

Clătinându-se de epuizare, Torak termină de mărit grota şi zidi din nou intrarea, lăsând doar sus o spărtură pentru a ieşi fumul de la focul pe care promisese că-l va face. Apoi îngenunche lângă Renn şi, după mai multe încercări, trase de sub ea sacul de dormit.

— Intră aici, mormăi el.

Ea îi dădu un picior alungându-l.

Luând zăpadă în pumnii îngheţaţi, îi frecă faţa şi mâinile.

— Au! scânci ea.

— Trezeşte-te sau te omor, mârâi el.

— Dar mă omori chiar în momentul ăsta, se repezi ea.

Ştiind că trebuia să facă repede focul, îşi frecă mâinile cu zăpadă, apoi încercă să le încălzească la subsuori. Pe măsură ce simţurile îi reveneau, revenea şi durerea.

— Au! gemu el. Au, au, ce rău doare!

— Ce ai spus? întrebă Renn ridicându-se şi lovindu-se cu capul de tavan.

— Nimic.

— Ba da, vorbeai singur.

— Am vorbit singur? Tu ai pălăvrăgit cu tot clanul tău!

— Nu-i adevărat, replică ea indignată.

— Ba da, rosti el rânjind.

În sfârşit, se trezise. N-a fost niciodată atât de încântat că se ceartă cu cineva.

Până la urmă reuşiră să facă un foc între ei. Focul avea nevoie de jar şi de aer, aşa că Torak folosi puţin din lemnul de foc pentru a construi o mică platformă, ca să-l ţină departe de zăpadă şi, de data aceasta, în loc să caute pe bâjbâite după amnarul lui, băiatul îşi aduse aminte de ruloul cu foc din desagă. La început, focul din ruloul din scoarţă de mesteacăn refuză să se trezească, chiar şi atunci când suflă peste el pentru a-l convinge, iar Renn îl alimentă cu bucăţi de iască încălzită în mâinile ei. Dar în cele din urmă se aprinse, răsplătindu-le eforturile cu o mică flacără veselă.

Cu părul ud şi dinţii clănţănind, se îngrămădiră deasupra lui, gemând de durere când mâinile începură să li se dezgheţe, iar feţele începură să li se înroşească. Vederea flăcărilor le aduse mai multă alinare decât căldura. În fiecare noapte din viaţa lor se duseseră la culcare în sfârâitul şi pocnetul acesta şi în fâşâitul dulce-amar al fumului. Focul era o părticică din codru.

Torak găsi ultimul rulou de carne de cerb uscată şi-l împărţi între ei trei. Renn îi dădu burduful cu apă.

Nu-şi dăduse seama cât de sete îi era, dar după o înghiţitură bună simţi cum îi revin puterile.

— Cum m-ai găsit? întrebă Renn.

— Nu eu. Lupul te-a găsit, răspunse el. Nu ştiu cum.

Ea reflectă o clipă.

— Eu cred că ştiu, spuse şi îi arătă fluierul din os de cocoş de munte.

Torak şi-o imagină stând în întuneric şi suflând în fluierul lipsit de sunet. Se întreba cum ar fi fost dacă el ar fi rămas singur. Cel puţin l-a avut pe lup.

I-a vorbit apoi despre cadavrul Cerbului Roşu şi despre cum a găsit cel de al treilea fragment din nanuak. Nu i-a pomenit însă de clipa îngrozitoare când s-a gândit să nu încerce s-o găsească. Îi era atât de ruşine!

— O lampă de piatră, murmură Renn. Nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Vrei s-o vezi?

Ea clătină din cap. După o vreme zise:

— În locul tău, m-aş fi gândit de două ori înainte de a părăsi grota de zăpadă. Ai riscat să pierzi nanuakul.

Torak rămase tăcut, apoi răspunse:

— Chiar m-am gândit de două ori. Eram gata să stau acolo şi să nu plec să te caut.

Părea calmă.

— Ei bine, afirmă ea, şi eu aş fi făcut la fel.

Torak nu ştia dacă se simţea mai bine sau mai rău, pentru că i-a mărturisit.

— De fapt, ce ai fi făcut? o întrebă el. Ai fi rămas? Sau ai fi plecat să mă cauţi?

Renn îşi şterse nasul cu dosul mâinii. Apoi îl fulgeră cu un rânjet rapid:

— Cine ştie? Dar, poate că şi ăsta a fost un fel de test. Nu găsirea celui de al treilea fragment din nanuak, ci întrebarea dacă puteai să rişti să-l pierzi pentru un prieten.

***

Torak se trezi într-o misterioasă strălucire albastră. Nu ştia unde se află.

— Viscolul a încetat, zise Renn. Şi eu am o durere la ceafă.

La fel avea şi Torak. Înghesuit în sacul de dormit, se întoarse spre ea.

Ochii nu-i mai erau umflaţi, dar faţa îi era roşie şi plină de băşici. Când zâmbi, în mod evident o duru.

— Au! mârâi ea. Dar, am supravieţuit!

Îi zâmbi larg la rândul lui, apoi ar fi dorit să n-o fi făcut. Faţa parcă îi fusese frecată cu nisip. Probabil că arăta exact ca Renn.

— Acum, tot ce avem de făcut este să părăsim fluviul de gheaţă, zise el.

Lupul scheuna să-i dea drumul afară. Torak bâjbâi după secure şi făcu o gaură. Lumina năvăli înăuntru şi lupul ţâşni afară. Torak se târâ după el.

Pătrunse într-o lume sclipitoare, troienită de zăpadă şi de creste sculptate de vânt. Cerul era de un albastru-intens, ca şi cum ar fi fost spălat. Fluviul de gheaţă se dusese înapoi la culcare.

Fără să-l prevină, lupul sări pe el, doborându-l pe un morman de zăpadă. Fără să-l lase să se ridice, lupul se urcă pe pieptul lui, rânjind şi dând din coadă. Râdea. Torak încercă să-l lovească, dar lupul se feri, apoi se răsuci în aer şi rămase arcuit cu coada încârligată pe spate. „Să ne jucăm!”

Torak se lăsă pe mâini. *Atunci, hai!*

Lupul se aruncă spre Torak şi împreună se rostogoliră, iar şi iar, lupul muşcându-l în joacă şi trăgându-l pe Torak de păr, iar Torak apucându-l de bot şi trăgându-l de ceafă. În final, Torak aruncă un bulgăre de zăpadă în sus şi lupul făcu una din uluitoarele lui salturi răsucite, prinzându-l cu gura şi aterizând pe un morman de zăpadă, după care ieşi de acolo cu o serioasă grămăjoară de zăpadă pe vârful nasului.

În timp ce Torak, cu răsuflarea tăiată, se lupta să se ridice în picioare, o auzi pe Renn croindu-şi drum afară din grota de zăpadă.

— Sper, căscă ea, că nu suntem prea departe de pădure. Ce s-a întâmplat cu pelerina ta?

Era gata să-i spună că vântul o sfâşiase, când se întoarse şi uită de pelerină.

La răsărit – chiar dincolo de fluviul de gheaţă – Munţii înalţi se vedeau terifiant de aproape.

Timp de mai multe zile, ceaţa îi ascunsese; apoi, cu o zi în urmă, terasele de gheaţă se conturaseră atât de aproape, încât dincolo de ele nu văzuseră nimic. Acum, în lumina clară şi rece, munţii muşcau cerul.

Torak se clătină. Pentru prima oară în viaţa lui, munţii nu mai erau doar o dungă întunecată la răsărit. Se afla chiar la poalele lor înălţă capul spre pereţii de gheaţă vaşti şi abrupţi, spre piscurile negre ce perforau norii. Le simţi puterea şi ameninţarea. Erau căminul spiritelor. Nu al oamenilor.

„Undeva printre ei, gândi el, se află Muntele Spiritului Pământului. Muntele pe care am jurat să-l găsesc.”

27

Ochiul roşu se înălţase foarte sus. Torak mai avea doar câteva zile la dispoziţie pentru a găsi muntele.

Şi, dacă îl găsea, ce urma după aceea? Ce trebuia să facă, de fapt, cu nanuakul? Cum va putea distruge ursul?

Renn veni prin zăpada scârţâitoare şi rămase lângă el.

— Hai, zise ea. Trebuie să părăsim fluviul de gheaţă şi să ne ducem înapoi în codru.

În acel moment, lupul începu să alerge spre vârful unei creste de zăpadă, ciulindu-şi urechile spre poalele muntelui.

— Ce e? şopti Renn. Ce a auzit?

Apoi Torak auzi la rândul lui: voci îndepărtate din munţi, lupi intonând un cântec sălbatic de haită.

Lupul îşi lăsă capul pe spate, îndreptându-şi botul spre cer şi urlă la rândul lui. „Sunt aici! Sunt aici!”

Torak era uimit. De ce răspundea puiul la urletele unei haite străine? Lupii singuratici nu fac asta. Ei încearcă să evite lupii străini.

Cu un scheunat, îi ceru lupului să vină la el, dar acesta rămase unde era, cu ochii mijiţi şi buzele negre dezvelindu-i dinţii, în timp ce continua să-şi intoneze cântecul. Torak constată că nu mai arăta a pui, ca înainte. Picioarele îi erau mai lungi şi îi crescuse o manta de blană neagră şi deasă în jurul umerilor. Chiar şi în urlet îşi pierduse nesiguranţa de pui.

— Ce le spune? întrebă Renn.

Torak înghiţi în sec.

— Le spune unde se află.

— Şi ei ce spun?

Torak ascultă, fără a-şi lua ochii de la lup.

— Se adresează unor lupi din haita lor: doi cercetaşi care au coborât în pustiul mlăştinos să caute reni. Spune că… Făcu o pauză. Da, au găsit o mică turmă. Cercetaşii le transmit celorlalţi unde se află şi că trebuie să urle cu nasurile în zăpadă.

— De ce? Pentru ce?

— E un truc pe care-l folosesc uneori lupii, astfel încât renii să creadă că sunt mult mai departe decât în realitate.

Renn părea stânjenită.

— Poţi să spui şi tu toate astea?

El ridică din umeri.

Cu călcâiul, ea săpă o gaură în zăpadă.

— Nu-mi place când vorbeşti în graiul lupilor. Pare ciudat.

— Iar mie nu-mi place când lupul vorbeşte cu alţi lupi, răspunse Torak. Şi asta e ceva ciudat.

Renn îl întrebă ce voia să spună, dar el nu-i răspunse. Era prea dureros să traducă în cuvinte. Începuse să-şi dea seama că, deşi cunoştea graiul lupilor, nu era şi nu va fi niciodată un lup adevărat. Adevărul era că el va fi întotdeauna altfel decât puiul acesta.

Lupul se opri din urlat şi coborâ de pe creastă. Torak îngenunche şi-l înconjură cu braţul. Simţi minunatele oase uşoare de sub blana deasă de iarnă şi bătaia puternică a credincioasei lui inimi. Când se aplecă pentru a inhala mirosul de iarbă dulce al puiului, lupul îi linse obrazul, apoi blând îşi apăsă fruntea pe cea a lui Torak.

Acesta strânse pleoapele. „Să nu mă părăseşti niciodată”, ar fi vrut să-i spună lupului. Dar nu ştia cum.

Se îndreptară spre miazănoapte.

Era un drum lung şi epuizant. Furtuna adunase zăpada în creste îngheţate, cu jgheaburi între ele, adânci până la coapse. Cu gândul la crevase, încercau zăpada din faţa lor cu săgeţile,

ceea ce le încetinea şi mai mult înaintarea. Adesea simţeau munţii privindu-i, aşteptând să vadă dacă drumeţii vor cădea.

Pe la amiază avansaseră foarte puţin, fără să se îndepărteze prea mult de grota de zăpadă. Apoi întâlniră un nou obstacol: un perete de gheaţă. Era prea vertical pentru a te căţăra pe el şi prea dur pentru a-ţi tăia drumul prin el. Altă glumă cinică a fluviului de gheaţă.

Renn hotărâ că va merge în recunoaştere, în timp ce Torak va aştepta împreună cu puiul. Torak era încântat de această pauză: desaga din piele de corb fi trăgea cu putere în jos.

— Fii atentă la crevase, o avertiză, privind îngrijorat cum aceasta cerceta o crăpătură dintre cei mai înalţi doi colţi de gheaţă.

— Arată ca şi cum ar putea fi o cale de acces printre ei, strigă ea. Desprinzându-şi desaga, se strecură înăuntru şi dispăru.

Torak era gata să plece după ea, când ea scoase capul.

— O, Torak, vino să vezi! Am reuşit! Am reuşit!

Lupul sări după ea. Torak îşi luă desaga şi îi urmă.

Nu-i plăcea să se strecoare prin crăpătura aceea – îi amintea de grotă – dar, când ajunse de partea cealaltă, i se tăie răsuflarea.

Jos văzu un torent de gheaţă învălmăşită, ca o cascadă îngheţată. Dincolo de el se întindea o colină lungă din bolovani ninşi şi, după aceasta, la doar o aruncătură de piatră şi licărind în mantia lui albă de iarnă, se găsea pădurea.

— N-am crezut că am să-l mai revăd vreodată, zise Renn plină de o emoţie.

Lupul îşi ridică botul pentru a prinde mirosurile, apoi îl privi pe Torak şi dădu din coadă.

Torak nu putea să scoată niciun cuvânt. Nu-şi dăduse seama cât de dureros era – cu adevărat dureros – să te afli departe de pădure. Au trecut doar trei nopţi de când au părăsit-o, dar păreau luni.

Pe la mijlocul după-amiezii, se căţărară pe ultima creastă de gheaţă, după care începură să coboare colina în zigzag. Umbrele deveniseră violete. Pinii le făceau semne cu crengile

grele de zăpadă. Era o imensă uşurare să mergi printre ei, în afara privirii munţilor. Însă liniştea era descurajantă.

— Nu poate fi din cauza ursului, şopti Renn. N-a fost nici o urmă a lui pe fluviul de gheaţă. Şi, dacă l-ar fi ocolit prin văi, i-ar fi luat zile întregi.

Torak îşi aruncă privirea spre lup. Avea urechile date pe spate, dar blana de la ceafă nu era zbârlită.

— Nu cred să fie pe aproape, zise el. Dar nici prea departe.

— Uită-te aici, zise Renn, arătând zăpada de sub un ienupăr. Urme de pasăre.

Torak se opri pentru a le examina.

— Un corb. Mergând, nu ţopăind. Ceea ce înseamnă că nu era speriat. Şi a mai fost şi o veveriţă. Arătă spre nişte conuri împrăştiate la rădăcina unui pin, fiecare ros până la miez, ca un măr. Şi urme de iepure sălbatic. Destul de proaspete. Se văd chiar nişte rămăşiţe de blană.

— Dacă sunt proaspete, e semn bun, zise Renn.

— Hmm! Torak privi înspre umbra copacilor. Ăsta însă nu e!

Bizonul zăcea pe o parte, ca un uriaş bolovan cafeniu. Viu ar fi fost mai înalt decât cel mai înalt bărbat, iar deschiderea coarnelor lui, de un negru strălucitor, ar fi fost aproape la fel de amplă. Însă ursul îi despicase burta, lăsându-l în zăpada murdară, amestecată cu sânge roşu-aprins.

Torak privi uriaşul animal mort şi simţi un val de furie. În ciuda mărimii lor, bizonii sunt creaturi blânde, care îşi folosesc coarnele doar în lupta pentru cucerirea perechii sau pentru a-şi apăra puii. Acest mascul nu meritase o moarte atât de brutală.

Leşul lui nici măcar nu hrănise alte creaturi ale codrului. Nici vulpile, nici jderii pinului nu se apropiaseră; nici corbii nu s-au ospătat din el. Nimic nu trebuia să atingă prada ursului.

Lupul pufni alergând în jurul bizonului, cu blana de pe ceafă zbârlită.

— Pleacă de acolo, îl atenţionă Torak.

Lumina scăzuse, dar se mai puteau vedea urmele ursului şi

nu voia ca lupul să le atingă.

— Nu arată ca şi cum ar fi fost ucis de curând, comentă Renn. Asta e ceva, nu-i aşa?

Torak studie carcasa, atent să evite atingerea urmelor. O împunse cu un băţ, apoi dădu din cap.

— E îngheţată tun. Da, a fost ucis acum o zi sau două, pe puţin.

În spatele lui, lupul mormăi.

Torak se întrebă de ce era aşa agitat, mai ales că vânatul nu era proaspăt.

— Într-un fel, zise Renn, cred că vom fi mai în siguranţă acum, că ne-am înapoiat în codru. Credeam…

Dar Torak nu avea să afle ce credea ea. Deodată, zăpada de sub copaci se vânzoli şi mai multe siluete înalte, îmbrăcate în alb, îi înconjurară.

Torak realiză prea târziu că lupul nu mormăise la bizon, ci la aceşti atacatori tăcuţi. „Uită-te în spatele tău, Torak. “Uitase. Din nou.

Smulgându-şi cuţitul cu o mână şi având securea în cealaltă, se strecură spre Renn, care deja pusese o săgeată în arc. Lupul se refugie în umbră. Spate în spate, Torak şi Renn erau înconjuraţi de un cerc ţepos de săgeţi.

Cea mai înaltă dintre siluetele îmbrăcate în alb făcu un pas înainte şi-şi scoase gluga. În lumina înserării, părul roşcat părea aproape negru.

— În sfârşit, v-am prins! exclamă Hord.

28

— De ce faci asta? ţipă Renn. Încearcă să ne ajute! Nu puteţi să-l trataţi ca pe un duşman.

— Mai bine priveşte, zise Hord, târându-l pe Torak prin zăpadă.

Torak se lupta să rămână pe picioarele lui, dar nu era aşa uşor cu mâinile legate la spate. Nu era nici o speranţă de scăpare: era înconjurat de Oslak şi de încă patru oameni din clanul Corbilor.

— Mai repede! îi impulsionă Hord. Trebuie să ajungem în tabără înainte de venirea întunericului!

— Dar el e Ascultătorul! interveni Renn. Pot să o dovedesc! Arătă spre desaga din piele de corb de la cingătoarea lui Torak. A găsit toate cele trei fragmente din nanuak!

— Oare? mormăi Hord, care, fără să se oprească din mers, scoase cuţitul şi desprinse punga de la brâul lui Torak. Ei bine, acum sunt ale mele.

— Ce faci? ţipă Renn. Dă-i-le înapoi!

— Ţine-ţi gura! o repezi Hord.

— Şi de ce aş face-o? Cine spune că poţi…

Hord îi trase o palmă. A fost o lovitură grea peste obraz, aşa că Renn zbură câţiva paşi în spate, aterizând pe un morman de zăpadă.

Oslak mormăi un protest, dar Hord îl admonestă. Răsufla cu greu privind-o pe Renn cum se ridică.

— Nu mai eşti sora mea, scuipă el cuvintele. Am crezut că

ai murit, când ţi-am găsit tolba în torent. Fin-Kedinn n-a vorbit trei zile, dar eu n-am jelit. Eram bucuros. Ţi-ai trădat clanul şi m-ai făcut de ruşine. Aş vrea să fi murit.

Renn îşi duse la buze mâna tremurândă. Sângera. O crestătură roşie îi apăruse pe obraz.

— N-ar fi trebuit să dai în ea, zise Torak.

Hord se întoarse spre el.

— Tu să nu te bagi!

Torak se uită atent la Hord şi fu şocat de schimbarea petrecută. În locul tânărului bine făcut, cu care se luptase acum mai puţin de o lună, se afla în faţa unei umbre slăbănoage. Ochii lui Hord erau roşii de nesomn şi mâna care se încleştase pe nanuak nu avea unghii: doar nişte răni negre de murdărie. Ceva îl devora din interior.

— Nu te mai holba la mine, mârâi el.

— Hord, zise Oslak, trebuie să ne mişcăm. Ursul…

Hord se răsuci, încordându-şi privirea pentru a străpunge întunericul.

— Ursul, ursul, mormăi el ca şi cum doar gândul la asta îl făcea să sufere.

— Vino, Renn, spuse Oslak, se aplecă şi-i oferi mâna în curând îţi vom pune o compresă pe rană. Tabăra nu e departe.

Renn îl ignoră şi se ridică fără ajutor.

Aruncându-şi ochii pe potecă, Torak surprinse un licăr portocaliu, în amurgul din ce în ce mai întunecat. Şi mai aproape, în umbrele unui molid tânăr, doi ochi de ambră.

Inima i se răsuci în piept. Dacă Hord îl vedea pe lup, era imposibil de ştiut ce ar putea să se întâmple…

Din fericire, atenţia tuturor se concentrase asupra lui Renn.

— Fratele meu e acum conducătorul clanului? întrebă ea îl ascultaţi pe el, în locul lui Fin-Kedinn?

Oamenii îşi plecară capetele.

— Nu e chiar aşa de simplu, răspunse Oslak. Acum trei zile, ursul a atacat… A ucis… Vocea lui se frânse. A ucis doi dintre noi…

Renn păli. Se apropie mai mult de Oslak, care avea sprânceana şi oasele feţei însemnate cu lut cenuşiu din râu.

Torak nu ştia ce înseamnă aceste semne, dar lui Renn i se tăie răsuflarea când le văzu.

— Nu, şopti ea, atingând mâna lui Oslak.

Omul cel mare dădu din cap şi se întoarse.

— Dar de Fin-Kedinn ce-mi spui? întrebă Renn cu voce stridentă. E…

— Grav rănit, interveni Hord. Dacă moare, eu voi fi conducătorul. Voi avea grijă ca aşa să se întâmple.

Renn îşi duse mâinile la gură şi alergă spre tabără.

— Renn! strigă Oslak după ea. Vino înapoi!

— Las-o să plece, zise Hord.

După ce Renn plecă, Torak se simţi complet singur. Nici măcar nu cunoştea numele celorlalţi oameni Corb.

— Oslak, se rugă el, spune-i lui Hord să-mi dea înapoi nanuakul! E singura noastră speranţă. Ştii doar.

Oslak începu să vorbească, dar Hord interveni.

— Rolul tău s-a terminat, i se adresă el lui Torak. Eu voi duce nanuakul pe munte! Eu îi voi oferi sângele Ascultătorului, pentru a-mi salva poporul!

Lupul era atât de speriat, încât îi venea să urle. Cum putea oare să-l ajute pe fratele lui de haită? De ce era totul atât de încâlcit?

Atât timp cât i-a urmărit pe adulţii făr-de-coadă prin răceala-moale-strălucitoare, a luptat împotriva foamei care-i rodea burta şi împotriva mirosului nasului ud al lemingilor, aflaţi la doar un salt depărtare. A luptat împotriva chemării, care acum era atât de puternică, încât o simţea tot timpul, şi împotriva demonului, a cărui prezenţă o mirosea în vânt Şi-a întors urechile de la urletele îndepărtate ale haitei străine: haită care nu mai suna atât de străină, ci ca o familie de departe…

A fost nevoit să nu le dea atenţie. Fratele lui de haită era în pericol. Lupul îi putea simţi durerea şi frica. De asemenea, simţea furia adulţilor făr-de-coadă şi frica lor. Erau speriaţi din cauza Marelui Făr-de-Coadă.

Vântul îşi schimbă direcţia şi lupul prinse un val de mirosuri dinspre marea vizuină a celor făr-de-coadă. Sunetele

şi mirosurile îl copleşiră. „Rău, rău, rău! “Curajul îl părăsi. Scâncind, ţâşni sub un copac doborât.

Vizuina însemna un pericol teribil. Era mare şi complicată, cu câini fioroşi care nu ascultau şi multe bestii-strălucitoare-ce-muşcă-fierbinte. Dar răul cel mai mare dintre toate îl reprezentau chiar cei făr-de-coadă. Deşi nu puteau nici să audă, nici să miroasă prea bine, făceau totuşi lucruri deştepte cu labele din faţă şi trimiteau gheara-lungă-ce-zboară-departe să muşte prada.

Lupul nu ştia dacă să fugă sau să rămână.

Pentru a gândi mai limpede, mestecă o ramură, apoi o bucată din răceala-moale-strălucitoare. Alergă în cerc. Dar nimic nu-l ajută. Tânjea după ciudata siguranţă, care apărea uneori şi-i spunea ce să facă. Acum însă, nu venea. Probabil că zburase în văzduh ca un corb.

Ce trebuia să facă?

Torak se învinovăţea pe sine însuşi. Din cauza lipsei lui de grijă, nanuakul i-a fost luat. Doar din vina lui. În jur, copacii încărcaţi de zăpadă aruncau pe potecă umbre albăstrite de lună. „E vina ta “, păreau să-i spună.

— Mai repede, zise Hord împungându-l în spate.

Corbii ridicaseră tabăra într-un luminiş de lângă un torent de munte. În mijlocul luminişului, un foc puternic din trei buşteni de pin strălucea portocaliu. Adunate în jurul lui, se aflau adăposturile improvizate ale clanului, apoi un cerc de focuri mai mici şi gropi cu ţepi, păzite de oameni cu lănci. Părea că tot clanul venise în nord.

Hord alergă înainte, în timp ce Torak aştepta împreună cu Oslak lângă unul dintre adăposturi. O văzu pe Renn şi se simţi mai bine. Era îngenuncheată la intrarea unui adăpost, de partea cealaltă a luminişului şi vorbea cu însufleţire. Nu-l văzuse.

Oamenii erau adunaţi în jurul focului mare. Teama plutea în atmosferă. Potrivit spuselor lui Oslak, cercetaşii au găsit urma ursului la numai două văi depărtare.

— Devine din ce în ce mai puternic, zise el. Distrugândd pădurea, ca şi cum… ca şi cum ar căuta ceva.

Torak începu să tremure. Marşul forţat impus de Hord îl încălzise, dar acum, îmbrăcat în hainele din piele de cerb pentru vară, îngheţa. Spera ca ei să nu-şi închipuie că e speriat.

Oslak îi dezlegă încheieturile şi îşi puse o mână pe umărul lui, pentru a-l conduce prin luminiş. Torak uită de frig, când dădu peste lumina orbitoare a focului uriaş şi peste zumzetul vocilor, ca al unui roi de albine furioase.

O văzu pe Saeunn, pe un maldăr de piei de ren, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu traista din piele de corb în poală; Hord era lângă ea, rozându-şi degetul mare; Dyrati îl privea încordată.

Se aşternu liniştea. Oamenii făcură loc celor patru bărbaţi care îl cărau pe Fin-Kedinn pe un culcuş din piele de bizon. Faţa conducătorului Corbilor era trasă şi piciorul stâng era înfăşurat în legături moi pătate de sânge. Figura i se contractă uşor când oamenii îl aşezară jos, lângă foc. A fost singura dovadă a suferinţei sale.

Apăru şi Renn, rostogolind o bucată dintr-un buştean de pin. Îl aşeză în spatele lui Fin-Kedinn pentru a se putea sprijini de el, apoi se făcu ghem lângă el, pe o piele de ren. Nu se uita la Torak, ci-şi ţinea ochii aţintiţi asupra focului.

Oslak îl împinse de la spate şi el făcu câţiva paşi şovăielnici mai aproape de culcuş.

Conducătorul Corb îi prinse privirea şi i-o susţinu, iar Torak simţi un val de uşurare. Ochii albaştri erau la fel de profunzi şi de misterioşi ca întotdeauna. Hord va trebui să aştepte mult şi bine pentru a deveni conducătorul Clanului.

— Când l-am găsit pentru prima oară pe acest băiat, începu Fin-Kedinn cu vocea lui clară, nu ştiam cine sau ce este. De atunci, a găsit cele trei fragmente din nanuak. A salvat viaţa unuia dintre ai noştri. Făcu o pauză. Nu mai am nici o îndoială. El e Ascultătorul, întrebarea e, îl lăsăm să ducă nanuakul la munte? Un băiat, de unul singur? Sau îl trimitem pe cel mai puternic vânător al nostru: un bărbat în toată firea, cu şanse infinit mai mari de a-i ţine piept ursului?

Hord încetă să-şi mai roadă degetul şi-şi îndreptă umerii. Pe

Torak îl părăsi curajul.

— Timpul e scurt, reluă Fin-Kedinn, privind cerul nopţii unde strălucea Marele Bizon. În câteva zile, ursul va fi prea puternic pentru a fi răpus. Nu putem convoca o adunare a clanurilor; nu e timp. Trebuie ca eu să hotărăsc asta, acum, în numele tuturor clanurilor.

Singurele sunete erau şuieratul şi trosnetul focului. Corbii sorbeau fiecare cuvânt de pe buzele lui.

— Există mulţi printre noi, continuă Fin-Kedinn, care spun că ar fi o nebunie să ne punem soarta în mâinile unui băiat.

Hord se ridică.

— Ar fi, într-adevăr, o nebunie! Eu sunt cel mai puternic! Lăsaţi-mă să merg pe munte şi să-mi salvez poporul!

— Tu nu eşti Ascultătorul, interveni Torak.

— Cu restul profeţiei cum rămâne? întrebă Saeunn cu vocea ei ca un croncănit de corb. „Ascultătorul dă muntelui sângele inimii sale. “Poţi să faci asta?

Torak inspiră adânc.

— Dacă asta e ceea ce vrea el.

— Dar mai este o cale! strigă Hord. Îl ucidem acum şi îi duc eu sângele pe munte! Cel puţin în felul acesta avem o şansă!

Un murmur de aprobare trecu printre Corbi.

Finn-Kedinn ridică o mână pentru a impune tăcerea, apoi i se adresă lui Torak:

— De obicei negai că ai fi Ascultătorul. Acum de ce susţii asta?

Torak îşi ridică privirea.

— Ursul mi-a omorât tatăl. Ştiu că, acum, eu trebuie să omor ursul.

— Aici e vorba de ceva mai mult decât de răzbunare, zâmbi batjocoritor Hord.

— Dar şi de ceva mai mult decât de vanitate, replică Torak. Apoi se adresă lui Fin-Kedinn. Nu-mi pasă dacă sunt sau nu „salvatorul poporului meu “. Care popor? Nu m-am întâlnit niciodată cu clanul meu. Dar i-am jurat tatălui că voi găsi muntele. Am făcut un legământ.

— Ne pierdem vremea! interveni Hord. Daţi-mi nanuakul şi

voi rezolva eu!

— Cum? întrebă o voce calmă. Era Renn. Cum vei găsi muntele?

Hord ezită.

Renn se ridică în picioare.

— Se spune că e piscul cel mai îndepărtat, de la capătul cel mai nordic al Munţilor înalţi. Ei bine, aici ne aflăm la capătul cel mai nordic al Munţilor înalţi. Aşa că, unde e? îşi desfăcu braţele. Eu nu ştiu. Se întoarse spre Hord. Tu ştii?

Acesta scrâşni din dinţi.

Ea i se adresă lui Saeunn:

— Nici chiar el nu ştie unde e, şi el e ascultătorul. Făcu o pauză. Dar e cineva care ştie.

Se uită direct la Torak, ochii ei sfredelindu-i pe ai lui.

El sesiză la cine se referea. „Renn cea deşteaptă, gândi el. Atâta timp cât va funcţiona…”

Îşi duse mâinile la gură şi urlă.

Corbilor li se tăie răsuflarea. Câinii taberei se agitară, într-un vacarm infernal.

Torak scoase un nou urlet.

Deodată, o pată cenuşie traversă luminişul şi se prăvăli peste el.

Mulţimea murmură arătându-l; câinii lătrau sălbatic, aşa că bărbaţii fură nevoiţi să îi alunge de acolo. Un copilaş râse.

Torak îngenunche şi-şi îngropă faţa în blana lupului. Apoi linse nasul puiului în semn de recunoştinţă. Lupul dăduse dovadă de un curaj uriaş, pentru a răspunde chemării lui.

Când vacarmul se mai potoli, Torak ridică privirea.

— Numai lupul poate găsi muntele, i se adresă el lui Fin-Kedinn. El ne-a adus până aici, aşa departe. Şi numai datorită lui am găsit nanuakul.

Conducătorul Corb îşi trecu o mână peste barba roşie.

— Dă-mi înapoi nanuakul, pledă Torak. Lasă-mă să i-l duc Spiritului Pământului. E singura noastră şansă.

Focul trosni, muşcând lemnele. Zăpada căzu cu zgomot de pe un molid apropiat. Corbii aşteptau hotărârea conducătorului.

În sfârşit Fin-Kedinn vorbi:

— Îţi vom da hrană şi îmbrăcăminte pentru drum. Când pleci?

Torak respiră adânc.

Renn îi făcu un scurt semn din cap.

Hord îşi strigă protestul, dar Fin-Kedinn îi impuse tăcerea, cu o privire. Apoi i se adresă din nou lui Torak:

— Când pleci?

Torak înghiţi în sec.

— Hmm… Mâine?

29

A doua zi, Torak şi lupul urmau să se afunde în codru, unde vâna ursul, şi Torak nu avea nici o idee ce va trebui să facă.

Chiar dacă vor ajunge la munte, ce urmează? Va aşeza pur şi simplu nanuakul pe pământ? îl va ruga pe Spiritul Pământului să distrugă ursul? Va încerca să lupte singur cu el?

— Vrei încălţări noi sau să le reparăm pe ale tale? îl întrebă perechea lui Oslak, care îi lua măsurile pentru îmbrăcămintea de iarnă.

— Ce spui? întrebă el.

— Încălţările, repetă femeia.

Avea ochii obosiţi şi obrajii mânjiţi cu lut din râu. Era mânioasă pe el, dar Torak nu ştia de ce.

— Sunt obişnuit cu încălţările mele, zise el. Oare ai putea să…

— Să le repar? fornăi ea Cred că pot s-o fac!

— Mulţumesc, zise Torak cu umilinţă.

Îşi aruncă privirea spre lup, care stătea ghemuit într-un colţ, cu urechile date pe spate.

Femeia lui Oslak apucă o bucată de piele şi îl înconjură pe Torak, pentru a-i măsura lăţimea umerilor.

— O! Se vor potrivi de minune, mormăi ea. Stai jos, stai jos!

Torak se aşeză şi o privi făcând noduri, pentru a marca măsurile. Ochii îi erau umezi şi clipea des. Îl surprinse privind-o.

— La ce te holbezi?

— La nimic, spuse el. Trebuie să-mi scot hainele?

— Doar dacă vrei să îngheţi! O să ai lucrurile cele noi în zori. Acum, dă-mi încălţămintea.

Torak se supuse şi femeia se uită la încălţările lui ca şi cum ar fi fost o pereche de somoni în descompunere.

— Mai multe găuri decât într-o plasă de pescuit, comentă ea.

Băiatul s-a simţit uşurat când ea a ieşit în grabă din adăpost.

Nu plecase de mult, când apăru Renn. Lupul se ridică şi-i linse degetele. Ea îl scărpină după urechi.

Torak ar fi vrut să-i mulţumească pentru că a intervenit în favoarea lui, dar nu prea ştia cum să înceapă. Tăcerea se prelungea.

— Cum te-ai descurcat cu Vedna? întrebă deodată Renn.

— Vedna? A, femeia lui Oslak? Nu cred că mă place.

— Nu e asta. E vorba de noile tale haine. Începuse să le facă pentru fiul ei. Acum le termină pentru tine.

— Fiul ei?

— Ucis de urs.

„Vai! Biata Vedna, gândi el. Bietul Oslak! Asta explică şi obrajii mânjiţi cu lut. Probabil că e felul Corbilor de a ţine doliu. “

Rana de pe obrazul lui Renn devenise purpurie. Torak întrebă dacă o doare. Ea negă, clătinând din cap. El ghici că fetei îi era ruşine de ceea ce făcuse fratele ei.

— Ce e cu Fin-Kedinn? mai întrebă el. Cât de gravă e rana de la picior?

— E o rană urâtă. Adâncă până la os. Dar nu e niciun semn de cangrenă.

— Asta e bine. Ezită. A fost foarte supărat pe tine?

— Da. Dar nu de asta mă aflu aici.

— Atunci, de ce?

— Mâine, vin şi eu cu tine.

Torak îşi muşcă buzele.

— Cred că trebuie să mergem doar eu şi lupul.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— De ce?

— Nu ştiu. Aşa cred eu.

— E o prostie.

— Poate. Dar asta e situaţia.

— Vorbeşti ca Fin-Kedinn.

— Ăsta e un motiv în plus. El nu-ţi va permite niciodată să vii.

— De când mă poate opri?

El râânji.

Fata nu-i mai răspunse. Indignată, se mută lângă focul de la intrarea în adăpost.

— Vei lua masa de seară cu el, zise ea. E o onoare, în caz că n-ai ştiut.

Torak înghiţi în sec. Îi era teamă de Fin-Kedinn, dar, într-un fel ciudat dorea să aibă încuviinţarea lui. Să ia masa de seară cu el suna cam descurajant.

— Vei fi şi tu acolo? întrebă el.

— Nu!

— Aha…

Din nou se lăsă liniştea. Apoi ea zise mai împăcată:

— Dacă vrei, am să-l ţin pe lup la mine. E mai bine să nu-l laşi singur cu câinii.

— Mulţumesc.

Renn îşi coborâ privirea şi descoperi că Torak are picioarele goale.

— Mă duc să văd dacă pot să-ţi găsesc o pereche de încălţări.

***

Puţin mai târziu, Torak se îndreptă spre adăpostul lui Fin-Kedinn, poticnindu-se în încălţămintea împrumutată, care-i era mult prea mare.

Îl găsi pe conducătorul Corb într-o discuţie aprinsă cu Saeunn, dar cei doi tăcură când intră el. Saeunn părea supărată. Figura lui Fin-Kedinn nu spunea nimic.

Torak se aşeză pe o piele de ren, cu picioarele încrucişate. Nu vedea niciun fel de mâncare prin apropiere, dar câţiva

oameni erau ocupaţi cu burdufurile de gătit, lângă focul mare. Se întreba când vor muica. Şi ce căuta el aici?

— Ţi-am spus ce gândesc, zise Saeunn.

— Aşa şi trebuie, rosti Fin-Kedinn cu o voce neutră.

Nu făcură nici o tentativă de a-l include pe Torak în discuţie, ceea ce îi permise să studieze adăpostul lui Fin-Kedinn. Nu era mai mare decât celelalte şi de stâlpul acoperişului atârnau obişnuitele unelte de vânător; dar coarda marelui arc din lemn de tisă era ruptă şi veşmântul alb din piele de ren era pătat de sânge uscat: dovezi clare ale confruntării conducătorul Corb cu ursul şi ale supravieţuirii sale.

Deodată, Torak observă un om care-l privea din umbră. Avea părul şaten, tuns scurt, şi trăsături întunecate şi ofilite.

— E Krukoslik, îl informă Fin-Kedinn, din clanul Iepurelui de Munte.

Omul îşi duse ambii pumni în dreptul inimii şi îşi coborâ privirea.

Torak făcu la fel.

— Krukoslik cunoaşte locurile astea mai bine decât oricine, adăugă Fin-Kedinn. Vorbeşte cu el înainte de a pleca. Dacă nu te va putea ajuta prea mult, măcar îţi va da câteva sugestii privind supravieţuirea în munţi. M-a impresionat starea în care erai când te-am prins. Fără haine de iarnă, cu un singur burduf de apă şi fără hrană. Tatăl tău te-a învăţat mai bine decât atât.

Torak îşi ţinu răsuflarea.

— Deci l-ai cunoscut?

Saeunn se încruntă, dar Fin-Kedinn o potoli cu o privire.

— Da, afirmă el. L-am cunoscut. A fost o vreme când era cel mai bun prieten al meu.

Furioasă, Saeunn întoarse capul.

Torak simţi cum furia creştea şi în el.

— Dacă ai fost cel mai bun prieten al lui, de ce m-ai condamnat la moarte? De ce m-ai făcut să lupt cu Hord? De ce m-ai ţinut legat, în timp ce adunarea clanurilor hotăra dacă să mă sacrifice sau nu?

— Ca să văd din ce aluat eşti făcut, rosti calm Fin-Kedinn. Nu eşti bun la nimic dacă nu poţi să-ţi foloseşti inteligenţa. Făcu o pauză. Dacă îţi aminteşti, nu te-am ţinut sub pază strictă. Şi chiar l-am lăsat pe puiul de lup să stea cu tine.

Torak reflectă la toate acestea.

— Vrei să spui că m-ai supus unui test?

Fin-Kedinn nu răspunse.

Doi oameni se apropiară dinspre focul cel mare, aducând patru boluri aburinde din lemn de mesteacăn.

— Mănâncă, zise Krukoslik întinzându-i unul lui Torak.

Fin-Kedinn îi aruncă o lingură din corn şi pentru o vreme Torak uită de toate, în timp ce înfuleca de zor. Era o supă lungă, făcută din copite de elan fierte, cu câteva felii subţiri de inimă uscată de cerb în ea şi îngroşată cu boabe de scoruş şi ciuperci de copac, tari şi fără gust, pe care clanurile le numesc urechile bizonului. În afară de supă, mai primiră şi câte o turtă din miez de ghindă fript: foarte amară, dar nu prea rea, după ce o rupeai şi o înmuiai în supă.

— Îmi pare rău, dar nu avem altceva mai bun, zise Fin-Kedinn. E greu să faci rost de vânat.

A fost singura referire pe care a făcut-o în legătură cu ursul. Torak era prea flămând pentru a-i păsa. Numai după ce şi-a lins bolul a observat că Fin-Kedinn şi Saeunn de abia se atinseseră de ale lor. Saeunn le duse înapoi la burduful de gătit, apoi se întoarse la locul ei. Krukoslik îşi atârnă lingura la cingătoare şi plecă să îngenuncheze lângă focul cel mic de la intrarea în adăpost, în timp ce murmura o scurtă rugăciune de mulţumire.

Torak nu văzuse niciodată pe cineva asemănător lui. Purta o robă voluminoasă din piele cafenie de ren, care îi atârna până la călcâie, şi un brâu lat şi roşu din piele de cerb. Semnul clanului lui era reprezentat de o mantie din blană de iepure, aşezată pe umeri şi vopsită roşu-aprins, iar tatuajul clanului era o bandă roşie trasată în zigzag pe frunte. Pe piept îi atârna un ciob, cât un deget de lung, din cristal de stâncă fumuriu.

Bărbatul îl surprinse pe Torak privindu-l şi zâmbi.

— Fumul e respiraţia Spiritului Focului. Clanurile din

munţi venerează focul mai mult decât orice altceva.

Torak îşi aminti cât de reconfortant fusese pentru el şi pentru Renn focul din grota de zăpadă.

— Pot să înţeleg asta foarte bine, comentă el.

Krukoslik zâmbi larg.

După-masă, Fin-Kedinn îi rugă pe toţi ceilalţi să plece, pentru ca el să poată sta singur de vorbă cu Torak. Krukoslik se ridică şi se înclină. Saeunn scoase un şuierat furios şi ieşi din adăpost ca o furtună.

Torak se întrebă ce va urma.

***

— Saeunn nu crede că ar trebui să ţi se mai spună şi altceva, începu Fin-Kedinn. Ea crede că asta te va distrage, mâine.

— Să mi se mai spună ce? întrebă Torak.

— Ce ai vrea să ştii?

Torak reflectă îndelung.

— Vreau să ştiu totul.

— Nu e posibil. Mai încearcă.

Torak zgândări gaura din genunchiul pantalonilor din piele.

— De ce eu? De ce sunt eu Ascultătorul?

Fin-Kedinn îşi mângâie barba.

— E o poveste lungă.

— E din cauza tatălui meu? Pentru că a fost magul Lup? Duşmanul pribeagului şchiop care a creat ursul?

— Asta e numai o parte din întreg.

— Dar cine era el? De ce erau duşmani? Pa n-a pomenit niciodată de el.

Cu un băţ, conducătorul Corb scormoni în foc şi Torak văzu liniile suferinţei adâncindu-i-se de fiecare parte a gurii. Fără să-l privească, Fin-Kedinn zise:

— A pomenit vreodată tatăl tău de Devoratorii de Suflete?

Torak era uluit.

— Nu, n-am auzit niciodată de ei.

— Atunci înseamnă că eşti singurul din codru care n-a auzit. Fin-Kedinn tăcu, lumina focului sculptându-i figura cu umbre. Devoratorii de Suflete, continuă el, au fost şapte magi,

fiecare din alt clan. La început, nu erau diavoli. Îşi ajutau clanurile. Fiecare avea propriul har. Unul era şiret ca un şarpe; întotdeauna cufundat în cercetarea ierburilor şi a poţiunilor. Unul era puternic ca un stejar; voia să desluşească mintea copacilor. Altul avea gânduri ce zburau mai iute ca un liliac; îi plăcea să farmece creaturile mici pentru a-i îndeplini poruncile. Altul era mândru şi vizionar, fascinat de demoni şi încercând în permanenţă să-i controleze. Se spunea că altul putea să stăpânească moartea.

Scormoni din nou în foc.

Pentru că nu mai continuă, Torak îşi adună tot curajul.

— Sunt doar cinci. Ai spus că erau şapte.

Fin-Kedinn nu-i dădu atenţie.

— Cu multe ierni în urmă s-au unit cu toţii, în secret. La început, şi-au spus Tămăduitorii. Minţindu-se singuri că doreau să facă numai bine, să vindece bolile, să păzească de demoni. Gura i se strâmbă dispreţuitoare. În curând se îndreptară spre dezastru, pervertiţi de foamea lor de putere.

Degetele lui Torak se încleştară pe genunchi.

— De ce li s-a spus Devoratorii de Suflete? întrebă el, abia mişcându-şi buzele. Au mâncat într-adevăr suflete?

— Cine ştie? Oamenii erau speriaţi şi când oamenii sunt speriaţi, zvonurile devin realitate. Expresia lui era distantă, în timp ce-şi amintea. Mai mult decât orice, Devoratorii de Suflete doreau puterea. Pentru asta trăiau. Să ia în stăpânire codrul. Să-l oblige pe fiecare să se supună poruncilor lor. Apoi, acum treisprezece ierni, s-a întâmplat ceva ce le-a distrus puterea.

— Ce? şopti Torak. Ce s-a întâmplat?

Fin-Kedinn oftă.

— Tot ce trebuie să ştii tu e că a fost un foc mare şi Devoratorii de Suflete au fost împrăştiaţi. Unii au fost grav răniţi. Toţi s-au ascuns. Am crezut că ameninţarea a dispărut pentru totdeauna. Dar am greşit. Rupse băţul în două şi-l aruncă în foc. Omul căruia îi spui Pribeagul Şchiop – omul care a creat ursul – era unul dintre ei.

— Un Devorator de Suflete?

— Am ştiut imediat ce Hord mi-a vorbit despre el. Numai un Devorator de Suflete poate prinde în cursă atât de bine un demon. Întâlni privirea lui Torak. Tatăl tău era duşmanul lui. El a fost duşmanul al tuturor Devoratorilor de Suflete.

Torak nu-şi putea desprinde privirea din ochii aceia de un albastru-intens.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— A avut motivele lui să n-o facă. Tatăl tău… Tatăl tău a făcut o mulţime de greşeli în viaţă. Dar a făcut tot ce a putut să-i oprească pe Devoratorii de Suflete. De aceea l-au ucis. Iată de ce te-a crescut pe tine departe de lume. Astfel, ei n-au ştiut nici măcar că exişti.

Torak îl privi fix.

— Că exist eu? De ce?

Fin-Kedinn nu-l asculta. Încă o dată privi în flăcări.

— Aproape că nu pare posibil, murmură el. Nimeni nici n-a bănuit măcar că are un fiu. Nici chiar eu.

— Saeunn ştia. Pa i-a spus acum cinci veri, la adunarea clanurilor de lângă mare. Ea nu…

— Nu, zise Fin-Kedinn. Nu mi-a spus niciodată.

— Nu înţeleg, rosti Torak. De ce Pa n-a vrut ca Devoratorii de Suflete să ştie de mine? Ce nu e în regulă cu mine?

Fin-Kedinn îi studie chipul.

— Nimic. Nu trebuia să se ştie de tine pentru că… Clătină din cap, ca şi cum ar fi fost prea multe de spus. Pentru că într-o zi ai putea fi în stare să-i opreşti.

Torak era îngrozit.

— Eu? Cum?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, dacă ei află de existenţa ta, vor veni după tine. Încă o dată privirea lui o susţinu pe a lui Torak. Aceasta este ceea ce Saeunn nu voia să ştii. Şi ceea ce eu cred că trebuie să ştii. Dacă trăieşti – dacă reuşeşti să distrugi ursul – acesta nu va fi sfârşitul. Devoratorii de Suflete vor descoperi cine a făcut-o. Vor afla că exişti. Şi, mai devreme sau mai târziu, vor veni după tine.

Un tăciune trosni.

Torak tresări.

— Vrei să spui că – în cazul în care mâine supravieţuiesc – voi fi urmărit toată viaţa.

— N-am spus asta. Poţi să fugi sau poţi să lupţi, întotdeauna ai de ales.

Torak privi în sus, la veşmântul pătat de sânge. Hord avea dreptate, aceasta e o luptă pentru un bărbat, nu pentru un băiat.

— De ce nu mi-a spus Pa nimic, niciodată? întrebă el.

— Tatăl tău ştia ce face, răspunse Fin-Kedinn. A făcut destule prostii. Unele pentru care nu l-am iertat niciodată. Dar cu tine cred că a procedat cum trebuie.

Torak amuţi.

— Pune-ţi următoarea întrebare, Torak: De ce vorbeşte profeţia despre un „Ascultător"? De ce nu despre un „vorbitor" sau despre un „vizionar"?

Torak scutură din cap.

— Pentru că, de fapt, cea mai importantă calitate a unui vânător este să asculte. Să asculte ce-i spun vântul şi copacii. Să asculte ce-i vorbesc despre pădure ceilalţi vânători, precum şi prada. Acesta e darul pe care ţi l-a transmis tatăl tău. Nu te-a învăţat arta vrăjitoriei şi nici despre istoria clanurilor. Te-a învăţat să vânezi. Să-ţi foloseşti inteligenţa. Făcu o pauză. Dacă vei reuşi mâine, numai aşa se va întâmplă. Folosindu-ţi inteligenţa.

Era trecut de miezul nopţii, dar Torak tot mai stătea lângă focul cel mare din luminiş, privind întunecimea aruncată de Munţii înalţi.

Era singur. Lupul plecase într-una din peregrinările lui nocturne şi singurele semne de viaţă din tabără erau Corbii tăcuţi care păzeau mijloacele de apărare şi zgomotul sforăiturilor din adăpostul lui Oslak.

Torak ar fi vrut s-o trezească pe Renn şi să-i spună totul. Dar nu ştia unde doarme aceasta. În plus, nu era sigur că putea să se convingă pe sine însuşi să-i spună despre Pa, despre prostiile pe care Fin-Kedinn zicea că le-a făcut.

„Dacă supravieţuieşti, acesta nu va fi sfârşitul… Devoratorii de Suflete vor veni după tine… Poţi să fugi sau

poţi să lupţi. Întotdeauna ai de ales… “

Imagini teribile îi bântuiau mintea ca o furtună de zăpadă. Ochii ucigaşi ai ursului. Devoratorii de Suflete, ca nişte umbre abia zărite dintr-un coşmar. Faţa lui Pa, când acesta era pe moarte.

Pentru a le alunga din minte, se sculă şi începu să meargă de colo-colo. Se forţa să gândească.

Nu avea idee ce trebuia să facă a doua zi, dar ştia că Fin-Kedinn avea dreptate. Singura lui şansă împotriva ursului era să-şi folosească inteligenţa. Spiritul Pământului îl va ajuta doar dacă va încerca să se ajute singur.

Încă o dată îşi aminti cuvintele profeţiei: „Ascultătorul luptă cu aerul şi vorbeşte cu tăcerea… Ascultătorul luptă cu aerul… “

Licărirea unei idei începu să-l lumineze.

30

Degetele lui Torak tremurau atât de tare, încât nu putea să scoată dopul de la cornetul de medicamente.

De ce lăsase asta pentru ultima clipă? Acum lupul se plimba prin faţa adăpostului şi Corbii aşteptau să-l vadă ieşind, iar el tot nu putea să scoată dopul din…

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Renn din uşă.

Faţa îi era palidă, ochii-încercănaţi.

Torak îi întinse cornetul de medicamente şi ea smulse cu dinţii dopul negru din lemn de stejar.

— Ăsta pentru ce e? întrebă ea restituindu-i-l.

— Pentru însemnele morţii, răspunse el fără să o privească.

Fetei i se tăie răsuflarea.

— Ca acelea ale omului de pe fluviul de gheaţă?

El dădu afirmativ din cap.

— Dar el a ştiut că moare. Tu trebuie să supravieţuieşti…

— N-ai de unde să ştii asta. Nu vreau să risc să-mi fie separate sufletele. Nu vreau să risc să devin demon.

Ea încetă să mai mângâie urechile lupului.

— Ai dreptate.

Torak privi dincolo de ea, în luminiş, unde se iviseră zorile albastre. În timpul nopţii, norii se rostogoliseră din munţi, acoperind codrul cu un strat gros de zăpadă. Se întrebă dacă asta îl va ajuta sau îl va stânjeni.

Deşertă în palmă puţin ocru roşu şi scuipă peste el. Dar gura îi era atât de uscată, încât nu putu să pregătească pasta.

Renn se aplecă şi îi scuipă în palmă. Apoi luă şi puţină zăpadă, o încălzi în mâini şi o adăugă la pasta făcută.

— Mulţumesc, mormăi el.

Tremurând, trasă câte un cerc pe fiecare călcâi, pe stern şi pe frunte. Când îl termină pe cel de pe frunte, închise ochii. Ultima oară când a făcut asta a fost pentru Pa.

Lupul se lipi strâns de el, impregnându-şi mirosul pe noii pantaloni de piele ai lui Torak. Îşi puse apoi laba din faţă pe braţul lui. „Sunt alături de tine. “

Torak se aplecă şi-i mirosi botul. „Ştiu. “

— Ia-o, zise Renn scoţând traista din piele de corb. Am mai adăugat nişte pelin şi am controlat totul împreună cu Saeunn. Farmecele de camuflare trebuie să funcţioneze. Ursul nu va simţi nanuakul.

Torak îşi agăţă punga la cingătoare. Deja putea să simtă însemnele morţii întărindu-i-se pe piele.

— Ar fi bine să iei şi asta.

Renn ţinea o legăturică din fâşii de mesteacăn.

— Ce este?

Ea părea speriată.

— Ceea ce ai cerut. Am stat trează aproape toată noaptea ca să o fac.

Era îngrozit. Aproape că uitase. Dacă ar fi plecat fără asta, ce s-ar fi întâmplat cu planul lui?

— Am pus şi nişte ierburi purificatoare, zise Renn.

— De ce?

— Ei bine, dacă… dacă ucizi ursul, vei deveni impur. Vreau să spun că e totuşi un urs, un vânător. Chiar dacă are un demon în el. Vei avea nevoie să te purifici.

Cât de mult îi plăcea lui Renn să anticipeze totul! Torak se simţi mai bine văzând că Renn îşi închipuia că are o şansă în faţa ursului!

Lupul scoase un scheunat nerăbdător şi băiatul inspiră adânc. Era timpul să plece.

Când începură să traverseze luminişul, Torak îşi aminti de cornetul de medicamente lăsat în adăpost şi fugi înapoi după el. Ieşind apoi afară, deschise punga cu medicamente cu mâini

tremurătoare pentru a băga cornetul înăuntru, dar acesta îi alunecă din mână.

Fin-Kedinn fu cel care îl ridică.

Conducătorul Corb era în cârje. Când se uită la cornetul de medicamente din mână, păli.

— Ăsta a fost al mamei tale, zise el.

Torak clipi.

— De unde ştii?

Fin-Kedinn tăcu. Apoi i-l restitui.

— Să nu-l pierzi niciodată.

Torak băgă cornetul în pungă. Părea ciudat ce spusese conducătorul, dat fiind locul spre care se îndrepta Torak. Când se întoarse să plece, Fin-Kedinn îl chemă înapoi.

— Torak…

— Da?

— Dacă supravieţuieşti, există aici, printre noi, un loc pentru tine. Asta dacă vrei să rămâi cu noi.

Torak era prea surprins pentru a vorbi. Când îşi reveni, conducătorul Corb plecase, cu acelaşi aer misterios, ca de obicei.

Munţii înalţi erau tiviţi cu aur, când Torak se îndreptă spre Corbi prin zăpada ce scârţâia. Oslak îi înmână sacul de dormit şi burduful de apă, Renn – securea, tolba şi arcul. Spre surprinderea lui, Hord îl ajută cu desaga. Era tras la faţă, dar părea că acceptase că nu el era cel care trebuia să caute muntele.

Saeunn făcu un semn cu mâna asupra lui Torak şi apoi asupra lupului.

— Fie ca paznicul să zboare împreună cu voi amândoi.

— Şi să alerge cu voi, completă Renn încercând să zâmbească.

Torak îi făcu un semn scurt din cap. Ar fi vrut să fi plecat deja.

Corbii îl priveau în linişte cum porni prin zăpadă, cu lupul tropăind pe urmele lui…

Nu se mai uită înapoi.

***

Codrul era tăcut, dar, când lupul preluă conducerea, arăta nerăbdător şi neînfricat. Torak înainta cu greu în urma lui, cu respiraţia aburindă. Era foarte frig, dar, mulţumită Vednei, nu simţea. Cât timp dormise, ea îi adusese noua îmbrăcăminte în adăpost. Pe sub pieptar, un fel de bluză din piele de raţă, cu penele moi de pe piept lipite de pielea lui; un veşmânt cu glugă şi pantaloni groşi pentru iarnă, din piele de ren; mănuşi din blană de iepure, agăţate de o curea trecută prin mâneci; şi vechile lui încălţări peticite îndemânatic, cu apărători tari pentru glezne, din piele de ren, căptuşite cu blană de jder de pin, precum şi benzi din piele de rechin cusute pe tălpi, pentru a adera mai bine la gheaţă.

Vedna desprinsese chiar pielea clanului de pe vechiul lui pieptar şi o cususe pe veşmânt. Peticul de blană de lup era zdrenţăros şi murdar, dar foarte preţios. Fusese făcut de Pa.

Lupul coti brusc pentru a cerceta ceva şi Torak se luă după el, atent. Urme de veveriţă. Micuţe şi semănând cu o mână. Torak studie urmele lăsate pe potecă şi văzu că veveriţa ţopăise printre tufişurile de ienupăr acoperite de zăpadă, apoi făcuse lungi sărituri speriate şi dispăruse sub un pin.

Torak îşi scoase gluga şi se uită după ea.

Codrul era perfect liniştit. Indiferent ce speriase veveriţa, acum plecase. Dar Torak era furios pe sine însuşi. Ar fi trebuit să descopere singur urmele. „Fii în alertă! “

***

Când porniră mai departe, o gaiţă îi urmări din copac în copac. Soarele se ridicase pe cerul fără nori. În curând Torak gâfâia, în timp ce trudea prin zăpada proaspătă şi orbitoare, înaltă până la genunchi. Hotărâse să nu-şi pună încălţările de zăpadă: cu ele mergea mai uşor, dar l-ar fi împiedicat dacă ar fi trebuit să se mişte mai repede.

Lupul se descurca mai bine, deoarece pieptul lui îngust tăia troienele ca o canoe ce spinteca apa. Cam pe la mijlocul dimineţii totuşi, chiar şi el obosise. Terenul urca în mod constant, aşa cum spusese Krukoslik că se va întâmplă.

— Bunicul meu a ajuns odată aproape de munte, le explicase el, când Torak l-a trezit. Atât de aproape, încât a

putut să-l simtă. Plecând de aici, vei urma cursul apei spre miazănoapte şi terenul va urca până vei ajunge în umbra Munţilor înalţi. Cam pe la amiază, vei da de un molid trăsnit, la intrarea într-o viroagă. Viroaga e abruptă: prea abruptă pentru a te căţăra pe ea. Dar există o potecă lângă versantul vestic…

— Ce fel de potecă? întrebase Torak. Cine a făcut-o?

— Nimeni nu ştie. Dar urmează-o. Copacul lovit de trăsnet are puterea să protejeze. Păzeşte poteca de rău. Poate că te va proteja şi pe tine.

— Apoi ce urmează? Unde merg după aceea?

Krukoslik îşi însoţea explicaţiile cu gesturi.

— Urmează poteca. Undeva, la sfârşitul viroagei, se ridică muntele.

— Cât de departe?

— Nimeni nu ştie. Bunicul meu n-a mers mai departe, pentru că Spiritul l-a oprit Spiritul nu dă voie voie nimănui să treacă. Poate… poate că se va purta altfel cu tine.

„Poate “, gândi Torak, târându-şi picioarele prin zăpadă.

Dacă planul lui va funcţiona, dacă Spiritul Pământului va răspunde rugăminţii lui, ursul va fi distrus şi pădurea va supravieţui. Dacă nu, nu va exista o a doua şansă. Nici pentru el, nici pentru codru.

În faţa lui, lupul îşi înălţă capul şi amuşină. Blana de pe ceafă era zbârlită. Ce a simţit?

Câţiva paşi mai departe, Torak observă că zăpada fusese scuturată de pe vârfurile crengilor copacilor, cam la înălţimea umerilor. Apoi descoperi un vlăstar de ienupăr cu mai multe rămurele rupte.

— Cerb roşu, murmură el.

O învălmăşeală de urme pe potecă îi confirmă ipoteza. După aspectul lor, fusese un singur cerb, probabil un mascul: ei nu-şi ridică picioarele din faţă la fel de sus cum fac ciutele. Apoi, Torak mai văzu şi că animalul se târâse prin zăpadă.

Dar dacă a fost doar un cerb, de ce era zbârlită blana de pe ceafa lupului?

Torak privi în jur. Putea să simtă cum îşi ţinea codrul

răsuflarea.

Urmele ursului îi săriră în ochi din zăpadă.

Nu le văzuse mai devreme, deoarece între ele era o distanţă foarte mare, dar acum descoperi semnele săriturii panicate a cerbului, în vale, şi urmele ursului alergând după el. Lungimea pasului acestuia era îngrozitor de mare.

Încercând să se calmeze, Torak se strădui să observe mai bine poteca. Ursul alergase foarte repede, aşa cum dovedea amprentele, cu urmele labelor din spate, având formă umană, înaintea urmelor celor din faţă, mai depărtate. Fiecare era de trei ori mai mare decât capul lui.

„Sunt proaspete, gândi el, deşi muchiile erau deja uşor rotunjite. Cu soarele ăsta, nu le va trebui mult… “

Lupul sări peste urme, nerăbdător să-şi continue drumul.

Torak îl urmă fără grabă. Fiecare tufiş şi fiecare bolovan parcă aveau forma ursului.

În timp ce urcau cu greu colina, lupul deveni din ce în ce mai agitat: alergând înainte, apoi întorcându-se la Torak şi îndemnându-l cu mici scheunături hârâite. Poate că, în sfârşit, se apropiaseră de munte. Poate că de aceea lupul era mai mult nerăbdător decât speriat. Torak ar fi vrut să-i împărtăşească nerăbdarea, dar tot ce putea să simtă era greutatea nanuakului de la cingătoare şi ameninţarea ursului.

Un răcnet depărtat străbătu pădurea.

O gaiţă scoase un ţipăt şi zbură panicată.

Torak apucă minerul cuţitului cu atâta putere că-l duru. Cât era de aproape? Unde era? Nu putea să spună.

Lupul îl aştepta să-l ajungă: cu blana de la ceafă zbârlită, dar cu coada ridicată. Era clar ce voia să însemne. „Încă nu.“

În timp ce Torak înainta cu greu prin zăpadă, se întreba ce se întâmplase cu sufletele ursului. Mai ales, aşa cum spusese Renn, pentru că el continua să fie urs; odată probabil că prinsese somoni şi culesese boabe; şi iarna hibernase. Oare sufletele lui se mai aflau în trup, împreună cu demonul? Prinse ca într-o capcană, îngrozite?

Ocoli un bolovan – şi iată molidul lovit de trăsnet.

Sufletul i se cutremură.

Deasupra lui, Munţii înalţi atingeau cerul, orbitor de albi. Viroaga îi despica, asemeni unei tăieturi de cuţit. Înainta ca o rană în munţi, din ce în ce mai departe, capătul ei pierzându-se într-un nor de nepătruns. O potecă îngustă se căţăra pe versantul vestic, începându-şi şerpuirea chiar din locul unde stătea Torak. Cine o făcuse? în ce scop? Cine ar îndrăzni să pună piciorul pe ea şi să se aventureze în locurile acelea bântuite?

Deodată, norii de la capătul viroagei se despărţiră şi Torak văzu ce se afla dincolo de ea. Nori de furtună se lipeau de versanţi; un frig groaznic, dar fără vânt cobora din vârf; neînchipuit de înalt, acesta străpungea cerul: Muntele Spiritului Pământului.

Torak închise ochii, dar tot mai putea să simtă puterea Spiritului îngenunchindu-l. Putea să-i simtă furia. Devoratorii de Suflete invocaseră un demon din Lumea de Dincolo; eliberaseră un monstru în pădure. Încălcaseră pactul. De ce ar ajuta Spiritul clanurile, când unii oameni fuseseră atât de răi?

Torak îşi înclină capul. Nu putea să meargă mai departe. Nu aparţinea acestui ţinut Acesta era tărâmul spiritelor, nu al oamenilor.

Când deschise ochii, muntele dispăruse, înfăşurat din nou în nori, ca într-un giulgiu.

Torak se lăsă pe călcâie. „Nu pot s-o fac, gândi el, nu mă pot duce acolo. “

Lupul stătea în faţa lui, cu ochii migdalaţi la fel de puri ca apa de izvor „Ba da, poţi. Eu sunt cu tine. “

Torak clătină din cap.

Lupul îl privi lung şi serios.

Torak se gândi la Renn şi la Fin-Kedinn, şi la Corbi, şi la toate celelalte vietăţi din codru. Se gândi la Pa: nu Pa cel care zăcea pe moarte printre dărâmăturile adăpostului lor, ci Pa, aşa cum fusese înainte de a-l ataca ursul: râzând la glumele făcute de Torak.

Durerea îi răscoli pieptul. Îşi scoase cuţitul din teacă şi-şi trase mănuşa de pe mână, lăsând-o să se odihnească pe ardezia albastră şi rece.

— Nu te poţi opri acum, rosti el cu glas tare. Ai făcut un legământ faţă de Pa îşi luă de pe umăr tolba şi arcul, şi le rezemă de copac. Apoi făcu acelaşi lucru cu desaga, sacul de dormit, burduful cu apă şi securea. Nu avea nevoie de ele; doar de cuţit, de nanuakul din punga din piele de corb şi de legăturica din fâşii de mesteacăn făcută de Renn, ce se afla în punga lui cu medicamente.

După o ultimă privire aruncată pădurii, îl urmă pe lup, în sus, pe cărare.

31

În clipa în care Torak puse piciorul pe cărare, frigul se înteţi. Respiraţia îi pocnea în nări. Genele i se lipeau. Spiritul îl avertiza să se întoarcă.

Gheaţa de sub tălpi era subţire şi fiecare pas răsuna de-a lungul viroagei. Labele moi ale lupului nu făceau zgomot. Acesta se întoarse şi-l aşteptă pe Torak să-l ajungă: părea relaxat şi dădea uşor din coadă. Arăta ca şi cum ar fi fost încântat că se află acolo.

Gâfâind, Torak ajunse la nivelul lui. Drumul era atât de îngust, încât nu aveau loc decât dacă stăteau lipiţi unul de altul. Torak îşi aruncă privirea în jos şi imediat ar fi dorit să n-o fi făcut. Deja fundul viroagei era foarte departe sub ei.

Mai urcară un pic. Soarele lumina versantul opus al viroagei şi strălucirea deveni orbitoare. Gheaţa devenea înşelătoare. Când Torak păşi prea aproape de marginea potecii, gheaţa se sparse şi el fu aproape gata să cadă.

Patruzeci de paşi mai încolo, poteca se lărgea uşor trecând pe dedesubtul unei protuberanţe stâncoase. Era prea puţin adâncă şi Torak nu-şi putea face o grotă din ea: doar o scobitură în bazaltul negru din peretele viroagei, pe sub care se putea trece. La vederea ei, moralul lui Torak crescu. Spera să se poată adăposti acolo. Ar avea nevoie de aşa ceva, dacă planul lui…

Alături de el, lupul se încordă.

Privea în jos, în viroagă, cu urechile îndreptate înainte şi cu

fiecare fir de păr de pe spinare răscolit.

Apărându-se de soare, Torak se uită la rândul lui peste margine. Nimic. Trunchiuri negre de copaci. Bulgări acoperiţi cu zăpadă. Nedumerit se întoarse să plece şi ursul apăru deodată, aşa cum fac urşii întotdeauna. La început o mişcare pe fundul viroagei, apoi, iată-l!

Chiar de la această distanţă – cincizeci, şaizeci de paşi sub el – era enorm. În timp ce Torak stătea pironit locului, ursul se legănă dintr-o parte în alta căutând o urmă de miros. Nu simţi nimic. Torak era prea sus. Ursul nu ştia că e acolo. Băiatul îl văzu întorcându-se şi îndreptându-se în josul viroagei, spre codru.

Acum el trebuia să facă un lucru de necrezut Trebuia să-l ademenească să se întoarcă.

Exista doar un mod sigur de a-l determina s-o facă. Îşi scoase mănuşile şi suflă în pumni pentru a-şi încălzi degetele: apoi dezlegă traista din piele de corb de la cingătoare. Tăind sfoara din păr care o lega, deschise cutia din scoarţă de scoruş, de unde îl privea nanuakul: ochii râului, dintele de piatră, lampa.

Lupul scoase un scheunat hârâit.

Torak îşi trecu limba peste buzele crăpate şi reci. Din punga cu medicamente scoase legăturica din fâşii de mesteacăn a lui Renn. Îndesă ierburile purificatoare şi fâşiile de mesteacăn care le învelea în gulerul veşmântului şi se uită la ceea ce făcuse Renn toată noaptea, pentru el: o punguţă din ierburi împletite. Ochiurile plasei erau atât de fine, că puteau să ţină chiar şi ochii râului, lăsând totuşi lumina nanuakului să iradieze strălucitoare în afară. Lumină pe care Torak nu putea s-o vadă, dar ursul da.

Având grijă să nu atingă nanuakul cu mâinile goale, deşertă lampa dintele de piatră şi ochii râului în punguţa din plasă de iarbă. Apoi o strânse la gură şi trecu şnurul cu care era legată peste cap. Acuma purta nanuakul pe piept, fără să-l mai ascundă.

Ochii lupului reflectară lumina slabă, strălucitoare ca aurul, lumina nanuakului. Dacă lupul putea s-o vadă, atunci putea şi

demonul. Torak conta pe asta Se întoarse pentru a-l înfrunta pe urs. Acesta era la o oarecare distanţă, jos, în viroagă, mişcându-se fără efort prin zăpadă.

— Uită-te, zise Torak coborându-şi glasul scăzut pentru a nu supăra Spiritul Pământului. După asta umbli: cel mai strălucitor dintre sufletele strălucitoare pe care le urăşti atât, pe care doreai dintotdeauna să le adulmeci. Acum, vino după el.

Ursul se opri. Un frison trecu prin masiva lui cocoaşă de pe umeri. Căpăţâna cea mare se răsuci. Ursul se întoarse şi începu să se îndrepte spre Torak.

O bucurie imensă tălăzui în el. Monstrul acesta l-a ucis pe Pa. De atunci, Torak nu încetase să se ascundă. Acum nu mai fugea. Se va confrunta cu el.

Ursul fu mai rapid decât se aşteptase Torak; în curând se va afla sub el. Se ridicase pe picioarele din spate. Deşi Torak se afla cu cincizeci de paşi mai sus, îl văzu atât de clar, încât părea că poate să întindă mâna şi să-l atingă.

Ursul înălţă capul şi-i mâini privirea. În acea clipă, Torak uită de Spirit, uită de jurământul făcut lui Pa. Nu se afla pe poteca îngheţată de munte. Era din nou în codru. Din adăpostul distrus venea strigătul sălbatic al lui Pa. „Torak! Fugi! “

Nu putea să se mişte. Ar fi vrut să fugă – să alerge pe potecă în sus, până la protuberantă, aşa cum ştia că ar trebui s-o facă – dar nu putea. Încet, demonul îi anihila voinţa, trăgându-l mai jos, mai jos…

Lupul mârâi.

Torak îşi reveni şi se îndreptă clătinându-se, în sus, pe potecă. Privind în ochii aceia fusese ca şi cum ar fi privit la soare; imaginea lor înconjurată cu verde rămăsese imprimată pe retina lui.

Auzi trosnetele gheţii, în timp ce ursul începu să-şi croiască drum cu ghearele, în sus pe peretele viroagei. Şi-l imagină căţărându-se cu o uşurinţă mortală. Trebuia să ajungă la protuberanţa ştiricii sau nu va mai avea nici o şansă.

Lupul sărea, înaintând pe potecă în sus. Torak alunecă şi

căzu într-un genunchi. Se luptă să se ridice. Privi peste margine. Ursul străbătuse deja o treime din distanţă.

Continuă să fugă. Ajunse la protuberanţă şi se retrase în scobitura stâncii, ghemuit, chinuindu-se să respire. Acum venea restul planului: trebuia să-l cheme pe Spirit în ajutor.

Străduindu-se să stea drept, îşi umplu plămânii cu aer, îşi dădu capul pe spate şi urlă.

Lupul preluă urletul şi strigătele lor pătrunzătoare se izbiră de pereţii viroagei, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi prin munţi. „Spirit al Pământului, urla Torak, ţi-am adus nanuakul! Auzi-mă! Trimite-ţi puterea să distrugă demonul din codru! “

Mai jos de el, îl auzea pe urs apropiindu-se… Gheaţa trosnea în viroagă.

Continuă să urle, iar şi iar, până ce îl durură coastele. „Spirit al Pământului, ascultă-mi rugămintea… “

Nu se întâmplă nimic.

Torak se opri din urlat. Groaza puse stăpânire pe el. Spiritul Pământului n-a răspuns la rugămintea lui. Ursul venea spre el…

Deodată realiză că şi lupul se oprise din urlat.

„Uită-te în spatele tău, Torak. “

Se întoarse şi văzu securea lui Hord, balansându-se, gata să fie aruncată spre el.

32

Torak se feri şi securea îi şuieră pe lângă ureche, transformând în aşchii gheaţa de pe locul unde se înfipse.

Hord o ridică.

— Dă-mi nanuakul! strigă el. Trebuie să-l duc muntelui!

— Pleacă din calea mea! rosti Torak.

De la marginea viroagei venea un scrâşnet de gheaţă. Ursul era aproape sus.

Faţa descompusă a lui Hord se strâmbă de durere. Torak putea doar să-şi imagineze ce a însemnat pentru el să-i urmărească prin codrul bântuit de demoni, să înfrunte mânia Spiritului, aventurându-se în sus, pe cărare.

— Dă-mi nanuakul, repetă Hord.

Lupul avansă spre el cu tot trupul cutremurat de mârâituri. Nu mai era pui; era un lup tânăr şi feroce, apărându-și fratele de haită.

Hord nu-i dădu atenţie.

— Pun eu mâna pe el! E vina mea că s-au întâmplat toate astea! Eu trebuie să le pun capăt!

Deodată, Torak înţelese.

— Tu ai fost, rosti el. Tu ai fost acolo, când a fost creat ursul. Erai la Clanul Cerbului Roşu. L-ai ajutat pe Devoratorul de Suflete şchiop să prindă în cursă demonul.

— N-am ştiut! protestă Hord. Mi-a spus că are nevoie de un urs, iar eu am prins unul tânăr. N-am ştiut niciodată ce intenţiona să facă!

Apoi lucrurile se precipitară. Hord îşi balansă securea pentru a o trimite spre gâtul lui Torak. Acesta îşi feri capul. Lupul sări la Hord, înfigându-și colţii în încheietura mâinii lui. Hord mugi şi dădu drumul securii din mână, dar cu pumnul liber aplică o ploaie de lovituri în capul lupului.

— Nu! ţipă Torak, scoțând cuţitul şi aruncându-se la Hord. Acesta apucă lupul de ceafă şi-l izbi de bazalt, apoi se întoarse şi se întinse după nanuak, ce se legăna la gâtul lui Torak.

Acesta se smuci, dându-se înapoi pentru a nu fi ajuns. Hord se aruncă la picioarele lui şi-l trase înapoi pe gheaţă. Dar, căzând, Torak îşi smulse punguţa de la gât şi o aruncă în sus pe cărare, să nu fie ajunsă de Hord. Lupul se ridică scuturându-se şi sări după pungă, prinzând-o din aer, dar aterizând periculos de aproape de marginea viroagei.

— Lupule! strigă Torak, luptând să se elibereze de Hord, care încălecase pe pieptul lui, imobilizându-i braţele cu genunchii.

Lupul bâjbâia cu labele din spate după marginea cărării. Chiar de sub el se auzi un mormăit ameninţător – apoi ghearele negre ale ursului spintecară aerul, ratând la milimetru labele lupului…

Acesta făcu un salt uriaş şi ajunse pe potecă. Se hotărâ să-i înapoieze lui Torak obiectul pe care acesta îl aruncase, aşa că ţopăi spre el cu nanuakul în fălci.

Hord se întinse să ajungă la traistă. Torak îşi eliberă o mână. Dacă braţul cu cuţitul n-ar fi fost ţinut sub genunchiul lui Hord…

Un răcnet cumplit zgudui viroaga. Îngrozit, Torak îl văzu pe urs ridicându-se deasupra marginii potecii.

Şi, în acel ultim moment, când ursul îi domina şi lupul se oprise cu nanuakul în fălci, în acel ultim moment, când Torak se lupta cu Hord, adevăratul înţeles al profeţiei îi pătrunse în minte. „Ascultătorul îşi dă muntelui sângele inimii lui. “

Sângele inimii lui.

Lupul.

„Nu! “îi răsună în minte protestul.

Dar acum ştia ce trebuia să facă. Şi strigă la lup cu glas

tare:

— Du-l la munte! pufni, pe limba lupului.

Privirea de aur a lupului o întâlni pe a lui.

Torak pufni din nou. Ochii lui îl îndemnau.

Lupul se întoarse şi alergă în sus, pe potecă, spre munte.

Hord mârâi furios şi se îndreptă după el clătinându-se, dar alunecă şi se rostogoli înapoi ţipând, direct între labele ursului.

Torak se ridică. Hord continua să ţipe. Torak trebuia să-l ajute…

Deasupra lor se stârni un zgomot asurzitor.

Poteca se cutremură. Torak căzu în genunchi.

Zgomotul crescu, transformându-se într-un răcnet ascuţit. Torak se aruncă sub protuberanţa stâncii şi, o clipă mai târziu, zăpada începu să alunece năvălind turbată şi ucigaşă, luându-l cu ea pe Hord, luând cu ea ursul, trimiţându-i pe amândoi urlând, în prăpastie, spre moarte.

Spiritul Pământului ascultase rugămintea lui Torak.

Ultimul lucru pe care-l văzu Torak fu lupul, cu nanuakul încă în fălci, alergând pe sub zăpada înfuriată, spre munte.

— Lupule! strigă el. Apoi întregul univers deveni alb.

***

Torak n-a aflat niciodată cât de mult a stat ghemuit, lipit de peretele de piatră, cu ochii strâns închişi.

Până la urmă deveni conştient că zgomotul s-a transformat în ecou şi că ecoul ajunse din ce în ce mai slab. Spiritul Pământului se retrăgea cu paşi mari în munţi.

Sunetul paşilor lui se pierdu în ninsoarea care începuse să cadă…

Şi apoi într-o şoaptă…

După care, linişte.

Torak deschise ochii.

Putea să vadă dincolo de viroagă. Nu fusese îngropat de viu. Spiritul Pământului trecuse peste protuberanta stâncoasă şi-l lăsase în viaţă. Dar unde era lupul?

Se ridică şi se împiedică de marginea potecii. Frigul acela cumplit dispăruse. Văzu munţii printr-o ceaţă de ninsoare.

Jos, viroaga dispăruse sub o îngrămădire haotică de gheaţă şi stânci. Acolo, îngropaţi sub zăpadă, zăceau Hord şi ursul.

Hord plătise cu viaţa. Ursul era acum ca o coajă goală, pentru că Spiritul izgonise din ea demonul în Lumea de Dincolo. Poate că şi sufletele ursului îşi dobândiseră acum pacea, după lunga lor detenţie alături de demon.

Torak îşi îndeplinise jurământul făcut lui Pa. Dăduse nanuakul Spiritului Pământului, iar Spiritul a distrus ursul.

Ştia asta, dar nu putea s-o simtă. Tot ceea ce simţea era durerea din pieptul lui. Unde era lupul? Ajunsese la munte înainte de a se prăvăli zăpada? Ori zace şi el îngropat sub gheaţă?

— Te rog să fii viu, murmură Torak. Te rog. N-am să mai cer nimic altceva, niciodată.

O adiere îi răvăşi părul, dar nu-i aduse răspunsul.

O cioară tânără zbură pe deasupra munţilor, croncănind şi dansând pe cer de bucuria zborului. Dinspre răsărit se auzea un bocănit de copite. Torak ştia ce înseamnă. Însemna că renii ieşeau din mlaştini. Pădurea revenea la viaţă.

Întorcându-se, văzu că drumul spre miazăzi rămăsese liber: va putea să afle calea înapoi spre Renn, Fin-Kedinn şi Corbi.

Apoi, dinspre miazănoapte – de dincolo de torentul de gheaţă care blocase cărarea, de dincolo de norii care ascundeau Muntele Spiritului Pământului – se auzi urletul unui lup.

Nu era un urlet lung, înalt şi şovăitor, ca al unui pui, ci urletul puternic, impresionant al unui lup tânăr. Era cântecul lupului, fără urmă de îndoială.

Durerea din pieptul lui Torak se sfărâmă, uşurându-i inima.

Şi, pe când asculta urletul lupului, distinse mai multe voci de lupi care se alăturaseră puiului: interferându-se, dar nereuşind să acopere vocea clară şi mult iubită. Lupul nu era singur.

Ochii lui Torak se umplură de lacrimi. Înţelese. Lupul urla un rămas-bun. Nu se va mai întoarce.

Urletul încetă. Torak plecă capul.

— Dar trăieşte, zise el cu glas tare. Asta contează. Trăieşte.

Ar fi dorit să îi urle un răspuns: să-i spună lupului că despărţirea nu va fi pentru totdeauna; că, într-o zi, el va găsi o cale să fie din nou împreună. Dar nu ştia cum s-o spună, pentru că în graiul lupilor nu exista timpul viitor.

Aşa că o spuse pe limba lui. Ştia că lupul n-ar fi priceput, dar înţelegea totodată că astfel făcea o promisiune, atât lui însuşi, cât şi lupului.

— Într-o zi, strigă el şi vocea lui răsună în văzduh, într-o zi vom fi din nou împreună. Vom vâna împreună în pădure. Împreună… Vocea i se frânse. Îţi promit, lupule, fratele meu.

Nu veni niciun răspuns. Torak nici nu aşteptase vreunul. Îşi făcuse doar o promisiune.

Se aplecă după un pumn de zăpadă şi-şi răcori faţa ce-i ardea. Se simţi mai bine. Mai luă puţină zăpadă şi şterse însemnul morţii de pe frunte.

Apoi se întoarse şi se afundă în pădure.

Nota autoarei

Dacă ai putea să te întorci în timp, în lumea lui Torak, ai vedea că o parte din ea îţi e uimitor de familiară, iar o parte – complet străină. Ar trebui să te întorci în urmă cu şase mii de ani, într-o vreme când pădurea acoperea tot nord-vestul Europei. Era Glaciară se terminase de câteva mii de ani, aşa că mamuţii şi tigrii cu colţi-sabie dispăruseră. Mulţi dintre copacii, plantele şi animalele de atunci ar fi asemănătoare celor de acum, dar caii sălbatici ar fi mai mari şi probabil că ai fi uimit când ai da cu ochii pentru prima oară de un bizon: un bou sălbatic enorm, cu coarnele îndreptate înainte şi care, până la greabăn, măsura aproximativ 1,80 km.

Oamenii lumii lui Torak ar arăta chiar ca tine sau ca mine, dar modul lor de viaţă ţi s-ar părea foarte diferit Vânătorii-culegători trăiau în mici clanuri şi se mişcau mult: uneori, stăteau într-o tabără doar câteva zile, ca Torak şi Pa din clanul Lupului; alteori, stăteau o lună sau un sezon întreg: precum clanurile Corbului şi al Mistreţului. Încă nu auziseră de agricultură şi nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata. Nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori extraordinari. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele din pădure. Când le trebuia ceva, ştiau unde să-l găsească sau cum să-l facă.

Multe dintre acestea am putut să le aflu din arheologie: cu alte cuvinte, din descoperirea armelor clanurilor, a mâncării, a îmbrăcămintei şi a adăposturilor pe care le-au lăsat în urma lor, în pădure. Dar aceasta e numai o parte. Cum gândeau ei? Ce credeau ei despre viaţă şi moarte, şi de unde veneau?

Pentru aceasta, am cercetat viaţa unor vânători-culegători din timpurile noastre. E vorba de triburile nativilor americani, de triburile de ioniţi (eschimoşi), san din Africa de Sud şi ainu din Japonia.

Şi totuşi, ne întrebăm cum se simţeau trăind în pădure? Cu ce semăna gustul răşinii de molid? Sau al inimii de ren, sau al

elanului afumat? Cum te-ai simţi dormind într-unul din adăposturile acelea, cu partea din faţă deschisă, ca ale clanului Corbului?

Din fericire, e posibil să afli, cel puţin într-o oarecare măsură, pentru că o parte din acea pădure încă mai există. Am fost acolo. Şi, în astfel de momente, ai nevoie doar de trei secunde pentru a te întoarce cu şase mii de ani în urmă. Dacă auzi cerbul roşu mugind în toiul nopţii sau descoperi urme proaspete de lup încrucişându-se cu ale tale, dacă deodată trebuie să convingi un urs foarte nervos că nu eşti nici ameninţare, nici pradă… atunci te afli în vremea aceea, înapoi, în lumea lui Torak.

În final, aş dori să mulţumesc unor persoane. Vreau să-i mulţumesc lui Jorma Patosalmi că m-a călăuzit prin pădurile Finlandei de Nord, că m-a lăsat să încerc să sun dintr-un corn din scoarţă de mesteacăn, că mi-a arătat cum să car focul într-o bucată de ciupercă arzând înăbuşit şi pentru o mulţime de alte sugestii privind vânătoarea şi alte informaţii din pădure. De asemenea, vreau să-i mulţumesc domnului Derrick Coyle, yeomanul care îngrijeşte corbii din Tumul Londrei, că mi-a făcut cunoştinţă cu unii dintre cei mai impunători corbi de acolo. În ce priveşte lupii, sunt profund îndatorată activităţii lui David Mech, Michael Fox, Lois Crisler şi Shaun Ellis. Şi, în cele din urmă, vreau să mulţumesc agentului meu, Peter Cox şi editoarei mele, Fiona Kennedy, pentru entuziasmul şi sprijinul lor statornic.

MICHELLE PAVER Londra, 2004

Acum 6 000 de ani, în Ţinuturile întunecate a apărut un demon care nu trăia decât pentru a ucide, cu fiecare omor devenind şi mai puternic.

Torak a trăit împreună cu tatăl său în adâncurile pădurii, departe de clanul căruia aparţineau – clanul Lupului, asta până când demonul i-a spintecat tatăl. Băiatul nu îl poate salva de la pieire, dar îl ajută în pregătirea pentru Călătoria Morţii şi îi jură că va porni în căutarea Muntelui Spiritului

Pământului pentru a împlini profeţia şi pentru a salva clanurile. Călăuza lui Torak este un pui de lup, un frate de clan, în vârstă de 3 luni, care-l va ajuta la împlinirea profeţiei, căci Torak se dovedeşte a fi Ascultătorul care trebuie să găsească cele trei fragmente ale nanuakului. Doar împreună vor putea salva toate clanurile pădurii de forţa nimicitoare a ursului.

{1} *Wolverine,* animal carnivor vorace, existent actualmente în America (n.red.)